

библиотека

Уредник
Јован Зивлак

Ликовна опрема
АРС

ЗАЧАРАНИ ЕВРОПСКИ КРУГ

КОРПОРАТНЕ ЕЛИТЕ
И НОВИ ФАШИЗАМ

РОДНИ ЕТКИНСОН

са енглеског превео:

АЛЕКСАНДАР АКСЕНТИЈЕВИЋ

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

323(4)

ЕТКИНСОН, Родни

Зачарани европски круг : корпоратне елите и нови
фашизам / Родни Еткинсон ; са енглеског превео
Александар Аксентијевић. - [2. изд.]. - Нови Сад :
Светови, 1997 (Нови Сад : МБМ плас). - 187 стр. ;
21 см. - (Библиотека БИС)

Превод дела: Europe's full circle / Rodney Atkinson.

а) Европа – Политичке прилике

0

СВЕТОВИ / НОВИ САД

ИЗВОРНИК:

Rodney Atkinson
EUROPE'S FULL CIRCLE

corporate elites and the new fascism

© Compuprint Publishing, 1997.

Предали су нас у руке новим несрећним господарима.
Господарима без гнева и части који се не усуђују да паћу
мачеве
Они бој бију документима; светле мртве и туђе њихове су
очи
На труд наш и смех они гледају као што уморан човек посматра
муве
терет њиховог бездушнoг сажалења теже пада него искомске
неправде.
Врата су њихова с вечери замандаљена. И за песму они не знају.

Чујемо како у наше име људи о новим законима моћним и слатким зборе.
Али зар нико да не прозбори као што обичан свет говори.
Насмејте нам се, платите нас, прођите нас. Али не сметните с ума
Да ми смо народ енглески и да ми још своје рекли нисмо

Г. К. Честертон, *Пошљаници*

„Француски и италијански државници су по свој прилици били заинтересовани за идеју потпуног окружења Енглеске, које би према уверавањима Немаца, и у случају да заједница о којој је говорио фирер постане стварност, довело до британског слома.”

Гордон Крејг, *Немачка 1866-1945*, Оксфорд, 1978. стр. 725.

**Ова књига је посвећена мојој мајци Ели Меј Еткинсон,
која је предложила наслов, и мом оцу Ерику Еткинсону,
магистру економије, који је у мени пробудио интерес
према политичкој економији и немачком језику.**

Претходних година, Немци су организовали Нордијске скупове на које су позивали велики број Норвежана. У исто време, немачки предавачи, глумци, певачи и научници посећивали су Норвешку у циљу јачања културног заједништва. Све ово је представљало део ратног плана, и унутрашња пронемачка завера широких размера била је пуштена у погон... сви представници дипломатске и конзуларне службе, као и све трговинске агенције, играли су своје улоге... Председник Норвешког парламента Карл Хамбро пише:

„У случају Норвешке, Немци су, користећи се параваном пријатељства, покушали да искорене читаву нацију. Више него и сам чин агресије, Норвежане је запрепастила спознаја да се велсила, која се годинама заклињала у пријатељство, одједном претворила у смртог непријатеља, те да су људи с којима смо до тада одржавали блиске пословне и професионалне односе и које смо отворених руку примали у своје домове, у ствари били шпијуни и саботери(...) и радили су на разради минуциозних планова за инвазију и поробљавање наше отаџбине.”

Чим су схватили шта се догађа, краљ, влада, војска и народ су запали у стање разјареног гнева. Но, било је прекасно.

Винстон Черчил, „Историја Другог светског рата”, први том, стр. 546.

ПРЕДГОВОР ДРУГОМ ИЗДАЊУ

Три месеца пошто се прво издање ове књиге појавило у продаји, потражња је надмашила понуду. Стога је било одлучено да се уђе у припрему новог издања, како би се отклониле мање грешке, како бих написао пар објашњења, и што је најважније, како бих додао ново поглавље под насловом „Моћ нацистичког наслеђа”. Надам се да ово ново (једанаесто) поглавље указује како на опасност у којој се Европа тренутно налази, тако и на паралеле између треће и девете деценије овог века.

Као и тридесетих година, када је само мали број појединаца био свестан опасности, они који данас имају јасан увид у ситуацију, ризикују да буду жигосани као „германофоби” и „немцомрси”. Још једном је неопходно истаћи да опасне махинације немачке владе уживају свесрдну подршку одређених корпоратистичких¹ и квазифашистичких елемената унутар земаља Европске уније, САД, па чак и Велике Британије. Ако су данас демократске странке унутар Немачке јаче него што је то био

1 За разумевање поруке господина Еткинсона, од највећег значаја је разумевање контекста у којем он (врло често на страницама ове књиге) употребљава израз „корпоратни” и „корпоратистички”. За разлику од уобичајене употребе која потенцира пословни аспект (корпорација), г. Еткинсон прати оригиналну стимулацију (корпус – тсло) и придев „корпоратни” користи као генерички знак који означава гомилање политичке моћи у рукама нерепрезентативних тела држав, капитала и радне снаге; дакле државних институција, корпорација и синдиката. У сваком случају, у Еткинсоновој интерпретацији, *modus operandi* корпоратизма је важнији него његов *modus vivendi*. (Прим. прев.)

случај тридесетих година, утолико је већа и моћ немачке индустрије и наднационалног корпоратизма. Немачки парламентарни систем је још увек млад, само 50% посланика се бира директним гласањем, а систем пропорционалне заступљености отвара врата погађању у кулоарима које несразмерно велики утицај даје странкама чији удео у укупном броју гласова не прелази 5%.

У периоду од 1945. па до данас, просечан рок трајања италијанских влада је био краћи од годину дана; у Шпанији, Грчкој и Португалу су донедавно на власти биле војне диктатуре; Холандија је Хитлеру дала две етнички чисте SS дивизије; Белгија је расцепљена и опхрвана судским, политичким и финансијским скандалима, док је њен премијер (немачки протеже Дехане) суспендовао демократска права грађана. Француска централистичка и ауторитарна бирократија је до те мере отуђила народ, да се „дебата“ претворила у улично насиље, праћено подизањем барикада и нападима на странце.

Трагедија Велике Британије лежи у томе што њен данашњи попустљиви, бесвесни и самозадовољни политички врх представља копију гарнитуре која је пре пола века нашу земљу повела у пропаст.

ПРЕДГОВОР АУТОРА СРПСКОМ ИЗДАЊУ

„Сви народи имају прево на самоопредељење. Ово право им омогућава да слободно одреде свој политички положај и развијају своју привреду, политику и културу.“ Ово је извод из свечане декларације Уједињених нација о грађанским и политичким правима из 1966. Данас, пак, у оквиру такозване „Европске уније“, слободне и демократске државе су (потајно и недемократски) претворене у покрајине једне нове наднационалне силе.

Ова „европска“ велесила поседује све одлике „трипартитне“ Европе коју су четрдесетих година сачињавале нацистичка Немачка, фашистичка Италија и вишијевска Француска. Она је корпоратна, колективистичка, англофобска, протекционистичка и антидемократска у том смислу, што се у доношењу и спровођењу закона ослања на судове и комисије. Њене институције и политичке структуре су идентичне институцијама и структурама „Европске економске заједнице“ (Europäische Wirtschaftsgemeinschaft), чије су стварање нацисти планирали 1941. године, и она се у успостављању свог система служи сличним методима, наиме заобилажењем парламентарне процедуре. Оба периода карактерише деловање једног броја истих мултинационалних корпорација, па чак и појединаца који се руководе истим филозофским и политичким начелима.

Европска комисија и Европски суд правде свакодневно надгласавају парламенте земаља чланица. Владе земаља чланица уније су изгубиле контролу над својим границама,

пошто, „европски грађани” имају право на „слободу кретања”, с тим што, „европски грађанин” аутоматски постаје онај коме било која од земаља чланица понуди своје држављанство.

Чињеница да Брисел контролише пољопривреду и риболов земаља чланица, довела је до пустошења, „ловишта” у Атлантику (која су некад углавном припадала Британији). Британски министри су недавно открили (пошто нису прочитали ниједан од уговора на који су ставили своје потписе) да је чак и наша пољопривредна размена са земљама изван граница уније под контролом Европске комисије.

Готово све области процеса политичког одлучивања подлежу већинском гласању од стране земаља чланица (то јест, налазе се изван надлежности државних парламената), а чак и ресори који су овога поштеђени (инострани послови, одбрана, буџет и одређени аспекти имиграционе политике) представљају мету за цењање. Британски посланици више не владају, већ од Брисела захтевају дозволу да владају.

До ове европске трагедије дошло је захваљујући систему апсолутне контроле, познатом под називом корпоратизам. Агломерати капитала и радне снаге у сарадњи са државним апаратом, планирају и уређују друштвени, привредни и политички живот земље. Они с презиром гледају на демократску одговорност врха према народу, као и на право појединца да своју независност и обавезе тражи изван патроната државе, капитала и синдиката. Колективи капитала и радне снаге који државом манипулишу у замену за субвенције, са контроле цена прелазе на контролу камата, капитала, трговине и на крају и самих држава, путем рата где је нужно, али радије, ако је могуће (као што је случај данас), путем тајних уставоломних споразума, склопљених иза леђа гласача уз помоћ разних вануставних инструмената, као што је крунски прерогатив.

Распад Совјетског Савеза (до кога је дошло захваљујући чињеници што Русија више није желела да финансира ону врсту федеративног уређења која се данас изграђује унутар Европске уније), међу слободним народима који су извојевали победу над комунистичким системом политичке економије, пробудио је жеђ за капиталистичком иницијативом о којој се до тада толико слушало. Међутим, уместо либералног капитализма заснованог на слободном тржишту, личној својини над капиталом, приватном предузетништву и конкуренцији, „капиталистички” Запад је у Русију одаслао индивидуе којима су ови концепти били не само страни, већ и нејасни.

Уместо предузетника, у Русију су са различитих незнатних универзитета стигли економисти социјалистичке и социјалдемократске провенијенције. Уместо власника малих конкурентних предузећа, дошли су директори (дакле плаћеници) великих мултинационалних корпорација. Уместо власника капитала и индивидуалних улагача, дошли су представници великих међународних банака. Пошто не поседују своја средства, банке нису у могућности да инвестирају у акције и некретнине, већ су принуђене да компанијама позајмљују новац на краткорочној основи. (Инфлација, која на Западу траје већ деценијама, увећала је моћ и утицај банака на штету акционарског капитала.) Читаоцу се посебно скреће пажња на сличност између ових „саветника” и појединаца који су узели учешће у пројектовању и уобличавању антидемократских институција Европске уније.

За њима су, наравно, стигли нарцисоидни и неупућени политичари који су у већини случајева представљали таоце мултинационалних корпорација. Ова весела братија, која је сиротим дојучерашњим комунистима понудила свеобухватна решења, тако је у замену за астрономске хонораре посредовала у обезбеђивању милионских доларских зајмова намењених држави и великим руским корпорацијама које су и дан-данас у рукама „бивших” комуниста. „Бивши” комунисти су, пак, схватили да се корпо-

ратни капитализам и не разликује превише од старог совјетског система. Западни корпоратисти и политичари су својим новим источним пријатељима објаснили да је приватизација државних монопола веома профитабилна – за саму државу. Они су им исто тако објаснили да је приватизација у ствари ојачала доминацију државе у сфери економије. Научили су их да „усмеравају” средства инвестирана од стране приватног сектора уз помоћ пореза и пореских олакшица. Показали су им како је уз помоћ приватизације могуће зарадити и истовремено задржати политичку контролу над областима привреде које су иначе у надлежности државе. Показали су им како је (уз помоћ ефикасног маркетинга и државе којој је пред носом огромна зарада) могуће у масама пробудити оптимизам, и тако подићи вредност деоницама – и поред тога што индустрија стагнира! Објаснили су им да директори корпорација немају разлога да попут Бизмарка брину о „дечјој соби” (види испод), зато што имају директан приступ појединцима који су унутар државне администрације задужени за обликовање политике – нарочито у Бриселу, где би се бивши комунисти осећали као риба у води.

Тако је, захваљујући спрези комунистичких апаратчика и корпоратних бизнисмена, Русијом уместо слободне трговине и привреде завладала корумпирана олигархија која је буквално купила кукавичку штампу и телевизију. (Онексимбанк и Лукоил су купили дневник *Извеснија*, који је у једном краком периоду за руску интелигенцију представљао светионик објективног новинарства.) Како им је мало времена требало да се приуче методима Билдерберга!

Британски политички коментатор Џон Лојд је у *Тајмсу* написао да је Борис Јељцин „по други пут победио на изборима захваљујући томе што је успео да за себе придобије велику већину водећих банкара”. Наравно, Јељцин се за овај „великодушан” гест одужио огромним каматама на индустријску инфраструктуру и положајима у влади (Владимир Потањин из Онексимбанке и Борис Березов-

ски из Автоваза). Тони Блер је свој дуг одужио довођењем у владу бившег директора компаније BP (British Petroleum), лорда Сајмона, и бившег директора Барклиз банке, Мартина Тејлора (који редовно присуствује скуповима Билдерберга). Исто тако, један блиски пријатељ Тонија Блера се налази на челу компаније Бритиш Ервејз која подржава подривање британског националног суверенитета и која је недавно са свих авиона у својој флоти уклонила британску заставу.

Као што то Лојд истиче у вези са Русијом: „вести о корупцији више никог не узбуђују, зато што нико не зна како би јој се могло стати на пут.” Можда из истог овог разлога, председник парламентарне Комисије за етичке норме одбија да се суочи са материјалом који указује на корупцију како у редовима владајућих лабуриста, тако и у редовима њихових конзервативних претходника.

Са каквом се само прецизношћу корупција замата демократије и тржишног капитализма на Истоку одсликава у процесу уништења демократских држава Запада. По речима Џона Лојда: „Иако је новац сам себи газда, сведока ипак има, и он није у стању да их у потпуности контролише.” Писац и читаоци ове књиге су сведоци. Дабогда нас никад не ућуткали!

Да ли ће до коначног уништења европских држава доћи, сада зависи од прихватања тог одличног суфемизма – „заједничке европске валуте”, који за собом повлачи укидање националних валута и централних банака, трансфер државних новчаних резерви у трезоре нове Европске државе, као и нестанак суверених државних влада.

А шта је у ствари „Европа”? Европу сачињава око 45 земаља. „Европској унији” припада само 15. Швајцарска и Норвешка, две најбогатије европске земље нису, нити су икад биле чланице Европске уније.

Ово царство није изграђено уз помоћ демократске дебате и уз одобравање јавности, већ прикривеном манипулацијом државе и од стране снага мондијализма, које никада не би могле то да остваре демократским путем.

Пошто су се успротивили гажењу демократије и упркос куповању гласова од стране различитих центара моћи, као и пристрасности државе након гласања против уговора у Мاستрихту, Данци су били обавештени да су дали погрешан одговор, те да стога морају изнова да гласају. Британски бескичмењаци, који красе оба дома „мајке парламената”, својим су гласовима потпуно народ искључили из дебате која је одлучивала о животу и смрти осмовековног британског Устава.

Конзервативна странка која је ову уставну трагедију проузроковала закључивањем уговора из 1972, 1986. и 1996, недавно је претрпела најтежи изборни пораз у последњих 165 година. Изборна катастрофа није заобишла ни истакнутог вишијевског функционера и творца уговора у Мастрихту, Франсоа Митерана, као ни владу новопеченог колаборанта Жака Ширака. Хелмут Кол на себе навлачи све већи презир немачког народа који почиње да схвата да у демократском друштву народ наређује влади, а не обротно!

На питање да ли су ови порази имали било каквог утицаја на бирократску диктатуру Брисела и Колову мегаломанију, одговор је: „не”. Зашто не? Зато што су не одајући своје праве циљеве, различите полутајне клике белосветских бирократа, мултинационалног корпоратног капитала, организоване радне снаге и политичара, пригрлиле политичаре свих боја, банке (необично ћутљиве), новинаре, бизнисмене и синдикалце. Кад у својим редовима имаш представнике левице, центра и деснице, штампе, бизниса и синдиката, какве везе има то што су Мејдор и Митеран претрпели пораз – неспорно је да ћеш бити у стању да исто тако утичеш на њихове победоносне противнике. Из тог разлога, део књиге је посвећен једној таквој организацији – групи Билдерберг, чији су оснивачи (бивши нацистички официри и пољски социјалисти без пасоша) радили на рушењу европских националних држава.

Користећи се параваном слободне трговине и вршећи притисак на владе, ове бирократе (од којих је само 5% на својим положајима захваљујући изборној вољи грађана) долазе у посед огромних сума новца које им омогућају да „подржавају” индустријске и друштвене пројекте унутар појединих држава, да финансирају телевизијске програме који Европску унију представљају у повољном светлу, као и да промовишу „регионализам”, како би заобишли државне владе. Ово им исто тако даје прилику да развију своју империјалистичку заставу и samozадовољно помену „захвално локално становништво”. Како смо само захвални канцелару Колу што нам великодушно враћа делић суме која нам је претходно одузета у виду европских пореза. (Узгред, Хитлер је као ђак имао обичај да са мапе Немачке у свом атласу брише границе Немачке, док је Кол у својој младости дошао у сукоб с властима због покушаја да уклони граничне стубове на прелазу из Немачке у Француску.) Али, како је могуће да је Европска унија, основана од стране демократских држава, тако недемократска? Послушајте само начин на који портпарол свемоћног Европског суда, у интервјуу америчком новинару, коментарише респект Британаца према закону:

„Британци се слепо повинују закону, чак и кад се он коси са њиховим политичким интересима. То на свету нико други не ради, нарочито не остале земље чланице(...)”

Делегација британских посланика која је једном приликом отишла у посету Бону, нашла се у чуду када је Хелмут Величанствени, уместо да одговори на постављена питања, почео да им држи лекцију о томе шта се мора чинити, и шта он намерава да уради. Он при том ниједном није поменуо вољу парламента или подршку странке. Тако Немци воде политику, потпомогнути системом пропорционалне заступљености, по којем читавих 50% посланичког тела странке не бирају грађани, већ партијски функционери. Ово широм отвара врата како патронату и контроли од стране партијског врха, тако и арогантној диктатури.

Скромном и демократски настројеном грађанству (које је у Немачкој исто толико бројно као и у другим земљама – 70% Немаца жели очување националне државе у оквиру Европе, а 80% жели да задржи марку), и поред свега после рата, уместо Немачке, као идеал била је наметнута Европа. Нација је била изједначена са национализмом. Када је краљица отишла у посету Берлину, народ је махао британским заставицама, док су немачке биле замењене заставицама Европске уније. Ово нарочито одговара владајућем слоју који плаво поље окружено жутим звездама с правом види као алтернативу немачкој застави која је прихватљива гласачима европских земаља „партнера”. Немачки еврократи нарочито воле еуфе-мизме: уместо „преузимање власти”, они користе изразе као што су „солидарност” и „интеграција”; уместо „Европска држава”, кажу „срце Европе”, и уместо, укидање националних валута” и „укидање државе”, они користе фразу, „заједничка валута”.

На крају студије објављене педесетих година и посвећене деловању и публикацијама пронацистичких организација после Другог светског рата, амерички новинар Т. Х. Титенс доноси следећи закључак:

„Поратна нацистичка теорија је заступала гледиште да би било паметно у случају да Немачка изгуби суверенитет, наговорити и остале државе да се свог суверенитета одрекну(...) И поред тога што је изгубила територију и престиж, Немачка би имала користи од Европске уније.”

Сведочећи пред одбором Конгреса за иностране послове 1952. године, амерички сенатор Хикенлупер је изразио страховање Француске, Британије и Италије:

„(...) ако би се Немачкој дозволило да постане део релативно хомогене европске целине, њена индустрија би потпуно загосподарила европском привредом, и у року од око 10 година, остале земље би се претвориле у немачке економске сателите. Немачкој не треба више од 10 година да мирним путем оствари оно што јој је измакло у два рата.”

Ако је ова економска порука важила онда, она још више важи данас, када број становника (80 милиона) Немачкој даје претеран утицај на политичке одлуке засноване на гласању унутар Европске уније. Моћ Немачке се, међутим, протеже много даље, захваљујући чињеници да је иницијатива за доношење закона и прописа искључиво у рукама Европске комисије, која пак директно зависи од француско-немачког „ортакла”. Ово „вођама” двеју земаља омогућује да о свему одлуче из затворених врата, и затим издају наређења остатку Европске уније. На најмањи знак француског оклевања, Немачка одговара претњама које су данас постале сасвим отворене (види једанаесто поглавље).

Наравно, ову привидну аверзију немачких политичара према идеји нације не треба узимати озбиљно. Волфганг Шојбле представља пример хибрида ујединитеља и националисте каквог је могуће наћи само у Немачкој. Док с једне стране национални суверенитет сматра празном љуштуром, Шојбле тврди да се:

„(...) немачки интереси могу остварити само унутар Европе, са Европом и кроз Европу, те да не само што не представља претњу нацији, Европа у ствари чува њену суштину(...)”

и онда наставља претњом Источној Европи да ће „Немачка бити принуђена да је стабилизује на традиционалан начин”.

Селективност Немачке и Европске уније у питањима национализма, који оне тобоже настоје да потисну, види се из њихове подршке велшким и шкотским националистима (у циљу распарчавања Уједињеног краљевства), као и из подршке словеначком и хрватском национализму, која представља манифестацију њихове историјске антипатије према Србима. Док с једне стране напада друге националне државе, Немачка је утрошила милијарде марака из џепа европских пореских обвезника како би бившу Демократску Републику Немачку интегрисала у нову државу. Огромне суме новца су такође отишле на

репатријацију немачких мањина које су вековима живеале на територији бившег Совјетског Савеза. Толико о одбацавању национализма!

Овом селективном нападу Немачке и елита Европске уније на принцип који ја називам „национизмом”², придружила се и америчка администрација. Она је, слично нацистичкој Немачкој, и захваљујући ирском лобију, под снажним утицајем католицизма чију ауторитарну идеологију, политичку носталгију за Светим римским царством и различитим друштвеним идејама, као на пример „супсидијарност”³, нови европски поредак, у потпуности прихвата. Тако, православни Срби представљају претњу, док терористима ИРА-е католицизам отвара врата Беле куће и омогућава да крваву руку пружи председнику Клинтону. Северна Ирска већ 800 година припада Британији, и њено британско (шкотско-ирско) становништво има дужу традицију од већине Американаца. С друге стране, недоступну Аљаску на којој је становништво евро-америчког порекла у мањини, америчка влада је буквално купила. Она тако подржава преговоре о статусу Северне Ирске, али наравно, не и Аљаске.

Док год француски и немачки политичари у рукама држе узде Европске уније, они се залажу за јачање наднационалних и глобалних структура моћи. Оног момента када им се оне истргну из руку захваљујући националним

2 Овом оригиналном кованицом, г. Еткинсон се служи како би потцртао разлику између агресивног и антидемократског национализма и либералног осећаја привржености сопственој нацији који је прожет духом демократије. (Прим. прев.)

3 (*subsidiarity*) Принцип који су „европске” институције усвојиле од католичке цркве, и према коме централна власт обавља само оне дужности које није могуће испунити на локалном нивоу. Наравно, у случају Европске уније, супсидијарност представља параван иза кога се успешно могу сакрити њене империјалне амбиције. (Прим. прев.)

4 За разлику од Џона Мејдора који нема факултетско образовање, и чији родитељи су били циркуски артисти, Тони Блер потиче из доброstoјеће грађанске породице. Блер је завршио приватне школе и дипломирао на Кембриџу. (Прим. прев.)

аспирацијама, демократској одговорности и слободној трговини, они се враћају агресивном национализму који карактерише њихову историју, и који ће карактерисати нову супердржаву звану „Европа”.

Слободни народи захтевају слободну државу, слободну трговину, слободну штампу и отворено тржиште. Они захтевају праве (неизманипулисане) цене и каматне стопе, а самим тим и национални идентитет и суверенитет. Мир је угрожен тек када коалиција окорелих империјалиста и нових мондијалиста почне да скицира нове границе, да ствара центре наднационалне моћи, економске блокове и гаргантуанску бирократију неопходну за остварење њених планова. Негативне конотације које данас собом носи израз „глобални”, не потичу од интернационалног карактера тржишта и слободне размене (која је одувек била „глобална”), већ од чињенице што је мултинационални корпоратни капитал у своје чезе упрегао моћ државе и наднационалних „држава”, било у циљу контролисања тих истих тржишта, било да би сломио моћ заједница и нација чији културни, језички и историјски идентитет представља препреку идеологији масовне потрошње.

Тамо где су органске структуре друштва – појединац и његова демократска права, породица, заједница, владавина закона, лични капитал и нација – одбачене у корист којекаких идеолога, њихових одбора, менаџерске бирократије, „регулатора” тржишта и наднационалних структура моћи, претња национизму рађа агресивни национализам. По четврти пут у задњих 130 година, Европа се налази на ивици сукоба, зато што смо ми заборавили право значење појмова као што су „демократија”, „слобода”, „приврженост” и „оданост” породици и нацији.

Ми смо уместо тога слепо пригрлили политизовану државу, те живимо у илузији да наши гласови (којима манипулишу како држава, тако и центри корпоратне моћи) представљају потврду личне слободе, избора и одговорности. Корпоратна држава не жели да ову слободу

ду толерише, зато што би буђење свести о личној одговорности њене структуре моћи учинило сувишнима. Бизмарк је рекао да демократија (или оно што је он сматрао демократијом, дакле политика!) представља:

„(...) управљање домаћинством из дечје собе. Али с децом је лако изаћи на крај.”

Он прво показује презир према народу уопште, а затим, попут савремених корпоратиста и политичара, истиче позитивну страну! Пошто схвата да су масе осетљиве на ласкање и подложне манипулацији и контроли, он уз помоћ мобилизације великог броја необавештених гласача стиче кредибилитет који иначе не ужива у политичким круговима.

Тако од времена Бизмарка у немачким политичким круговима преовладава став који моћ државе и њене политичке елите претпоставља истинској демократији. Њиме се руководе и представници француског бираоградског staleжа који у државној административној школи (Ecole Nationale d'Administration или ENA) пролазе кроз специјалну обуку како би са лакоћом заузели руководећа места како у индустрији, тако и у влади. Чињеница да се њихова вештина не испољава у домену демократске одговорности, већ у спровођењу ригорозне административне контроле, објашњава зашто се они тако добро уклапају у миље Европске комисије. Или, као што то у *Монду* од марта 1997. изјављује Пјер Антоан Деломе:

„Француски политички кругови су у великој већини мишљења да воља и деловање државе саме по себи представљају довољан разлог да се држави допусти да курс валуте одређује по свом нахођењу.”

Ово испољавање претензија на контролу над вредношћу валуте представља природну последицу убеђења француских бирократа према коме они држе под контролом све факторе који одређују курс – радну снагу, капитал, цене, инфлацију и политичку моћ. Ароганција коју испољава ова коалиција државе, капитала и радне снаге

представља једну од битних одлика фашизма из тридесетих и четрдесетих година.

Целокупно чиновништво „европске” државе, као некад и сфикасни нацисти, на сличан начин посматра европске народе и државе. Није ни чудо што *Прашка поштом* сада изјављује:

„Чехословачка се из совјетског сателита претворила у немачки протекторат.”

Зар ће народи Источне Европе у руке Европске уније предати слободу коју су тек извојевали од совјетског комунизма? Данас, када Америка слепо подржава немачку визију Европе и када Горбачов захтева подршку корпоратног капитала за свој „нови светски поредак”, народи који су у овом веку преживели тиранију нацизма и болшевизма треба да се упитају како је могуће да у свом покушају да спрече избијање рата, ове нове силе у дело спроводе замисли оних који за ратове у овом веку носе највећу одговорност.

Читава Европа се мора подићи против ове тираније пре него што постане прекасно. Као и у прошлом рату, демократи Западне Европе ће морати да се ослоне на помоћ и борбени дух народа Источне Европе.

Родни Еткинсон
Нортамберленд
октобра 1997.

УВОД

Сједињавањем најекстремнијих аспеката социјализма и капитализма под окриљем државне и корпоратне моћи, фашизам успева да уједини „левицу”, „центар” и „десницу”. Фашизам није једна од могућности демократског избора и слободе, већ негација слободе, *и*е као *и*акав *и*редс~~т~~авља значајан елемент *и*рограма званичних, демократских *и*оли~~т~~ичких *с*и~~с~~танака.

Све откако је грађанска држава започела свој незаустављиви успон почетком двадесетог века, фашистичке, комунистичке, па чак и верске диктатуре су са захвалношћу прихватиле и употребиле различите аспекте државне моћи која је нагомилавана у име бриге око социјалних проблема, економског уређења и политичких права. Последица ове ситуације је да „демократске” странке које тврде да се боре против диктатура и даље стварају предуслове за њихову егзистенцију.

Фашистички систем не чини бучни диктатор, већ систем корпоратне и колективне моћи. Корпорације, институције и колективи, подржани апсолутистичком моћи државе (или заједница држава), проглашавају своју надмоћ у односу на појединца, породицу, заједницу и нацију, као и њихове природне, спонтане везе. Што их моћ више изневерава, то се ови моћници више организују, што их за узврат чини још моћнијима. Што се више појединци одупиру њиховој контроли, то недемократскија постаје њихова реакција.

Уништење националног суверенитета на олтару нацистичке идеје о „Европској заједници” је само најнови-

ја манифестација процеса заслужног за уништење идеје личне слободе и одговорности, као и природних облика људског удруживања.

Уништење европских националних држава је у интересу многих групација – било да су им циљеви идеолошки или практични, као први корак на путу ка стравичном пројекту „светске владе”. Европски фашизам, чији најјаснији израз представља нацистички план за стварање европске супредржаве са почетка четрдесетих година, живи и дан-данас (ако ништа друго, а оно бар његови социјални, економски и „геополитички” аспекти) у институцијама Европске уније.

Државни социјализам се служи наднационалним средствима како би се дочепао оних појединаца који су успели да умакну контроли државе. Међународни социјализам стално трага за све моћнијим формама друштвеног и економског организовања, ван контроле демократских држава које су тако одлучно одбациле социјалистичку идеју. Комунизам се изродио из Лењиновог европског пројекта, који се не разликује превише од садашњег европског „совјета” у записку. (Наравно, Лењина су 1917. у Русију прошверцовали Немци, који су га и финансирали.) Бивши челник комунистичке партије Совјетског Савеза, Михаил Горбачов, сада покушава да изгради „нови светски поредак” у којем се комунистичка идеја глобалне доминације прилагођава укусу западњачких акционара. (Горбачовљева организација је иначе базирана у Калифорнији.)

Уништење националне државе и демократског суверенитета парламента је можда највише у економском интересу оних експонената корпоратизма који су учествовали на седницама групе Билдерберг (види поглавља 7 и 8). Представници синдиката, банкар и директори мултинационалних корпорација увиђају да језичке, културне, парламентарне и верске разлике представљају препреку њиховим наднационалним структурама и инструментима контроле.

Ове глобалистичке структуре такође служе интересима многих других група, укључујући ту разне религиозне и надрирелигиозне организације. (Ватикан је био прва држава која је признала Хитлера. Многе савремене „религије“ имају мондијалистичке амбиције – као на пример „Црква светског уједињења“ или „Мунојевци“, који често и уз знатне трошкове упошљавају ораторско умеће сер Едварда Хита.)

Ова књига ће се концентрисати на три главне интересне групе. На првом месту су синдикати, банке, корпорације и индустријске федерације који представљају интересну сферу крупног капитала (види нарочито поглавља 1, 7 и 8). Ту је затим европска фашистичка традиција којој припадају социјалисти, конзервативни заговорници државне интервенције, фашисти, а нарочито европски политичари (са изузетком Велике Британије), који теже стварању католичке паневропске државе по средњовековном моделу (поглавља 6 и 9). Коначно, у књизи су описане групе и личности које су или узеле удела у нацистичком покушају стварања европске корпоратне државе, или, пак, заузимају сличан став по питању државног уређења (поглавља 3, 5, 7 и 13).

Друго поглавље показује до које мере су социјални и економски аспекти фашистичког модела уграђени у програме „званичних“ демократских странака, које се залажу за јачање моћи корпорација и државног апарата на рачун појединца, породице, заједнице и нације. Надам се да поглавље јасно демонстрира разлику између народа еманципованих слободом и одговорношћу које нуди демократија, и једног елитистичког система заснованог на моћи синдикалаца, бизнисмена и политичара. Овај систем, који данас карактерише како Велику Британију тако и Европску унију, и који је исто тако некад карактерисао вајмарску Немачку, може лако да доведе до потпуног политичког слома и до успона диктатура.

Као што то показују поглавља 10 и 11, паралеле између треће и девете деценије у Европи су (једна врста поли-

тичког Кондратијевљевог циклуса) исувише очигледне да не би биле узнемирујуће. Недавно увођење ванредних закона у Белгији, које у суштини представља суспензију демократског процеса, исувише подсећа на владавину указом немачког канцелара Хајнриха Брининга 1930. године, којом се под плаштом уставности касније користио и Хитлер. Брининг је у своју одбрану могао да наведе високу незапосленост, демонстрације, штрајкове и популарност комуниста и нациста. Еврофантични белгијски премијер Жан Лик Дехане се пак не може користити овим изговорима. Циљ његовог антидемократског потеза је обарање буџетског дефицита, како би се земља припремила за монетарну унију и укидање националне валуте. Какви год били његови разлози, ништа не може да оправда средства која су (као и сами темељи, структуре и методи Европске заједнице) недвосмислено фашистичке природе.

Живећи и радећи дуго година у Немачкој, имао сам прилике да упознам многе личности које су се налазиле на високим положајима у окупираној Европи. То су све били веома пријатни, отворени идеалисти. Ово је потврдио и мој отац који је неколико година провео у логору за ратне заробљенике, окружен официрима SS-а. Један немачки професор, којег сам лично познавао, правдао је своју нацистичку прошлост речима: „У то време, више сам се плашио човека него Бога“. Доброћудни белгијски учитељ, који је радио за Гестапо, био је на крају рата осуђен на смрт, затим помилован и ослобођен средином педесетих година, да би касније отишао у Немачку да ради као учитељ.

Југословенски одбор који је 1915. положио темеље Југословенској федерацији је, без сумње, био састављен од исто тако пријатних појединаца. Пишући у *Европском журналу* од августа 1996, доктор Ендрју Фиар (Andrew Fear), цитира злокобно наивне речи ових идеалиста:

„Само уједињење свих делова јужнословенске расе и њених/ територија у једну независну државу ће обезбедити мир у југоисточној Европи.”

Трагичне последице ове изјаве су нам сада јасне. Као што сам истакао у свом памфлету објављеном 1990, под називом „Твоја земља, твоја демократија”, формирање Немачке и Италије као националних држава у 19. веку, нуди нам сличну историјску поуку. Чак и тамо где су новоуједињене кнежевине поседовале заједнички језик и културну традицију, лојалност према новим државама била је слаба. Како нису могле да рачунају на оданост поданика, па чак ни на порезе, италијанска и немачка влада су прибегле зајмовима у циљу финансирања својих федералних аспирација. То је заузврат довело до нестабилности која је без сумње значајно допринела расту инфлације, незапослености и успону фашизма у обе земље. Сличан федералистички подухват који укључује 15 држава, 12 језика и вековну историју међусобних ратова, звучи застрашујуће. У ствари, једини разлог због кога Европска унија још увек није банкротирала лежи у огромном терету дугова који европски буџет сваљује на леђа земаља чланица, и који, да иронија буде већа, представља препреку амбицијама за креирање монетарне уније.

Озбиљна криза која је захватила британску и европску политику је на првом месту последица стварања немачке националне државе, која је од свог настанка 1870. године, три пута кретала у рат против својих суседа. Једно од основних питања које ова књига поставља је: да ли су циљеви Немачке у периоду после 1945. фундаментално различити у односу на циљеве које је она покушала да оствари ратовима између 1870. и 1945? Другим речима, покушава ли Немачка да исту стратегију спроведе другим средствима?

Бивши директор Одељења за економски рат, при америчком Министарству правде, Џејмс Стјуарт Мартин је, у својој изванредној књизи „Сви часни људи”, још 1950. упозоравао: (1)

„Било како било, начин на који се ствари одвијају представља репетицију онога што је уследило после Првог светског рата, само што је овог пута све убрзано, као да велике силе јуре у пропаст”.

У трећем поглављу много простора је посвећено циљевима и назорима новоформиране Савезне Републике Немачке са почетка педесетих година. Као и Мартин, и ја сам био узнемирен оним што сам прочитао о периоду који је претходио оснивању Немачке Демократске Републике, када се Немачка била окренула поновном успостављању своје политичке и економске премоћи.

Циљ ове књиге је да у савремени контекст постави Мартинов закључак из 1950. године, да контрола над силама које управљају светским збивањима, било у миру, током ратних припрема, или у току самог рата, и које диктирају садржај мировних преговора, није у рукама демократских влада, већ у рукама корпоратних клика. Када је почео да расплиће замршену мрежу међународних споразума, закључених од стране немачког војноиндустријског комплекса, Мартин је открио: (2)

„аранжмане договорене још 1926. и 1929., када су највеће америчке, немачке и британске компаније у потаји изделиле свет(...) капиталистичко братство чије су везе биле много чвршће него темељи традиционалног међународног финансијерства(...)”

Описујући једну рану верзију билдербершке тајновитости, Мартин наставља: (3)

„Средином марта 1939, када се група британских и немачких индустријалаца састала у Диселдорфу у циљу планирања билатералне сарадње, штампа једва да је обратила пажњу.”

1944. године, Мартин је са својим сарадницима анализирао немачку стратегију вођења економског рата: (4)

„У току три године, ми смо документовали 3600 случајева који су показивали моћ немачке привреде на делу(...) Резултат је био слика непријатеља који је у стању да поднесе војнички пораз зато што му оружје није неопходно.”

Другим речима, непријатељска ратна машина се састојала од корпорација које су имале притајене међународне савезнике. Ако је... (5)

„период између два рата представљао само примирје током кога су немачке компаније ратовале против нас(...)”

зар онда оне нису наставиле да раде то исто и после Другог светског рата, само овог пута уз помоћ и бодрење америчких компанија и владе? У сваком случају, за ову тврдњу постоје многобројни докази. Тадашњи врховни јавни тужилац САД, Франсис Бидл, дао је следеће упозорење: (6)

„Компаније које су служиле као инструменти кршења мировних уговора, овладавања европском индустријом, подршке нацистичкој ратној машини и кочења овдашње индустријске производње, појавиле се поново под маском нормалних, комерцијалних фирми.”

Бидл затим скреће пажњу на политику америчке владе од 1945. надаље, која је кулминирала Бушовом и Клинтоновом попустљивошћу пред немачком превлашћу у Европи, као и њиховом подршком међународном капиталу у борби за искорењивање суверене националне државе. Антидемократска улога корпоратне и државне моћи, тако очигледна на примеру деловања наднационалних олигархија као што је група Билдерберг, савршено се уклапа у слику доминације капитала над демократским институцијама у Немачкој. Бидл даје сажет опис овог процеса: (7)

„Начин деловања ових компанија био је утврђен одмах по оснивању Вајмарске републике, пре доласка нациста на власт. Немачка влада и немачки народ у целини, никада нису усвојили либералну економску доктрину која је нераздвојни део америчке историје. Немачки монополи су преживели два светска рата, и као такви представљају претњу будућности светског мира. Догод они опстају у свом садашњем облику, развој независне европске индустрије, уз изузеће Немачке, биће изузетно отежан.”

Било како било, намера да се картели распусте по завршетку рата, никада није спроведена у дело. Овај

задатак достојан хвале био је још више отежан стварањем Европске уније која је омогућила националним монополима да се бране позивањем на „европско тржиште”. У суштини, Европска унија је земљама које су биле део европског нацистичког поретка дозволила да одбаце многе тржишне иницијативе предложене од стране Европске комисије, што се добро види на примеру производње челика и угља, индустрије рачунара, бродоградње и ваздухопловних компанија.

Иако су Бидлова упозорења била делимично уважена у време елиминације немачког војно-индустријског комплекса, када су IG Farben и други комбинати били распарчани, изненадна промена става од стране америчке администрације коју је у то време у Немачкој заступао генерал Клеј, довела је читав процес до застоја. Велики индустријски комбинати су били занемарени на рачун потрошачког тржишта. Као и данас, главни противници слободне трговине су и тада били, не отворени инострани непријатељи, већ притајени домаћи „пријатељи”.

Одмах по доласку у Немачку, Мартин је сазнао да је за директора економског ресора будуће немачке владе постављен пуковник по имену Грејем Хауард. (8)

„Хауард је 1940. године написао књигу под насловом 'Америка и нови светски поредак' (обратите пажњу да се иста фраза користи и данас), у циљу одбране нацистичког економског система, и чији је наслов исто тако могао бити: 'С Хитлером се може пословати'.”

Иако је Хауард касније био отпуштен, многи представници савезничких власти су претходно били запослени баш у оним великим банкама које су током тридесетих година па све до 1941. финансирале нацистичку владу и привреду.

Треба обратити пажњу на две чињенице у вези са немачким ставом према Европи у међуратном периоду, као и у вези са стварним економским односима поражене Немачке и њених непријатеља. Мартин показује да историјски центар тешке индустрије у западној Европи није

био Рур, већ Алзас и Лорен. Француска је поседовала како гвоздену руду, тако и челичане. После победе над Француском 1870. године, Немачка је окупирала Алзас и Лорен и почела да „интегрише” (још један еуфемизам у раширеној употреби данас) француску индустрију у свој систем, чији је центар представљала Рурска област. Високе пећи су се налазиле близу рудних залиха у Лорену, а највећи број коксара се налазио у близини рурских копова угља. Према Версајском уговору, Немачка је била дужна да Француској испоручи 7 милиона тона угља годишње (око 50% количине испоручене 1913), што је испунила тек пошто су се савезници сложили да плате један долар у злату по испорученој тони. Да би заварала наивне Европљане и неискусне Американце, Немачка је тврдила да јој је помоћ неопходна, како би се очувала европска индустрија. Као и данас, интереси немачке владе и индустрије су аутоматски постојали „европски”. Тако је повратак Алзаса и Лорена Француској 1920. године, постао „европски” проблем. После неуспеха Немачке да завлада Европом четрдесетих година, њени ратни циљеви су се у поратном периоду претворили у проблем „европске интеграције”.

Иако су услови Версајског уговора били тешки, Немачка, а нарочито њена индустрија, на више начина су се окористиле послератном ситуацијом. Као илустрација доминације немачког капитала над органима власти, могу да послуже стотине милиона рајхсмарака које је држава доделила металопреправљачким компанијама у сврху надокнаде за повратак Алзаса и Лорена матици земљи. Тако је уз помоћ ових огромних субвенција Немачка сама дестабилизовала своју привреду. Штавише, немачка индустрија у Првом светском рату није претрпела значајнију штету зато што се у моменту капитулације немачка војска још увек борила изван државних граница. С друге стране, француска индустрија је претрпела значајне губитке – Верден је био не само значајно бојиште, већ и важан центар за прераду челика. Државне

субвенције за производњу угља и челика, као и за увоз гвоздене руде из Шведске, Шпаније и Канаде (изузимајући Француску!), дале су Немачкој предност над Француском. Ово је, наравно, представљало још један ударац за француску индустрију. Немачка железница је увела високе тарифе за транспорт оно мало угља који је био испоручиван Француској, тако да је послератна несташица угља ојачала немачку привреду на рачун Француске.

Док је с једне стране Немачка захтевала долар у злату по тони извезеног угља како би „прехранила изгладнело радништво”, немачка индустрија је, не губећи време, отпочела са изградњом потпуно новог комплекса фабрика за прераду гвожђа и челика, док се у исто време држава наоружавала пуном паром. Штавише, према Версајском уговору, банке земаља чланица Антанте су биле дужне да Немачкој одобре знатне кредите.

Стога и није зачуђујуће да је Француска 1923. окупирала Рурску област, како би приморала Немачку да се придржава одредаба уговора које су се односиле на испоруку угља, а можда ни то што је Велика Британија у исто време Немачкој испоручила милионе тона угља, критикујући притом француску владу.

Не само што није била индустријски слаба, Немачка је, користећи се послератном несташицом угља, организовала национални картел за производњу челика, који је спречио конкуренцију од стране Француске и Белгије, а затим Немачкој омогућио да завлада међународним челичним картелом (који је такође она основала), иако се овај налазио у Луксембургу (као и толике установе Европске заједнице).

Упркос чињеници да су савезничке власти увиделе да се овај исти процес поново одиграва, као и упркос упорењима стручњака као што је Џејмс Стјуарт Мартин, политички и економски притисак од стране Велике Британије и Америке (у комбинацији са војном администрацијом која није разумела законитости индустријског тржишта), довео је до тога да су многе корпоратне струк-

туре успешно преживеле програм денацификације, као, уосталом, и многи нацисти. Када је Клеј напустио антикорпорацијску стратегију у име опоравка „европске“ индустрије, многи функционери у Одељењу за економски рат при Министарству правде, поднели су оставку (Шпер и остали нацисти су оставили печат на америчком начину мишљења – види даље). Све ово је директно противуречило законима донетим од стране самих савезника. Мартин пише: (9)

„На крају је шачица Американаца остала задужена за пословне трансакције 20 милиона немачких грађана унутар наше зоне. Нс само да главни посао није био обављен, већ су чиновнике проклињали што су и покушавали.“

У сваком случају, у том периоду нису били чињени само пропусти, већ и намерне грешке. У мају 1948. године, генерал Клеј је одобрио план за оснивање индустријских удружења под приватном контролом (која су утицајна и дан-данас, бар у преговорима око надница), чија би седишта била у центрима индустрија за које су поједина удружења била задужена. Иако је чланство било „добровољно“, све компаније су требале да дођу под окриље ових удружења. Њихов задатак је био да контролишу и усклађују функционисање различитих привредних грана уз помоћ прикупљених информација о обиму производње и продаје, као и уз помоћ алокације стратешких сировина. То се директно противило једној ранијој савезничкој одлуци, и исто тако веома подсећало на немачки индустријски конгломерат (Reichsgruppe Industrie), који је пре рата био у тако добрим односима са Федерацијом британске индустрије.

Није да је после рата Велика Британија постала ишта мање наклоњена немачкој индустрији. Директор економског ресора при британској комисији сер Перси Милс је у разговору у вези са непријатним бизнисменима који су управљали нацистичком индустријом, изјавио следеће: (10)

„Шта им фали? Они нису били нацисти, они су трговци.“

Аршин којим меримо одговорног појединца, не важи тамо где су појединци само део државног и корпоратног апарата. Појединац је одговоран за своје поступке, али као део корпорације он постаје зупчаник у машини коју није у стању да контролише и чији правац често не зависи ни од одлуке њених директора. Док појединац (легално) сме да се користи само својим новцем; крупном акционару је дозвољено да експлоатише незнате деоничаре; представнику монопола да изабљује купце; као што је политичарима дозвољено да троше на рачун пореских обвезника. Обичног човека занимају мотиви појединаца који организују тајне скупове. Бирократу, с друге стране, мотиви корпорације не занимају, и он ће се помирити са тајновитишћу високих функционера компаније или владе. Где грађанин има моралну одговорност, експонент корпоратизма своју сарадњу са дубиозним типовима може правдати „добром компаније“ или тврдњом да је то „само бизнис“. У крајњем случају, он увек може да окриви „већину“.

Описујући штету коју је властима унутар америчке зоне нанело сплеткарење немачких индустријалаца, Џејмс Мартин је закључио: (11)

„Нас није зауставио немачки, већ амерички бизнис. Силе које су нас кочиле, деловале су из правца САД, али никако нису избијале на површину.“

Као што током тридесетих година немачким народом није владао парламент, већ председнички указ, и као што данас Британцима управљају директиве из Брисела које заобилазе Вестминстер, Мартин је 1950. увидео да: (12) .

„Нас нису зауставили закони изгласани у Конгресу(...) Шта год да је то било, то није била 'влада', већ нешто што врло добро зна како званична власт функционише.“

Као што ова књига закључује да од педесетих година па надаље, корпоратна интернационала на челу са групом Билдерберг представља највећег непријатеља демократије, тако је и Мартин са свог високог положаја у поратној немачкој влади дошао до закључка да су између два рата

„националне владе стајале по страни, док су велики манипулатори водили светску политику”.

Чињеница да овај притајени антидемократски процес траје већ деценијама, довела је до садашње кризе у Британији и Европи. Различити појединци и корпорације, унутар Британије, Европе и САД, воде рат без употребе топова, бродова или авиона. Притајене снаге финансијске и државне хегемоније, припремају се за победоносни јуриш у борби за поробљавање појединца, породице и народа. Време за расправу је истекло. Позиције су јасне и сукоб неизбежан, али уопште није сигурно да ће слободни људи и народи однети победу.

1.

СОЦИЈАЛИЗАМ, КОРПОРАТИЗАМ И СУШТИНА ФАШИЗМА

Порука ове књиге се заснива на три премисе. Као прво, државна принуда подједнако привлачи корпоратни капитал и социјалисте, и сједињење ова два принципа под окриљем корпоратне државе представља срж фашистичког друштвеног и економског уређења.

Као друго, због огромног притиска на слободне и одговорне појединце, породицу, друштвену заједницу и нацију, социјалне и економске манифестације фашизма воде у диктатуру која представља претњу, како миру унутар државних граница, тако и слободи других народа.

Треће, сва модерна „демократска”, капиталистичка друштва у толикој су мери потпала под утицај корпоратне филозофије, да, чак и у одсуству фашистичке диктатуре, институције попут Европске уније угрожавају личну и националну слободу на начин еквивалентан претњи војном силом.

Ово поглавље је посвећено првим двома тачкама. Оно показује како су корпоратни капитализам и социјализам постали неизоставни елементи процеса који је пратио период успона и владавине фашизма у Немачкој тридесетих и четрдесетих година.

Капиталистичке и социјалистичке странке често тврде да фашизам нема додирних тачака са њиховом филозофијом. Социјалисти су ту обично гласнији, зато што они „фашизам” користе као погрдно име за своје противнике. Током Нирнбершког процеса, амерички корпоратни ка-

питалисти су на све начине покушавали да се дистанцирају од подршке коју су тридесетих година давали немачким корпорацијама као што су Дрезденска банка, циновски AEG или IG Farben, које су биле најблискије нацистичком режиму.

Док су социјалисти порицали бучни социјалистички апел нациста немачкој радничкој класи, капиталисти су игнорисали јаке везе између индустрије и власти, као и пристрасност према великим финансијским институцијама и произвођачима оружја, често на штету приватних предузетника, малих компанија и пољопривредника.

Семе фашизма је било посејано двадесетих година, када су странке „центра“, наиме, Странка хришћанске деснице, Либерална странка и (у почетку радикална) Социјалдемократска странка, напустиле индивидуалне гласаче и окренуле се одбрани интереса државе, странке, синдиката и крупног капитала. „Умерене“ странке су Хитлеру у наслеђе оставиле не само политичке и економске структуре, већ често и различите законске преседане, који су му толико олакшали посао.

Први светски рат је на површину изнео многобројне разлоге немачког незадовољства. Недостатак радне снаге, као и недостатак приступа ратним наруџбинама, па чак и сировинама, довели су до банкрутства многе ситне трговце. Велики део грађанске класе је био пролетаризован, и многе фирме су на крају рата откриле да су у међувремену, бежећи пред погромима на Истоку, Јевреји (које су Немци називали Остјуден), запосели традиционална немачка тржишта. По речима једног аналитичара, ово је довело до: (1)

„(...) буђења револуционарног духа буржоазије, која је марксизам и берзу мрзела подједнаком мером.”

Послератни револуционарни покрет је збацио монархију, унизио нацију и радничкој класи наизглед дао власт над буржоазијом, која је у рату претрпела толике губитке. Велике корпорације су профитирале на ратним поруџбинама и на глади за девизама неопходним за отплату репа-

рација, а оваква концентрација капитала је довела до још већег отуђења грађанске класе. За социјалистичком државом уследила је владавина корпоратне олигархије.

Да ствари буду горе, хиперинфлација од средине двадесетих година је још више ојачала државу (која је била највећи дужник) и велике корпорације, којима су раст цене деоница на (инфлаторној) берзи, као и замашне кредитне резерве, омогућили да под овим условима профитирају. Уз то, корпорације и банке су поседовале значајне девизне резерве, чија је вредност скочила као последица пада рајхсмарке.

Суочена са овом очигледном неправдом, влада не само што није покушала да заштити осиромашене грађане, већ је донела законе који су фаворизовали њихове изабљиваче. Као што то Тејлор истиче: (2)

„Муж и жена који су, рецимо, пре рата живели од издавања соба, схватили би да 1923, поправка разбијеног прозора кошта више него сав новац који су узели од кирије, зато што су, за разлику од цена ваљаног стакла, кирије биле замрзнуте.”

Тешко је наћи бољи пример корпоратне доминације над појединцем, уз помоћ државе. Једино камате на банкарске зајмове нису пратиле раст инфлације у периоду између 1921. и 1923. (банке су профитирале на друге начине). Узимајући кредите у маркама и враћајући их наредне недеље по изузетно повољном курсу, банке су остваривале огромне профите. Највећи зајмопримци су биле саме банке, које су у исто време кредитирале велике концерне који су ионако зарађивали девизе и чија је инфраструктура (којој је вредност стално расла), служила као залог. Штавише, немачке банке су, као што је то пракса и данас, куповале деонице компанија које су иначе кредитирале, што је у условима хиперинфлације представљало још један значајан извор зараде.

Док су се банке окоришћавале ефектима инфлације, уштеђевине грађана су се топиле. Концентрација привредне активности (држава је интервенисала да осигура

испоштовање споразума унутар картела) на штету ситних трговаца и произвођача, само је продубила незадовољство и ојачала утицај крупног капитала. Званичним картелима за производњу челика, угља, стакла и хемикалија, постепено су се прикључивала удружења ситних произвођача, па чак и откупне задруге. 1925. године, у Немачкој, концерни су контролисали 93% рудне производње, 95% производње челика и 87% производње електричне енергије. 70% укупног индустријског и тржишног капитала налазило се у рукама не више од 2.000 компанија. Онима који нису узели учешћа у колективизацији привреде, преостало је или да банкротирају или да и сами постану део корпоратног система.

Овај процес је почео да се манифестује и на глобалном нивоу, све откако је Европска заједница увела мере за контролу пољопривредне производње, а однедавно и трговине индустријским производима. Остатак света увиђа неопходност стварања конкурентских групација, што заузврат доводи до блоковске поделе и опасног међународног трвења. Економски блокови који функционишу унутар државних граница у форми картела државних монопола, или међународних трговинских савеза, увек у почетку изјављују да им је циљ ослобађање трговинске делатности. Али, чак и ако успеју да до одређене мере елиминишу протекционизам између земаља чланица и њихових компанија (Европска унија, Северно-америчко удружење за слободну трговину – НАФТА), блокови воде ка погоршању односа како са земљама ван блоковских граница, тако и са другим блоковима.

Овакав начин размишљања је најочигледнији на примеру назива „Јединственог европског тржишта“, што је само по себи апсурд. У сваком случају, јединствено тржиште нису измислили заговорници националне државе и слободне трговине, већ бирократи којима је циљ оснивање јединствене владе, јединствене администрације и тако даље. У ствари, националне корпорације, социјалистички синдикати који се са њима цењају и државни

апарат који их дотира, играју водећу улогу у процесу економско-политичке глобализације. Последњи стадијум у овом процесу представља изумирање националне државе и парламента, као и измицање центара моћи ван домаћаја индивидуалних гласача. Корпорацијама се тако отвара пут ка стварним носиоцима моћи – бирократима и политичарима.

Као и инфлација из друге половине двадесетих година, монетарна реформа која је за њом уследила, такође се показала уносном за немачке корпорације. Али овог пута, мали привредници (као, на пример, пољопривредници који су до тада имали приступ хипотекарним зајмовима) страдали су у обрнутом процесу, наиме, њихови дугови су, у одсуству високе инфлације постали значајно оптерећење (као што је то данас случај са власницима кућа у Великој Британији, који отплаћују претерано високе хипотекарне кредите узете у време високе инфлације). Са теоријске тачке гледишта, монетарна реформа је требало да помогне индивидуалним штедишама, чије би позајмице биле враћене по „стварном“ курсу. Чињеница да су се овом праведном потезу корпорације успротивиле, као и да је влада ограничила ревалоризацију на 15% од стварне вредности марке у злату, представља још један доказ снаге крупног капитала у Немачкој двадесетих година. После свега овога, влада је одлучила да унедоглед одложи ревалоризацију свог јавног дуга!

После овог напада крупног капитала на добробит појединца, грађанска класа је своје огорчење показала на изборима 1924. године, на којима је такозвани „Борбени савез просјака“ освојио нарочито велики број гласова. С друге стране, „либерали“ и странке „центра“ које су својим сврставањем на страну државе де факто издали своје присталице (као што је то данас случај са двема највећим странкама у Великој Британији), прошли су најгоре. Тада је, међутим, Немачка национална странка која је освојила доста гласова, одлучила да подржи коалицију на чијем се челу налазио нико други него Ханс Лутер, политичар који

је сносио кривицу за скандал у вези са ревалоризацијом марке.

Грађанска класа и слободномислећи представници других слојева у Немачкој двадесетих година (слично данашњој ситуацији у Великој Британији), суочили су се са лажним избором између неколико корпоратних странака, које су припадале „центру”, и две радикалне партије – комунистима и нацистима, чије је чланство почело да расте чим је постало јасно да такозване „умерене” партије намеравају да одрже статус кво. Перл Бак је сажето описала овај избор: (3)

„Холцманови су нам дошли у посету. Шта Немачкој треба, рече мој отац, здрав средњи сталеж, а средњем сталежу треба јака политичка странка. Господин Холцман, који је био члан социјалдемократске странке, онда рече: 'Вама би било најпаментније да се ставите на страну радника у борби против монопола.' Отац му одговори: 'Бисмо ми, само да радници хоће да се ставе на нашу страну, уместо што стално штракују.'

Фон Билор и његова жена су нам такође дошли у посету, и отац је поновио: 'Немачкој треба здрав средњи сталеж, а средњем сталежу треба јака политичка странка.' На то, господин фон Билор који је био члан националне странке одговори: 'Странака има довољно. Зашто нам се не придружите? Ми ћемо стати на пут левичарском безакоњу.' Отац рече: 'Да, али ко нам гарантује да после радника и ми нећемо доћи на ред?'

С каквом лакоћом би тај исти отац водио тај исти разговор са чланом Лабуристичке странке која репрезентује моћ државе и синдиката, високе пореске намете и инфлацију, или са чланом Конзервативне странке која заступа државне и приватне монополе, високе намете, висту инфлацију, субвенције лондонским финансијским институцијама, као и Конфедерацију британске индустрије, која толико мрзи идеју нације, то суштинско обележје конзервативне идеологије. Отац Перл Бак је исто тако могао да се суочи са либералом, којег подршка ситнобуржоаском колективизму и презир према националној

држави издвајају као главног разоритеља суверенитета британског парламента.

На примеру вајмарске Немачке, јасно се види до које мере се умерени и лојални средњи сталеж може окренути против инструмента државне моћи. Када су се националисти и грађанске странке успротивили предлогу социјалиста и комуниста о експропријацији имања немачких кнежева, различита удружења „штедиша и дужника”, која су влади замерала због њене подршке крупном капиталу, одбила су да се супротставе социјалистичком предлогу. (4)

„Они су се сложили да у суштини нема разлике између легалне експропријације (кнежева), и де факто експропријације коју су они сами искусили као последицу инфлације.”

Сличан процес се данас одвија на тлу Велике Британије. Како је инфлација (којој је организовано радништво могло да се одупре, али која је упропастила ситне трговце и произвођаче) уступила место рецесији која је погодила индивидуалне кућевласнике, овај (традиционално лојалан) сталеж је окренуо леђа британској монархији. Да се којим случајем средња класа није окориштила неодговорним владиним дотирањем хипотекарних кредита, могло је лако да се догоди да бирачи одбаце традиционалне странке, као што се то догодило у Немачкој пре 70 година.

Приватник који зависи од милостиње државе која га је претходно осиромашила, представља савремени пример феномена који су Немци називали „тиха социјализација ситног трговца”. Како мала, тако и велика предузећа схватају да се издавање некретнина држави више исплати него издавање приватним лицима. Недавни извештај Доњег дома британског парламента указао је на скандалозно високе профите лондонских рентијера, који су стамбене бенефиције за сиромашне станаре (од којих су многи илегално усељени у земљу) добијали директно од Министарства за социјално осигурање.

Државне субвенције великим земљопоседницима и компанијама на штету појединца представљају још једну

паралелу са прехитлеровском Немачком. Овај тип дискриминације укључује пореске олакшице за пензијске фондове чија су средства уложена у деонице, гаранције за извозне кредите, као и надокнаде за некоришћење обрадивог земљишта. Хиперинфлација, скандал око монетарне реформе, концентрација капитала, легализација картела, као и скандал у вези са програмом за помоћ истоку Немачке („Osthilfe skandal”, где су субвенције за помоћ предузећима завршиле у цеповима појединаца) индустријским и финансијским концернима су у вајмарској Немачкој донели огромне профите.

У последње време, овај облик корупције је захватио и Велику Британију. По одласку из парламента, многи министри постају директори компанија које су се претходно обогатиле уз помоћ монополистичке приватизације, за коју су ти исти министри гласали док су били на власти. Огромне дотације пензијским фондовима, као и рупе у пореском закону, довеле су до раширене корупције, оног момента кад су капиталисти открили овај непресушни извор неопорезоване зараде. У том контексту, најеклактантнији је пример бившег лабуристичког посланика Роберта Максвела који је незаконито присвојио око 600 милиона фунти из пензијског фонда (листа *Дејли Мирор*, чији је власник у то време био сâм Максвел; прим. прев.). Још је раширенија била корупција изазвана владиним дотирањем кредита за куповину некретнина. Многи адвокати широм земље су завршили на суду због махинација у вези са хипотекарним кредитима.

Много сличнија немачком „Osthilfe” скандалу је трула „заједничка аграрна политика”, која британске пореске обвезнике (чији је допринос европском буџету други по величини) кошта око 4 милијарде фунти годишње. Субвенционистичка политика је увек праћена распрострањеном корупцијом, како на националном, тако и на наднационалном нивоу, како у вајмарској Немачкој, тако и у савременој Великој Британији.

Од подједнаке важности за оба периода је такође и утицај корпорација на функционисање државе која их субвенционише. У Великој Британији, конзервативна странка која је изгубила подршку чланства (које је опало за више од половине у односу на 1990. годину, и за четири петине у односу на педесете године), за прилоге се обратила својим корпоратним покровитељима. Заузврат, корпорације су стекле одлучујући утицај на обликовање стратегије конзервативне странке. Као добра илустрација могу да послуже закон о отварању радњи недељом, озакоњење игара на срећу и легислација у вези са односима са Европском заједницом. Одлуке које конзервативна странка иначе не би подржала, конзервативна влада је усвојила уз помоћ лабуриста и либералних демократа.

Ово поглавље има за циљ да покаже како економски и социјални аспекти фашизма уједињују државни социјализам и корпоратни капитализам. Фашизам не представља једну од алтернатива у оквиру демократског система, већ алтернативу самом демократском систему. Задржавајући најгоре карактеристике социјализма и капитализма, фашизам креира снажну колективистичку државу, у којој појединцу преостаје само улога поданика званичних странака – или корпорација. Ова дихотомија је наравно довела до трвења унутар странке која се највише окористила немачком кризом – Националсоцијалистичке радничке партије Немачке, или Нацистичке странке.

Политичко размимоилажење нациста се најбоље може видети из њихових јавних прогласа. Током штрајка транспортних радника у Саксонији, нацисти су се ставили на страну послодаваца: (5)

„(...)тотално се супротстављамо било ком облику индустријске саботаже.”

док је у Берлину странка играла на социјалистичку карту:

„(...)безусловна солидарност са радницима.”

Поједине страначке новине су критиковале заговорнике укидања капитализма:

„(...)укидање капитализма је само вајкадашња фраза (...) једнакост је највећа неправда.”

док су друге нападале интернационалну плутократију:

„Франкфуртјер алгемајне цајтунг, то гласило белосвеских капиталистичких хијена.”

Ту лежи поента Хитлерове верзије фашизма. Он се није противио капиталу, већ међународном капиталу и „империјалистичком” англосаксонском трговинском систему. Њему није сметао национални социјализам, већ међународни социјализам и марксизам.

Пре него што се окренем анализи социјалистичких елемената фашизма, желео бих да поменем још два аспекта политичке ситуације у Немачкој двадесетих година, који данас налази одјека у Великој Британији, наиме пореску политику и отуђивање традиционалних присталица конзерватизма. Као што се види из претходних примера, пад инфлације свађује огроман терет на леђа дужника. Држава, која је иначе највећи дужник, зарађује милијарде фунти докле год инфлација обара реалну вредност дуга. Међутим, у периоду пада инфлације она мора да прибегне опорезивању како би одржала ниво прилива. Нацистички летац из 1930. године је играо на карту незадовољства пореских обвезника: (6)

„Пореска стега стеже све јаче и јаче. Ви сте сужњи овог система. Све што се од вас очекује је да радите и плаћате порезе који се претачу у министарске плате и пензије.”

Данас би овакво незадовољство конзервативна влада, чудећи се, назвала „недостатком оптимизма”, и поред тога што су посланици у парламенту себи недавно доделили повишицу од 26%. Објашњење је једноставно. Не тако давно влада је подигла пореску стопу за рекордних 7%, што је значило да су сви плодови привредног раста били искоришћени за отплату дугова владе и презадужених приватних кућевласника. Привидно ниска инфлација, с друге стране, упропашћује независне трговце, који због пада потрошње нису у могућности да своје трошкове амортизују повећањем цена.

До које мере је британска Конзервативна странка постала странка крупног капитала, може се видети из ситуација које од конзервативаца захтевају заузимање одлучних ставова. Један посланик који се иначе свим срцем залаже за увођење европске легислације (која је британским гласачима одузела њихова демократска права), недавно је поднео оставку, не из принципа, већ зато што је био надгласан у покушају да домаћим новинским кућама омогући да учествују у лицитацији за нове телевизијске станице. (Тај исти посланик је претходно радио у новинској индустрији.)

На сличан начин, Џон Мејџор се из чиста мира побунио против европске забране извоза британске говедине после десет година блажене равнодушности. Овог корпоратног премијера су много више погодили губици компанија и државе, неголи штета коју су претрпели потрошачи или европска хегемонија над британским уставом.

Управо овакве политичке одлуке су довеле до колапса конзервативног средњег staleжа и богаћења социјалистичких колектива (који у форми синдиката и државних институција не морају да страхују од закона тржишта). Данас је Лабуристичка странка довољно богата да може да приушти конзервативног вођу. У вајмарској Немачкој, запослени социјалистички симпатизери који су пристojно живели, држали су се Социјалдемократске странке и њене често конзервативне линије – за разлику од нациста и комуниста (од чијих је присталица 85% било без посла) који су се залагали за много радикалнија решења.

У ствари, улични сукоби између нациста и комуниста су одвлачили пажњу од сличности њихових идеологија, која је много већа него што то на први поглед изгледа. Обе странке су често подржавале како штрајкове којима су се умерене партије противиле, тако и различите предлоге о експропријацији. Коначно, када је 1932. године више од половине чланства (54%) напустило Кому-

нистичку партију, велика већина се убрзо прикључила нацистима.

Стога није изненађујуће, упркос порицању многих ревизиониста, што су речи „социјалистичка” и „радничка” с пуним правом заузеле своје место у називу Нацистичке странке. Сам Хитлер, који је 1919. приступио немачкој Радничкој партији, додао је речи „немачка” и „национална” у покушају да придобије гласове значајног броја националиста из кругова пролетаријата.

Летак који су нацисти штампали 1920. године прокламује њихову приврженост радничкој класи и социјализму: (7)

„И ја сам радник (...) социјалиста као и ви, и залажем се за подједнако вредновање физичког и креативног рада, као и за конфискацију профита шпекуланата. Још увек полажем наду у истински и праведни социјализам, у избављење радништва и ослобођење стваралачког потенцијала човечанства из окова капиталистичке експлоатације.”

Немачка Националсоцијалистичка радничка партија се 1921. године припојила немачкој Социјалистичкој странци, и социјалистички карактер новоформиране странке се јасно види из поруке изборног летка из 1925. године:

„Годинама сте грцали само да би влада отплатила камате на своје дугове. Уколико не будете захтевали национализацију банака и монетарног система, уклањање зеленаша и берзанских шпекуланата, као и укидање деоничке варијабиле, бићете осуђени да до века црните за бедну црквицу.”

Гебелс (који је припадао просоцијалистичком севернонемачком крилу партије) у почетку је Хитлера сматрао „реакционаром”, али га је, пошто се с њим упознао, прогласио „великаном”. Социјалистичка линија странке је видљива и из других летака: (8)

„Наш народ је бачен пред ноге међународне плутократије. Желите ли да се ово настави у недоглед? Онда гласајте за буржоаске странке.”

Слично овоме, британска Лабуристичка странка од свог настанка упозорава на опасност од „мултинационалних” компанија и на неправду приватизовања државних предузећа која често заврше у рукама страних корпорација. Као илустрација нека послужи недавни ксенофобски напад на вођу Британске странке за референдум (сер Џејмса Голдсмита, који је Јеврејин и чија је мајка француског порекла) од стране лабуристе Тонија Бенкса који је урлајући, у парламенту хистерично напао „једног иностраног милионера”. Сличне оптужбе допиру из редова корпоратне Конзервативне странке. Последњи пут кад су дошли на власт, лабуристи су увели изузетно стриктну контролу над извозом капитала, и њихов негативан став према власницима капитала се манифестовао у виду високих пореских стопа на камате, приход од дивиденди и наслеђену имовину, као и у виду контроле вредности дивиденди.

Међутим, као што је савремена Лабуристичка странка изменила свој приступ социјализму, то исто је у своје време урадио и Хитлер. Као што су лабуристи променили четврту клаузулу свог програма (која као један од основних циљева странке истиче општу национализацију; прим. прев.), Хитлер је 1927. године покушао да разјасни члан 17 програма Нацистичке странке који се такође односи на национализацију. Он је изјавио да „експропријација земљишта у друштвене сврхе без надокнаде” не значи да Националсоцијалистичка странка не уважава начело приватне својине, већ да се члан 17 односи само на незаконито стечену имовину или предузећа чије пословање није у ширем друштвеном интересу. Како ово само подсећа на приступ господина Блера приватним монополима. Уместо да их поново национализују или изложе конкуренцији, лабуристи планирају увођење једнократног пореза на њихове профите, придружујући се тако експлоатацији потрошача.

Као и нацисти двадесетих година, лабуристи данас увиђају моћ тржишта капитала, али уместо да се против

њега боре, они су спремни да се њиме користе у циљу јачања централизованог државног апарата. Они тржиште (с правом) виде као ефикаснији начин манипулисања привредом у политичке сврхе.

Сличност између британског „социјализма” данас и немачког нацизма двадесетих година се такође огледа у моћи менаџерске елите која је одана само страначком вођству. Тејлор овако описује Нацистичку странку: (9)

„(...)група виших руководица која је избила на површину, својим је административним умећем и апсолутном оданошћу Хитлеру, у оквиру строге партијске хијерархије себи доделила менаџерску улогу, која јој је онемогућавала да се са вођством странке спори око темљних идеолошких питања.”

Савремена Лабуристичка странка би без проблема могла да употреби следећи нацистички летак: (10)

„Човека не треба вредновати према иметку, већ према његовом доприносу заједници. Социјализам заједничко добро поставља испред похлепе појединца(...) Доле марксистичка прсвара и буржујска себичност.”

Последњу карику у ланцу пронацистичких интересних групација представљају отуђени ситни предузетници, трговци и сељаци. Као и у Британији данас, промет приватних радњи је између 1928. и 1932. опао за трећину, а само у току 1930. године, 40.000 малих предузећа је банкротирало. Као што је под Цоном Мејдором период током кога незапослени имају право на социјалну помоћ скраћен са годину дана на шест месеци (доводећи до просјачког штапа оне који су успели да уштеде нешто мало новца), тако је и у Немачкој раних тридесетих година помоћ незапосленима била смањена са шест месеци на шест недеља.

У сваком случају, реакција нациста није била у духу слободњаштва, демократије или супротстављања сили државног апарата. Напротив, они су се залагали за још већу улогу државе, као и за повећану регулацију тржишта. Тако су, на пример, нацисти основали такозвано „Мили-

тантно удружење ситних трговаца”. По речима Тејлора: (11)

„Удружење је обећавало повратак на средњовековно уређење, у коме тржиштем не управља закон понуде и потражње већ систем гилди.”

Као и у време пометње која је претходила Хитлеровом доласку на власт, такозване „умерене” странке у Британији и Европи данас нуде слична решења. Различити интересни кругови настоје да државу преведу на своју страну, користећи се колективном моћи на потпуно исти начин као и они који су до кризе довели на првом месту.

Чак и привидно „демократске” државе (да и не помињемо хитлеровску диктатуру) способне су да своју хегемонију продуже унедоглед уз помоћ државног насиља, нарочито освајачких ратова и свакојаким инвазија. (Недавни британски „говеђи рат” са овим има итекавезе.) Као још један пример ситуације у којој „либералне” странке санкционишу структуре којима се касније њихови непријатељи успешно користе, нека с једне стране послужи закључивање различитих уговора са Европском заједницом од стране британске владе под окриљем крупног прерогатива, а са друге, период владавине указом немачког председника Хајнриха Брининга током 1930. године. (Брининг је био члан Хришћанске странке центра.) Оба ова процеса су омогућила „демократским” владама да заобиђу дебату у парламенту. Хитлер је Бринингов потез касније искористио да де факто уништи дух устава, као што је Мејдор потписивањем уговора у Мاستрихту уништио и дух и слово британског устава.

Додатну слабост система, која је помогла Хитлеровом успону, представљала је пропорционална заступљеност у парламенту која је довела до цепања демократских странака. Не треба истицати да лабуристи и либерали планирају увођење система пропорционалне заступљености, и поред тога што су многе, хаосом парализоване земље, пуне хвале за стабилност коју систем просте бирачке већине даје Британији. Долазак нациста на власт

је нарочито био убрзан 1930. године, распадом „велике коалиције”, који је био неумитна последица пропорционалног система. Слом једне друге велике коалиције 1969. године, умало је довео до тога да Немачка национална странка, као наследник нацистичке партије, освоји 30 посланичких места у Бундестагу. (Недостајало јој је само 0,7% гласова.)

Пошто је био наменован за канцелара од стране Хинденбурга, Хитлер је одбио да формира коалициону владу и уместо тога је наредио одржавање ванредних избора. Гебелс је овако прокоментаришао учешће на изборима из позиције странке на власти: (12)

„Радио и штампа су у нашим рукама, а и новца има на претек.”

Није ни чудо што је новца било у изобиљу. Сам Гебелс је у својој палати организовао пријем за водеће индустријалце, који су лака срца нацистима даровали 3 милиона марака. Као што је Конфедерација британске индустрије спремна да заскочи кад год су демократска права и интереси британских грађана угрожени, тако је и њен немачки претходник 1933. године свесрдно подржавао владавину крупног капитала. Чак су се, у прогласу упућеном Хинденбургу, Тисен, Круп, Сименс, Бош и Шахт (еквивалент британске Конфедерације) обратили како националистима тако и социјалистима: (13)

„У овом покрету, који је пустио дубоке корене у нашем народу, ми препознајемо почетак раздобља у којем ће елиминација друштвених разлика довести до препорода немачке привреде.”

Одмах по завршетку избора, предлог ванредног Закона о заштити државе био је изгласан двотрећинском већином, тако да је до краја године 150.000 политичких противника завршило у концентрационим логорима.

У овом поглављу сам покушао да покажем како фашизам није резултат политичког каприца који рађа фанатичне диктаторе, већ до одређене мере представља део идеологије савремених „демократских” странака, које

често нехотице полажу темеље његовом успону. Огроман терет који се на тај начин сваљује на леђа појединца и демократског система у целини, на крају доводи до слома парламентарне државе. Усвајањем већ постојећих структура власти, њени наследници гурају земљу све дубље у фашизам, или, као што је то случај са Европском унијом, своје ратне циљеве спроводе „мирним путем” – дакле, потписивањем уговора, увођењем директива и прописа.

Није, дакле, ни чудо што су сличности између данашње Британије и вајмарске Немачке толико изражене. Као што ова књига показује, оба периода карактерише доминација истих идеја, социјално-економских начела, појединачна, компанија, као и истог типа политичара.

2. ЕЛЕМЕНТИ ФАШИЗМА УНУТАР БРИТАНСКИХ ПОЛИТИЧКИХ СТРАНАКА

Извод из интервјуа у Централном бироу Конзервативне странке:

Новинар: „Ја обично не гласам за конзервативце, у ствари, више сам наклоњена лабуристима(...)”

Функционер: „Без бриге, многи од нас би могли да прођу као лабуристи. То нашим каријерама нимало не шкоди.”

У ситуацији где Норман Тебит (загрижени десничар, близак сарадник Маргарет Тачер; прим. прев.) и Тони Блер заједнички подржавају покушај приватизованог монопола (Бритиш Телеком) да осигура привилегован третман од стране државе, и где Робин Кук предлаже да британски амбасадори почну да заступају британске пословне интересе, многи од нас се осећају као животиње из Орвелове „Животињске фарме”, које на крају књиге више нису у стању да разликују побуњене свиње од старог фармера с којим свиње ступају у савез.

Ово не треба да нас чуди, јер конзервативне заговорнике државних субвенција и присталице државног социјализма уједињује фашистички социјално-економски систем.

Било би опасно заваравати се да идеолошка болештина којом су заражени наши непријатељи, није бар донекле захватила и наше друштво. Исто је толико опасно мислити да је „фашиста” неко ко прогања политичке про-

тивнике, истребљује Јевреје и Цигане, осваја стране земље и пријатеље поздравља необичним покретом руке.

Многи политички ставови и друштвено-економске структуре, присутни у Немачкој и Италији тридесетих година и у Шпанији све до средине седамдесетих, били су прво формиран, а затим и копиран од стране „демократских” влада – истих оних влада које су се против фашизма бориле. Хитлер је свој „продор на Исток” поредио са америчким освајањем Запада, социјалистички интервенционизам своје владе са Рузвелтовим „Њу дилом” и Фолксвагенову „бубу” са Фордовим моделом Т.

Хитлеров прогон Јевреја и Словена је у историјском смислу сличан америчком прогону Индијанаца. Разочаран њиховим одуширањем „законима” белаца, велики амерички „либерал”, Томас Џеферсон је писао: „Моја нада је била да је Индијанце могуће интегрисати у нову државу. Сада ми се чини да их је нужно истребити.” Тридесетих година, 15 америчких држава је имало законе о расној чистоти који се нису много разликовали од нацистичких.

И Хитлер и Мусолини су комунистичке облике државне својине сматрали неефикасним, увиђајући да држава има моћ да манипулише појединцима, да управља индустријом, као и да своју моћ увећа без увођења опште национализације. Много ефикаснијим су се показали високи буџети и порези, шпекулисање средствима штедиша и средствима за инвестиције, монетарна контрола, регулација буџетске потрошње и социјалног осигурања, као и контрола квалитета производа и услуга приватних предузећа.

Сви ови методи су и данас у примени у „демократским” Сједињеним Америчким Државама и западној Европи. Током последњих неколико деценија, такозване конзервативне странке су се све више окретале државном централизму, док су социјалисти све више постајали свесни моћи тржишта капитала. Моћ државног патроната је почела да привлачи снаге деснице (које се служе чак и приватизацијом у циљу попуњавања државне касе), док је

левица почела да постаје свесна ефеката уплитања државе у функционисање осетљивих механизма тржишта. **Десница која је скренула улево и левица која скреће удесно, нашле су заједнички језик у оним облицима друштвене и економске манипулације који карактеришу фашизам.**

Конзервативац ће прихватити буџетске расходе увидене у обланде пореских олакшица, државног откупа, одбрамбених капацитета и друштвене инфраструктуре, као и коришћења средстава из фонда националне лутрије. С друге стране, тржиште социјалистима омогућује куповину грађанске послушности, а синдикатима даје одрешене руке да се цењају око свог удела у расподели профита, иако је њихов монополски статус под сталном заштитом државе.

Присталицама обе идеологије, огрезлим у корпоратној моћи, у интересу је да законе тржишта (којима они и њихови пријатељи углавном нису изложени) искористе у циљу уништавања или бар сакаћења приватника који би иначе били у стању да се успротиве моћи државе, само да није (изманипулисаног) тржишта које их гура или у сиромаштво или у сталну зависност од државне милостиње. Да је Стаљин решио да покоље замени овим суптилним методима, резултати би били само мало мање разорни.

Иако ми данас памтимо једино агресивну реторику и политичку заоставштину Хитлера и Мусолинија, њихови ексцеси највероватније представљају карактеристику слабе личности која своју „мушкост“ може да изрази само кроз класну мржњу, државну хегемонију и колективну принуду.

У свом изванредном дневнику из времена успона нацизма, Фридрих Рек-Малецевен (стрелан у Дахау 1945. године) описује Хитлера како улази у минхенски ресторан и седа за суседни сто. (2)

„Лице му се било намргодило као у ситног чиновника који обично не посећује оваква места, али пошто се већ

растаје од муком стеченог новца, захтева да буде третиран исто као и фина господа за другим столовима.”

Руководство сачињено од оваквих слабића је снагу могло да покаже само уништавањем оних који су одбијали да га следе. Све што су они могли да понуде, била је примитивна освајачка политика и тлачење слабијег.

Сличан процес је данас на делу унутар мирољубивих „демократских” држава. Доминација колектива и патронат крупног капитала привлаче професионалне политичаре, чије умеће држава користи у циљу спровођења програма саботаже интереса грађана. Овакав систем не привлачи демократске политичаре којима на срцу није зарада, већ опште добро. Јер појединац, породица и слободно удруживање грађана који одговорно испуњавају своје обавезе и суседу се налазе у невољи не захтевајући ништа заузврат, унутар оваквог система немају никакву вредност. Важан је само колектив – корпорације, државе, различити интересни кругови, синдикати, индустријски конгломерати, банке, или било који други интерес који иза себе има било бројно чланство, било моћ институција и лобија.

Такав систем је као створен за инфериорног „вођу”, дакле, политичара без принципа или идеја. Највећу претњу политици колективизма представља демократски политичар који се одликује оригиналношћу и моралним интегритетом, јер као такав он можда „није у стању да увиди” где леже његови стварни интереси. Стога ће можда, као и грађани који су га изабрали, и он инсистирати на слободи одлучивања, као и на одговорности, не према различитим интересним круговима, већ према друштву у целини.

Иако, на први поглед, поменути „вођа” не прибегава насиљу, његова слабост омогућава корпоратној олигархији да се у пуној мери користи апаратом државне принуде. Другим речима, он је марионета. У недостатку циљева, идеја, принципа или филозофске платформе, он је приморан да креира неприродне савезе између групација чији

су интереси у сукобу, како би се одржао на власти. Шта би иначе могло, унутар Клинтонове Демократске странке, да уједини социјалисте грчког порекла и ирске националистичке занесењаке, неголи подршка терористима ИРА-е, која се залаже за увођење социјализма и подмеће бомбе на тлу Британије. Шта осим мржње према енглеским земљопоседницима може унутар „Европе” да уједини шкотског синдикалца и француског сељака? И шта би у Мејдоровој Британији могло да уједини руралне конзервативце и раднике у великим градовима? Одговор је – проширење полицијских овлашћења и увођење личних исправа у циљу „спречавања криминала”. Коначно, шта може да уједини закрвљене шпанске и француске рибаре сем протекционистичког рата против канадских рибара?

Овакав тип политичке мобилизације, који је заснован на минимуму заједничког интереса, типичан је како за поражене фашистичке диктатуре, тако и за мултикултуралне, вишенационалне „демократске” државе. Као такав, он би унутар европске супердржаве био у раширеном оптицају.

Од подједнаког значаја за распиривање политичке мржње је трвење које држава изазива својим социјалним и економским манипулацијама. Као и у време фашизма, држава се данас користи инфлацијом у циљу смањења свог дуга, обезвређујући притом уштеђевине грађана. Пошто је на овај начин осиромашила генерације пензионера, влада им сада прискаче у „помоћ” дотацијама које че нове генерације радника отплаћивати још вишим пореским дажбинама. Шта је онда крајњи исход овог врзиног кола? Укратко, све већа експанзија државног патроната и ерозија независности појединца. Политичари још увек одобравају субвенције и пореске „олакшице” великим корпорацијама и државним фирмама, којима ове нису неопходне. Овакве великодушне гестове држава финансира пореским дажбинама грађана, приватних предузетника и малих предузећа која не могу да приуште

бирокаратску инфраструктуру, и која због тога нису у стању да допру до државног новца.

Већ деценијама, британска влада сваке године троши на десетине милијарди фунти, како би наговорила штедише да свој новац повере банкама, штедионицама и пензијским фондовима. Олакшице на високе пореске стопе су биле додељиване само појединцима чији је новац завршавао у лондонском Ситију. На сличан начин је и држава централизовала процес одлучивања уз помоћ национализације, инфлације и високих пореских намета.

Људи прате капитал, и где он постане играчка у рукама политичара, његова расподела престаје да буде условљена радом у корист друштва и почиње да зависи од утицаја ограниченог броја лобија.

Оваква агломерација капитала доводи до све веће апатије у народу, као и до јачања државе, другима речима – до истинске фашизације. Појединац се отуђује од своје породице, породица од своје уштеђевине, а регион од своје привреде (држава опорезује локална предузећа, а тиме и локалне деоничаре, док у исто време субвенционисне локалне испоставе страних компанија). Коначно, као што се види из примера „Европске уније”, нација и патриотизам се на овој глобалној политичкој пијаци нуде за будзашто.

Најзанимљивији аспект савременог политичког процеса у Великој Британији је међусобно стапање двеју „супротстављених” странака – конзервативаца и лабуриста. И једни и други примењују субвенције, верују у слабење парламента, као и у губитак националног суверенитета, и спремни су да прихвате укидање националне валуте и државне банке. Обе странке на политику гледају као на професију и залажу се за стално повећање плата политичара од стране државе. И конзервативци и лабуристи се залажу за помоћ неудатим и разведеним мајкама, као и домаћинствима са два прихода (коју финансирају удате мајке и домаћинства с једним приходом). Коначно, обе странке верују у корпоратну и државну силу, и сталан

раст буџетске потрошње и пореза (док се једна странка за све ове мере гласно залаже, друга их тихо спроводи у дело). **Ако се уопште може говорити о социјализму, он је највише присутан у интервенционистичкој политици конзервативне владе, а конзерватизам је с друге стране најочигледнији на примеру вође лабуриста.**

Ово не треба да нас чуди. Приближавање левице и деснице, социјализма и капитализма, послодаваца и синдиката, државе и политичке странке (а да не помињемо хегемонију извршне власти над парламентом, и странака над посланицима), представља основну одлику процеса фашизације, на који аутор упозорава још од почетка осамдесетих година.

Све веће мешање државе у живот грађана је пре свега последица недостатка снажног и ауторитативног вођства у савременој Великој Британији.

Једна од најзанимљивијих одлика савремене „демократске“ државе је спремност политичара да се окруже симболима и привилегијама апсолутистичке монархије коју је та иста демократија збацила. (Није ни чудо што нови „монарси“ подривају званичну монархију. Тиранин никоме не дозвољава да се кити краљевским рухом – чак ни онима чији се ауторитет заснива на оданости народа, а не на круни.) Влада је уговор у Мастрихту (који је британском народу ускратио његова демократска права) закључила користећи се крунским прерогативом, другим речима, ауторитетом круне (то јест владе) да вешто заобиђе дебату у парламенту.

Када је судовима пало у задатак да преиспитају законитост уговора, председавајући у парламенту је имао дрскости да им отворено прети.

Влада, која иначе тако лоше управља здравством, више пута је прибегла унајмљивању детектива, да би сазнала колико времена лекари по болницама посвећују приватним пацијентима. На сличан начин је „Агенција за путеве“ (владина агенција која је привидно независна) унајмила детективе да „прате ток демонстрација“ близу

места Твајфорд Даун, чији је циљ био спречавање изградње новог ауто-пута. Та иста влада (чије су махинације и малверзације народ гурнуле у безнађе, и довеле до наглог пораста криминала) сада поставља камере на улицама, како би била у стању да шпијунира **комплетно становништво**. Не треба истицати да су влада и корпоратни кругови и овде нашли заједнички интерес – држава ове траке продаје комерцијалним фирмама које их затим пуштају у јавни промет.

Недавно уведена пракса комерцијализације административних ресурса, као и увођења конкуренције између државних установа (као што су универзитети, школе и министарства) и приватног сектора, отерала је у пропаст све оне којима субвенције нису доступне (или који нису у стању да, попут државе, своје конкуренте ометају уз помоћ доношења нових закона).

Под изговором „обрачуна са бирократијом“ влада је донела предлог Закона о дерегулацији, који омогућава поништавање великог броја историјских закона **без претходног одобрења парламента**. Као што то истиче извршни Кристофер Букер⁵, док је британски парламент укинуо 21 безазлени закон, Брисел је донео 10.000 нових директива.

Такозвана приватизација (у ствари, централизација) бивших државних монопола, довела је до множења органа регулативе, чијој моћи ни држава не може да се супротстави. Један министар транспорта је недавно изјавио како он може само да даје савете регулатору железничког саобраћаја, али да у својству министра у чијем ресурсу се железница налази, нема право да одлучује о минималном броју пунктова за продају карата.

Одличан пример економског фашизма, на делу, представља начин на који различите агенције уз владину подршку увећавају своју зараду на штету беспомоћног

⁵ Новинар *Санди Телеграфа*, који је у својој редовној рубрици често исмевао кафкијанске покушаје Европске уније да контролише животе обичних људи. (Прим. прев.)

народа. Агенција за помоћ деци разведених родитеља, која је основана са циљем да одсутне родитеље примора да снесу трошкове старања, убрзо се претворила у уносан извор државних прихода. Ово је извод из Меморандума агенције намењеног службеницима: „Важно је извући што већу добит. Не губите време на сиротињу.” Заиста је тешко наћи бољи пример понора који дели друштвене институције под сталним надзором јавности и профитерских квазиприватизованих монопола.

Тунел испод Ламанша је банкротирао, у ствари, компанија која га је изградила није у стању да отплати дугове у вредности од око 8 милијарди фунти. Банке, које су ову астрономску суму позајмиле у сулудој нади да пројект, који од самог почетка има подршку британског премијера и француског председника, не може пропасти, не могу да поврате ни вредност приспелих камата, а камоли главницу зајма. Политичка клима се у међувремену променила, тако да сада ни британска, а ни француска влада нису у стању да их извуку из шкрипца. У ствари, праву трагедију представља то што многе приватне компаније, које су се изврсно показале у току изградње тунела, на крају за свој труд нису добиле ни пребијене паре. Једна фирма је после силног „наговарања и убеђивања” до те мере убрзала рад, да је различите уговоре прихватила без пропратних писмених упутстава и гаранција, да би на крају од уложених 9 милиона фунти, у виду надокнаде успела да поврати само 7.150.000. Једина истинска гаранција коју корпоратна држава може да понуди, јесте да ће на крају за све њене гаранције платити народ. Када је тунел коначно пуштен у промет уз звуке фанфара, у првом реду су седели представници влада и банака који су протраћили туђ новац, док су истински градитељи тунела, који су пројект финансирани из свог џепа, остали неопевани.

Основни предуслов настанка корпоратног, фашистичког друштва је комбинација крупног капитала и (апсолутне) моћи државе. Овај процес оперише и на локалном нивоу. У месту Хексам у Нортамберленду, компанија

„Сејфвеј” је општини поднела захтев за изградњу супермаркета. Иако се јавно мњење (локални трговци и они који су се залагали за очување градског центра) противило пројекту, директор општинског завода за планирање је изјавио: „Осим јавног мњења, у обзир се морају узети и друге материјалне околности.” Убрзо се испоставило да ове „околности” представља мито у износу од 1.000.000 фунти, који је општина примила од компаније. По речима тог истог директора: „(...)ми смо били принуђени да ту околност узмемо у обзир.” У било којој другој ситуацији, овакво понашање би било окарактерисано као корупција, и кривци би неминовно завршили на суду. Влада у Лондону је овој махинацији дала званично име „планска добит”, омогућавајући компанијама широм земље да своје захтеве за градњу прогурају и поред противљења јавности. Ово је само још један добар пример манипулисања вољом народа од стране коалиције државе и центара корпоратне моћи.

Џон Мејдор се показао мајстором манипулације своје сопствене странке. Пошто је изгубио подршку, а тиме и прилоге конзервативних гласача, партијски апарат је све више почео да се ослања на прилоге великих компанија. Тако су донације од стране власника великих мрежа супермаркета довеле до комерцијализације „седмог дана”, што конзервативна странка иначе не би допустила. Мејдор је стога „дозволио” тајно гласање, и искористио лабуристичке гласове да порази противнике унутар своје странке. (На сличан начин су усвојени и предлози закона о снижавању старосне границе сагласности за хомосексуалце и о убрзаном закључивању бракоразводних парница, као и нацрт европске легислације који је био прихваћен у Мастрихту.)

Подршка конзервативаца интересима крупног бизниса довела је до катастрофалног колапса британског устава. Конфедерација британске индустрије је од владе прво захтевала да одржава паритет са курсом Европског монетарног система (што је проузроковало високу инфлацију),

а затим да му приступи (што је довело до најдубље рецесије све од времена светске економске кризе са почетка тридесетих година). Стравичан досије неуспеха Конфедерације британске индустрије, тог стуба темељца крупног капитала, треба упоредити са много успешнијим Институтом директора, где је присуство истинских власника компанија и предузетника (који државу не мољакају за новац сваки час), прочистило ваздух.

Мрежа која повезује корпоратне државне институције се разгранала у неоглед захваљујући понашању како конзервативних, тако и лабуристичких владајућих гарнитура. Њихова намера није била да помогну народу и предузећима, већ да завладају тржишним процесима који су, на њихову жалост, и до тада били популарни, ефикасни и праведни. Владино мешање у социјалне и економске аспекте живота земље (као и додела државних одликовања звездама популарне музике), има за сврху да улепша имиџ политичара и омогући (углавном презреном) државном апарату да се окити народним успехом.

Међу главним покретачима државног корпоратизма су слободнотрговинске зоне и различите „агенције за развој“, где су иза надуваних титула уточиште нашли сви они који нису способни да створе добит и радна места, већ обећавају чуда док год цех плаћају порески обвезници.

Трговинске зоне су представљале катастрофалну грешку (мала предузећа изван граница зоне су била опорезивана како би њихови богати суседи унутар зоне могли да уживају у олакшицама за изградњу инфраструктуре и ниским киријама). Слободнотрговинска зона на доковима Темзе у Лондону (The London Docklands Zone), не само што није упослила локално становништво, већ је у Канари Ворф (Canary Wharf, највиша зграда у Лондону; прим. прев.) намамила светског грађевинског магната, који је касније банкротирао.

Случајеви корупције и незаконите расподеле средстава од стране ових квазипредузећа су забележени широм земље. Конзервативци су овом хибриду социјализма и

капитализма удахнули живот, док су лабуристи убрзо схватили да он представља непресушан извор колективистичке моћи. На недавним локалним изборима се испоставило да је лабуристички посланик који је претходно однео победу над кандидатом Конзервативне странке у исто време био и директор локалне агенције за развој привреде, финансиране од стране Конзервативне странке.

На другом крају земље, лабуристички политичари су основали приватну компанију „Tameside Enterprise Development“, како би искористили иницијативу конзервативне владе у вези са приватизацијом старачких домова на територији општине. Власништво ове компаније је било у рукама општинских власти, групе менаџера и локалних лабуриста. На место директора и секретара компаније дошла су двојица лабуриста, а још четири радна места су била попуњена лицима чији су блиски рођаци чланови лабуристичке странке.

Посматрајући савремену Британију, а нарочито Европску заједницу, кроз прозор Орвелове фарме, британски бирачи виде најгоре аспекте власти како конзервативаца, тако и лабуриста. Обе странке сnose одговорност колико за отворену, толико и за прикривену корупцију, што за последицу има експлоатацију и обесправљивање појединца, породице и ситног трговца. Обе странке представљају претњу слободи удруживања која собом не носи политички утицај и моћ манипулације државним апаратом. Чињеница је да је парламент до те мере постао корумпиран да једној страни сили допушта да нам забрани трговину са светом, да управља нашом пољопривредом и риболовом, да нас надгласа у свим важним питањима и да нам с времена на време удели нешто мало (нашег сопственог) новца, као награду за послушност.

Није ни чудо што народ игнорише парламент и презире народне посланике. Није ни чудо што слободе, за које смо се борили у два светска рата, нестају пред нашим очима, док се фашистички план скован пре 60 година отворено спроводи у дело.

3. УТИЦАЈ НАЦИОНАЛСОЦИЈАЛИЗМА У ПОСЛЕРАТНОМ ПЕРИОДУ

Раздобље између 1925. године и средине седамдесетих година било је обележено доминацијом фашистичког државног уређења. Иако је период између 1933. и 1945, када су Хитлер, Мусолини и Франко владали Европом, представљао врхунац фашистичке епохе, њен коначан крај је наступио тек по поновном успостављању демократије у Шпанији, почетком осамдесетих. Или је тако само изгледало. Као што се види из претходног поглавља, суштинске одлике фашизма су социјалне и економске природе, и оне су касније инфилтриране чак и у земље у којима фашисти никад нису били на власти. Данас су фашистичке структуре верно репродуковане унутар Европске заједнице. Како је до овога уопште дошло?

Нада да ће систем који је покорио читаву Европу и умало освојио Совјетски Савез нестати са лица земље, од почетка је представљала само илузију. Раширено веровање да се то заиста и догодило, било је пропраћено изједначавањем италијанског и немачког режима са озлоглашеним вођама које су страдале на крају рата.

У ствари, по завршетку рата је дошло до формирања два нацистичка пропагандна центра: „Организације за хришћанску помоћ” са седиштем у Штутгарту, и „Жиро-центра” („Girozentrale, или информациона клириншки центар) са седиштем у Мадриду која је својим члановима слала бројна циркуларна писма. Два оваква писма из 1950. године нуде следеће закључке: (1)

„Као поборник европске неутралности, Немачка би могла да обезбеди далекосежне концесије од Совјетског Савеза.”

„Такозвана америчка демократија није вредна костију једног јединог немачког војника(...) Убудуће Немачкој неће бити потребна демократија, већ систем сличан совјетској диктатури који политичком и војном врху омогућује да организује европску индустрију и изнова пробуди војнички дух немачког народа, у циљу препорода немачке расе и враћања Европе на престо светске доминације.”

У сваком случају, европска супердржава је створена без посезања за нечим тако вулгарним као што је демократија. Гледајући уназад, оволику премоћ над суседима Немачка није имала још од 1943. године, док челници „европских” комисија трагају за глобалном улогом. Отварањем амбасада „Европске заједнице” широм света, они су на добром путу да ту улогу и пронађу.

У књизи штампаној у Америци на крају рата, под називом „Немци узвраћају”, Хајнрих Хаузер без увијања износи своје нацистичке ставове:

„Немцима се гади западна цивилизација, а нарочито њен најистакнутији експонент, Сједињене Америчке Државе.”

Још опаснији од деловања ових група био је утицај бивших нациста који су ушли у послератну немачку владу, као и нацистичких вођа попут Алберта Шпера, који је захваљујући својој метаморфози из фанатичног министра за ратну производњу у заговорника помирљиве политике према Америци, уживао несразмерно велики утицај на судбину Европе.

Заједно са својим колегом вишијевцем Жаном Бишпоном, Шпер је председавао Француско-немачким саветом произвођача, чији је један од успеха представљао трансфер капацитета за производњу потрошачке робе из Немачке у Француску, у циљу спречавања одласка радне снаге у илегалу. До стварања једне идентичне организације довело је Шперово послератно саслушање од стране

Џорџа Бола, Кенета Галбрејта, Пола Ничеа и других, на коме се он zaloжио за примену нацистичког економског система у Европи. Бол и Ниче су касније присуствовали првој седници групе Билдерберг. У књизи под насловом „Дисциплина моћи” (!), Бол пише следеће:

„Ми морамо истрајати у борби коју смо започели на крају рата, борби за стварање уједињене Западне Европе.”

Не треба истицати да је Болов утицај на Кенедија и Џонсона нагнао наивног Харолда Мекмилана да дигне руке од Комонвелта и да за вођу делегације на преговорима око приступања Британије Европској економској заједници постави Едварда Хита.

Шпер је исто тако ступио у везу са председником високог савезничког комесаријата у Берлину, Џоном Меклојем, касније директором банке Чејс Менхетн – личне банке породице Рокфелер, која је од самог почетка била најзначајнији извор подршке америчком крилу Билдерберга. Шпер се до те мере додворио својим испитивачима, да на крају није био осуђен на смрт, већ на казну затвора (за разлику од свог заменика Заукела).

Стога није ни изненађујуће што је Хитлерова дугорочна стратегија (детаљно објашњена у књизи *Мајн Кампф*) нашла плодно тле на територији „демократске” Немачке и новостворене Европе педесетих година (где је Европска заједница за угаљ и челик била образована по угледу на Шперов француско-немачки модел).

Есенски дневник *Форџириј* је почетком педесетих година описао геополитички значај који би за Немачку имао западноевропски економски систем:

„Док је због интеграције са остатком Европе наша индустрија на западу изложена стравичној конкуренцији, Источни блок нуди милионе потенцијалних потрошача који просто жуде за нашим производима.”

Као и данас, Немачкој је намера била да западним конкурентима веже руке, уз истовремену експлоатацију земаља источне Европе. Данас јој у томе свесрдно помаже британско министарство иностраних послова, које у циљу

спречавања даље интеграције заговара експанзију заједнице у правцу Источне Европе. Бивша Источна Немачка је већ стала на ноге захваљујући субвенцијама Европске заједнице за развој индустрије у износу од више милијарди фунти (углавном из џепа британских пореских обвезника). Према немачким предвиђањима, сличан процес ће се одиграти у Источној Европи.

Као што се види из говора Конрада Аденауера и извода из немачке и америчке пронацистичке штампе, Европа је требало да послужи као фасада немачком програму колонизације Африке. У књизи под насловом „Узмицање америчке силе”, тадашњи дописник *Сангу Тајмса* Хенри Брендон наводи следећу изјаву Аденауера:

„Погледај Европу и ко је сачињава! Британија се држи по страни, Француска је политички нестабилна, Италија има нестабилну привреду. Земље Бенелукса ни не рачунам. Ко дакле сачињава Европу? Немачка.”

Штутгартски лист *Крист и Вел* је још 1951. покушао да немачке амбиције окити европским рухом:

„Уједињена Европа која поседује моћну армију, могла би да започне са стварањем колонијалног царства у Африци.”

У њујоршком часопису *Ноје Фолксцајтунг* од децембра 1944., Фридрих Штемпфер је овако описао последице потенцијалног руско-немачког пакта:

„(...) коначно уништење француско-британске трговинске баријере, ликвидација британске империје и крај западно-европске колонијалне владавине. То би значило успостављање немачке доминације над Африком.”

У наше бивше колоније, које су некад са захвалношћу прихватале британску помоћ и инвестиције, сада је умарширала Европска заједница, машући својом заставом, пропагандом и пакетима „помоћи” који се углавном финансирају из годишњих доприноса Велике Британије европском буџету, у износу од 7.5 милијарди фунти (који су 1997. повећани на 10 милијарди фунти).

Такозвани „Геополитички центар“ са седиштем у Мадриду је раних педесетих година наставио са спровођењем своје мисије, увидевши (као и Хитлер) да ауторитарни карактер католичке цркве представља кључни састојак рецепта нове, недемократске Европе. Слично Колу који призива „судбину“, и нацисти су разумели моћ мистицизма:

„Колебање које подразумева реч 'демократија' не годи немачком уху. Мистицизам и религиозна традиција који свој израз налазе у идеји раја, и који инспиришу нашу политичку мисију, нарочито су привлачни католицима.“

„Геополитички центар“ је сматрао да би се интереси Немачке и Ватикана поклопили у случају да Америка и Русија буду исцрпљене дуготрајним ратом. Ови ставови данас налазе одјека у стравичној мржњи Немачке према Србима:

„У нарочитом интересу католичке цркве је дугорочно слабење расколничког словенског православља („Schizmatisches Slaventum“), као и претезно протестантског северноамеричког континента.“

Званична немачка штампа је ускоро прихватила ове екстремне нацистичке идеје. У духу Совјетско-немачког пакта из 1939. године, *Франкфуртјер Алгемајне Цајтунг* је 1952. објавио следећи коментар:

„Ако Русија жели да избегне изолацију, она би требало да Немачкој повсри улогу тампона између Истока и Запада, као што је то учинила пре тридесет година, уговором у Рапалу(...) Закључивање дугорочних уговора са немачком индустријом омогућило би Русији да се поново укључи у борбу за глобалну доминацију.“

Овакве и сличне претње су биле више него довољне да доведу до промене савезничког става према Немачкој. Што до промене није дошло треба захвалити опасности од совјетског комунизма, берлинској кризи и идејама водећег стручњака за европска питања у америчком Министарству иностраних послова, Џорџа Кенана. Кенан је одбацио дотадашњу Рузвелтову стратегију ригорозне контроле, и наместо ње препоручио јачање немачке индус-

тријске и војне моћи, у циљу стварања противтеже Совјетском Савезу. Ово је, наравно, било слично политици коју су водили како нацисти, тако и њихови мирнодопски апологети. Ризичност овакве немачке политике се може јасно видети чак и из ставова „умерених“ политичара и новинара. *Франкфуртјер Алгемајне Цајтунг* од 17. јула 1951. је донео следећи коментар:

„Само уз помоћ сталног притиска, Немачка је успела да се избори за уступке који јој гарантују једнакост. Према речима Франсоа Понсеа, добро васпитана деца не плачу – али добро васпитана деца никад не добију оно што желе.“

Аденауерова влада је (као и Хитлер) намеравала да опасност од Совјетског Савеза искористи у циљу истцања неопходности „уједињења Европе“, како би оправдала прво поновно уједињење Немачке, а затим и присаједињење бивших немачких територија матици земљи. По речима Аденауеровог „министра за уједињење“ са почетка педесетих година, Јакоба Кајзера:

„О истинској Европи не може бити ни говора без реконструкције немачког блока. Желео бих да вас подсетим да поред Немачке, Аустрије и дела Швајцарске, тај блок укључује Сарску област и Алзас и Лорен. Кад год помислим на Стразбуршку катедралу, заболи ме душа.“

У другим околностима, план за обнову Немачке би представљао ризичну, али прихватљиву алтернативу руској инвазији. Али, Кенанова прошлост је била мутна. Кенан је студирао међународну политику у Хајделбергу и Берлину. Потом је радио у америчкој амбасадри у Берлину, а по уласку Америке у рат је једно време био интерниран у Бад Нојхајму. Према послератним извештајима часописа *Шингел*, Кенан је тамо уз одобрење власти држао политичка предавања у којима је заговарао ставове блиске нацистичкој идеологији. По његовим речима, пораз Немачке би довео:

„(...)до нестанка две хиљаде година европске цивилизације.“

Кенан је, такође, савезницима пребацивао што нису реаговали смирености, и тиме:

„(...)нацистички режим приморали на опрезност и успорили остваривање њиховог програма.” (2)

Кенан је до краја живота наставио да испољава знаке попустљивости према недемократским режимима, што се нарочито добро види из његовог става према Совјетском Савезу. Тако он говори о „дубоком идеализму” Лењина и о „оклевању с којим је Лењин прихватио нужност терора.” (3) Кенану је чак било тешко да совјетску тиранију разлучи од америчке демократије:

„А што се тиче једнопартијског система (у Русији)(...) У одређеном смислу и ми у Америци имамо једнопартијски систем. Па зар наше две странке нису идеолошки идентичне?”

Са позиције амбасадора у Москви, Кенан је величао Русију због „благости њене природе и дружељубивости народа”, и поредио ју је са Њујорком у коме је, по његовим речима, постало „немогуће цивилизовано живети”. Он је чак препоручивао „толерантан и флексибилан став према прихватљивим облицима ауторитарне власти”, и заговарао тип елитизма којим би се поносили и сами нацисти. Кенан је тако препоручивао: (5)

„(...)једно стриктно и непристрасно тело, на пример, врховни суд, које би онда гласачима рекло: 'Можете да бирате чланове Сената, али само из редова ове институције.'”

За разлику од Хитлера, који је спровођењем у дело геополитичке теорије генерала Хаусхофера изградио немачку војну силу како би прво неутралисао а затим и освојио Источну и Западну Европу, Кенан је уз помоћ нове пентагонске стратегије не само ојачао немачку војну и економску моћ у циљу стварања противтеже Русији, већ је уједно дао напрт уједињене Европе у којој би Немачка имала водећу улогу. Док су у Хитлеровом случају финансијски терет наоружавања сносили сами Немци, по плану Кенана трошкове наоружавања би требало да сноси

НАТО, док би Европска заједница била задужена за помоћ обнови немачке привреде.

Све догод је Немачка била расцепљена и у склопу НАТО-а, и догод је Европска заједница креирала послератни економски просперитет, Кенанов план се могао сматрати мањим од два зла. Данас међутим, и поред чињенице да се светска ситуација променила из темеља, програм овог „Билдербергера” се спроводи без застоја. Немачка је поново уједињена и њена привреда је далеко најјача у Европи. У атмосфери растуће политизације Европске уније, Немачка је захваљујући својој величини стекла утицај који је без преседана у послератној европској историји, док немачки политичари све гласније проповедају европску „интеграцију” (против које се Кенанов Пентагон борио у два светска рата). Немачка непрестано промовише своје националистичке циљеве, истовремено оптужујући друге европске земље за „национализам”. Пошто је од својих партнера на силу измамила одобрење да седиште Европске централне банке смести у Франкфурт, Немачка сада инсистира на увођењу паритета између марке и еура (под плаштом страха од високе инфлације). Хелмут Кол чак упозорава (или прети) да би у случају да се немачким захтевима не удовољи, могло доћи и до рата.

Кенан је можда на уму имао оваква и слична упозорења када је Немачкој дозволио да „настави са извршењем свог програма”! Коментаришући одлуку савезника да „ојачају” послератну Немачку, Волтер Липман је 1947. у *Хералд Трибјуну* написао следеће:

„То би значило да Немци, за које је доминација над Европом од прворазредног значаја, нису узалуд ратовали. Уколико се догоди да за 30 година Немачка постане водећа европска сила која одржава равнотежу снага између Русије и англо-америчког блока, немачки историчари исход овог рата неће називати поразом.”

Нацизам се тако постепено вратио у живот – инфилтрирањем социјално-економске, а затим и политичке сфе-

ре, уживајући подршку појединаца и компанија веома сличних појединцима и компанијама који су тридесетих и четрдесетих година били тако предусретљиви (види седмо поглавље). Мало ко разуме да је тиранина могуће препознати тек кад постане прекасно. У ствари, тирани доносе дарове. Европска „држава” ту не представља изузетак, сем утолико што су њени дарови купљени уз помоћ астрономских фискалних доприноса од стране британских грађана. (Чак је и Хитлер свој освајачки рат финансирао немачким новцем!)

Данас дарови долазе у виду плаћеног породилског одсуства, права пензионера, као и „европских” субвенција за развој индустрије и пољопривреде. Међутим, као што се види на примеру Закона о заштити права радника, који уместо да „штити” британске раднике, у ствари штити њихове немачке колеге од британске конкуренције, и остали „дарови” (наметнути британској влади) доводе до укидања радних места, и што је још важније, европској „држави” омогућавају да на нашем тлу шири пропаганду и маше својом империјалистичком заставом. Да ли ће савремени Тројанци успети да отворе очи пред овом опасном шћу?

4. ЕВРОПСКА УНИЈА И НАЦИСТИЧКИ ПРОГРАМ ЕВРОПСКОГ УЈЕДИЊЕЊА ИЗ 1942. ГОДИНЕ

У уводу књиге под насловом „*Die Europaeische Wirtschaftsgemeinschaft*” (Европска економска заједница), објављено 1942. године у Берлину, водећи нацистички економски теоретичар Хајнрих Хунке је изнео одређен број ставова који су одавно ушли у репертоар канцелара Хелмута Кола. (1)

„Англосаксонски економски систем, то јест традиционални систем државне економије, је мртав.”

Западајући у злоћудни романтичарски детерминизам својствен нацистима, Хунке као неким чудом антиципира каснију Колову изјаву:

„Економско уједињење представља судбину свих Европљана.”

као и:

„Немачка и Италија су са остатком Европе повезане судбинским везама.”

Да је ова злокобна идеја, по којој судбина управља појединцима и државама, нашла одјека у данашњој Европи, најбоље се види из употребе речи као што је „неопозиво” и „нераскидиво” у тексту уговора у Мастрихту. Политичари опседнути „судбином” су у исто време заљубљеници метода политичке и економске контроле који им омогућавају да своју „судбинску” визију спроведу у дело. Ту су такође и они који прибегавају претњама кад год им ствари нису по вољи. Упркос чињеници

да је Европска заједница била изграђена на темељима француско-немачке сарадње, као и упркос наизглед пријатељским односима између Аденауера и Де Гола, Шмита и Жискара Дестена и Кола и Митерана, сваки па и најмањи знак да Француска одступа од немачке „судбинске“ идеје, пропраћен је отвореном агресијом. Владајућа коалиција демохришћана и Хришћанске социјалне уније је недавно штампала следећи документ претећег садржаја:

„Тамо где Немачка нуди јасне и недвосмислене предлоге, Француска је дужна да пружи исто тако јасне и недвосмислене одговоре(...) Француска више не сме да оставља утисак земље која и поред своје свесрдне подршке процесу интеграције често оклева у предузимању конкретних корака у правцу његовог остваривања.”

Поред оваквих пријатеља, није ни чудо што Ширак тражи ширење војне сарадње са Великом Британијом.

Као и сви они који још од Другог светског рата, а нарочито од слома Совјетског Савеза говоре о „новом светском поретку” и „савременој” улози наднационалних блокова, и Хунке је 55 година раније живео у убеђењу да:

„Монокултуре представљају резултат теорије по којој флукутације цена на светском тржишту управљају државним економијама. Европа је у изврсној позицији да ове монокултуре уништи.”

Другим речима, слободне народе који су по природи „монокултурни”, као и слободну међународну размену која се заснива на слободном тржишту и слободном формирању цена, требало је збрисати са лица земље и заменити колективизмом. Место слободне нације би онда заузела свемоћна и свезнајућа држава, која би се слободног кретања капитала и формирања цена одрекла у корист моћи радништва и политичке манифестације те моћи – националсоцијализма. У једној таквој новој Европи цене роба и утрошеног рада би диктирала влада, а економски систем би био доведен у склад са званичном идеологијом. Ево шта Хунке има да каже о интервенционизму који је данас свеприсутан унутар Европске уније:

„Нема сумње да државна контрола над економијом, у ствари државно управљање економијом представља револуционарну идеју(...) то значи да су коначне одлуке по свим питањима у рукама државе, и да њихово спровођење зависи од солидарности појединачних привредних система.”

Као што је случај са Делором, Митераном, Колом и другим „градитељима Европе”, и Хунке је веровао да су:

„(...)будућност и степен европске сарадње условљени увођењем јединственог економског програма.”

Хунке је био свестан до које мере су се овим идејама супротстављале како Велика Британија тако и читав англосаксонски блок, који је у фашистичкој Европи био изложен толиком презиру и (са распадом моћног **континенталног економског система**) мржњи. Пишући током 1942. године, након што је Хитлер изгубио сваку наду да би могло доћи до споразума са британским попушљивцима (чији крвни и интелектуални потомци данас красе кругове еврофанатичне номенклатуре), Хунке је дошао до закључка да је британски отпор нацистичким плановима фундаменталне природе.

„Будућност и степен европског економског уједињења су висили о концу докле год је Фирер гајио наду да је споразум са Енглеском могућ.”

Они који данас тврде да само улазак у Европску унију може спречити стварање „погрешне” Европе, требало би да се подсети да су тек улазак Британије у рат и уклањање заговорника политике попуштања довели до пораза корпоратно-фашистичке Европе.

Главни творац идеја садржаних у књизи „Die Europa-eische Wirtschaftsgemeinschaft” је био Валтер Функ. Његов допринос започиње тврдњом да доминантна улога Британије у сфери међународне трговине, индустријске производње, па чак и њена улога светског полицијца, онемогућава европским државама да уживају у плодовима глобалног просперитета. Функ је био убеђен да би са Хитлером на власти Немачка била у стању да исправи ову

неправду. Слободна трговина је довела до „епохе британског капитализма”, и Функ закључује (имајући у виду гнев европског сељаштва):

„Суочена с интересима индустрије, трговине, банкарства и берзе, пољопривреда није могла да просперира.”

У вези са овим је важно подсетити се да су током периода катастрофалне инфлације у Немачкој, почетком двадесетих година, земљопоседницима банке нудиле изванредне услове за отплату дугова (исто се догодило и у Великој Британији и САД седамдесетих година). Финансијски колапс за којим је уследио период дефлације и рецесије, до просјачког штапа је довео хиљаде ситних пољопривредника који су из протеста почели да се окрећу нацистима. Понављање овог циклуса (инфлација – дуг – дефлација – банкротство) у Европи и Америци током осамдесетих и деведесетих, прети да на исти начин доведе до опасног отуђења гласача од умерених странака, које су, како исти ти гласачи с правом закључују, наиван свет намамиле у ову финансијску клопку.

Иако „левица” и дан-данас пориче да је фашизам своју теорију и реторику (да не помињемо структуре власти) наследио од социјализма, нацисти, вишијевци и италијански фашисти су се у своје време у великој мери користили мржњом радника и сељака према буржоазији. (Бивши члан вишијевске омладинске организације *Compagnons de France* Жак Делор се овом тактиком послужио када је, обраћајући се конгресу британских синдиката, покушао да подршку радника задобије величањем нове Европске државе.)

Иако се комунизам фашизму супротстављао исто онолико колико и капитализму, фашисти су комунисте сматрали супарницима у борби за наклоност маса, те су се стога користили сличним методама врбовања нових чланова. У Немачкој су се тридесетих година врло често могли срести млади људи који су за ситну новчану накнаду били спремни да ујутру демонстрирају за нацисте а поподне за комунисте.

По Функу, еманципација радника и сељака зависи од:

„(...)ослобађања економије из окова интернационалних финансијских интереса и тржишних флукуација, као и од вољног потчињавања појединца интересима националне привреде.”

Неуспеси колективизма неумитно доводе до његове радикализације. Интервенционистичка политика социјалдемократа и конзервативаца за време Вајмарске републике је неминовно довела до фашистичке тоталитарне диктатуре. Држава која је под плаштом „социјалне” и „хришћанске” демократије спроводила инфлаторну и колективистичку политику, под новим господарима се у трену претворила у народног спаситеља. Велике компаније, које су се обогатиле у време високе инфлације, за разлику од ситних пољопривредника биле су у стању да се дефлацији одупру повећавањем извоза, и то уз подршку иностраних влада и банкара који су зараду од увоза немачке робе Немачкој враћали у виду огромних зајмова (чија је сврха у почетку била да се Немачкој олакша отплата ратних репарација).

Сасвим је јасно да „ослобађање економије из окова финансијских интереса” значи апсолутну власт државе и њених монопола над судбином штедиша, инвеститора и потрошача. Ово давање првенства колективу над појединцем, компанији над улагачем и произвођачу над потрошачем, представља срж социјално-економске фазе фашизма. Политичко и економско подјармљивање појединца, породице, приватника и малог предузећа, представља неизбежну последицу овакве политике.

Неумитан ток овог процеса централистичке експанзије добро описује мој израз „**неужност колективистичког империјализма**”. Следећи корак у процесу колективизације је освајање других земаља (како би се угушила конкуренција), у складу са Хункеовом „солидарношћу појединачних привредних система”.

Ова врста „блоковског” колективизма ствара привид неопходности поседовања и експлоатације туђих извора

сировина (не путем трговине, већ освајачким ратом).
Функ се 1942. хвалисао:

„Највeћи, у ствари највреднији део совјетске територије је већ под нашом контролом, и ми се сада усредсређујемо на експлоатацију овог огромног извора сировина.”

За социјалисте, комунисте и фашисте је од пре-
васходног значаја да „потребе” друштва задовоље уништа-
вањем других нација, јер као што Функ тврди:

„Ниједна европска држава није у стању да сама достигне
ниво економске слободе који би јој омогућио да задово-
љи све друштвене прохтеве.”

Овакав начин размишљања данас одликује фанатичне
присталице европског уједињења, који пљују по
„националном суверенитету” и захтевају „моћ” како би
били у стању да се „надмећу на светском тржишту”, иако
на том истом тржишту највише успеха имају националне
државе попут Немачке, Јапана и САД, док на њему нај-
горе пролазе нестабилне федерације као што су Совјетски
Савез и Југославија. Штавише, најхуманије системе соци-
јалне заштите поседују националне државе (Немачка под
Бизмарком и Велика Британија после Другог светског
рата), а не супердржаве. Иако се империјалистичке амби-
ције политичара често крију иза паравана „слободе”,
„конкуренције” и „социјалне заштите”, њихов покушај да
„слободу” контролишу путем стварања нових политичких
структура неумитно доводи до супротних последица.

Социјалисти, комунисти и фашисти се подједнако
ослањају на принцип колективизма који каже да тамо где
постоји инхерентан сукоб, сукобљене стране треба укину-
ти. Тако, на пример, социјалиста крај класне борбе види у
укидању класа. С друге стране, либерал непрестано трага
за новим облицима трговине, финансијске сарадње и
демократског дијалога између земаља чији су интереси у
сукобу. Вођен нагоном да контролише и штити, експо-
нент моћи колектива је принуђен да субјекте који су изван
његове контроле сматра или непријатељима или потенци-
јалним елементима веће целине (која је под његовом

влашћу). Функ даје сажет опис овог „логорског” мента-
литета:

„(Источна и Западна Европа) могу саме себе да прехране
и обезбедити све неопходне производе(...) Европска
економска зона ће у будућности бити у стању да се
одупре блокадама(...) тако да ће економски сукоби поста-
ти бесмислени.”

Функ закључује да је наредни корак очигледан:

„Стварање великих економских зона је последица
законитости развоја људске заједнице.”

док се његов став у вези са Африком заснива не на сло-
бодној трговини, већ на колонијалистичкој хегемонији:

„Преко свега тога, афричке колоније ће нас снабдевати
лукузом који живот чини угодним.”

Следећа изјава овог жреца нацистичке економске
теорије добро описује пут који од државног овладавања
приредом и освајања других земаља води до стварања
империје.

„Набавка сировина, контрола производње и употреба
радне снаге ће бити усклађиване путем државне регу-
лације и међудржавних уговора.”

„Румунски сељак, норвешки трговац грађом, холандски
баштован и дански одгајивач пилића неће више морати
да брину о томе да ли ће успети да робу продају, и да ли
ће она постићи добру цену. Они ће знати да су производ-
ња и продаја гарантоване међудржавним уговорима.”

Да су којим случајем знали за заједничку аграрну поли-
тику, нацисти би схватили да државне дотације неизбежно
доводе до окупације, а затим и уништавања како домаћег
тако и иностраног тржишта. Тако су данас богати
фармери плаћени да не обрађују земљу, сељаци примају
надокнаду за непостојеће винограде и маслињаке, док
бироократија земљораднике тера под стечај. У исто време,
тржиште земаља у развоју се уништава путем дампинга уз
подршку Заједнице (из чега мафија, наравно, узима про-
ценат). Нема веће подлости од државне контроле која се
наивном свету натура под плаштом „безбедности”. Водећи

нацистички, фашистички и вишијевски економисти су као највећег непријатеља овог затвореног економског система истицали англосаксонски трговински блок. Иако Функ инсистира да Немачка „нема ништа против одржавања здравих трговинских односа са прекоморским земљама” (обратите пажњу на израз „прекоморске” – дакле, сувише удаљене од Европске тврђаве да би потпале под утицај „економске зоне”!), он упркос томе одбацује:

„(...) светску економију старог типа, која зависи од отворене или прикривене англо-америчке доминације. Баш зато што томе желимо да станемо на пут, ми гради-мо европски економски блок.”

Демократско уређење је засновано на тржишној економији у којој одређивање вредности капитала и зараде није у рукама власника капитала. Контрола капитала од стране државе обично значи да ће рад бити потплаћен и да потрошачи неће бити у стању да се одупру хировима тржишта. Мобилност капитала је у томе што омогућава глобални раст просперитета и што отклања опасност од масовних миграција у богате земље. Слободни капитал представља једину алтернативу јарму државе и њених монопола. Нетолерантност диктатора према оваквој слободи и отворености, објашњава Хитлеров напад на англосаксонски модел капитализма, и на његове локалне манифестације – приватни и породични капитал, као и мала предузећа. Популистичка алтернатива је била „замена капитала радном снагом”. Као што је сам Хитлер проповедао:

„Ми не говоримо о капиталу, већ о радној снази, и ту радну снагу користимо пуним капацитетом.”

Као и социјалисти који непрекидно говоре о снази радништва, нацисти су, наравно, на уму имали државно одлучивање у име радника. Дакле, немоћ капитала не само што не доводи до ослобађања народа, већ напротив, само увећава апсолутну моћ државе.

Како нацисти нису признавали законе тржишта и слободно образовање цена на међународном нивоу, сличан

став је преовладавао и унутар Немачке. Ова спрега конзервативног интервенционизма и социјалистичке контроле, веома подсећа на раздобље владавине лабуриста и конзервативаца на челу са Хитом, између 1964. и 1979. Према општеприхваћеном ставу, стабилност валуте (рајхсмарке) могла је бити обезбеђена само уз помоћ државне регулације цена, надница и девизног тржишта. У свом прилогу књизи „Die Europäische Wirtschaftsgemeinschaft”, директор државне кредитне банке, доктор Бернхарт Бенинг, истиче допринос ових државних мера за „контролу инфлације”. Јасно је међутим, да владина контрола над симптомима није довољна да порази инфлацију, зато што основни узрок инфлације представља сама влада. Директан узрок инфлације је, наравно, монетарна експанзија или „штампање новца”.

Интервенционистичка политика економског (или „друштвеног”) инжењеринга, данас преовлађује унутар Европске уније, где се ове рестриктивне идеје примењују у циљу контролисања курса валута – тог потенцијално најбољег показатеља неуспеха централистичког приступа. По речима нацисте Бенинга:

„(...) стабилне цене ће умањити трвење у монетарним односима европских партнера.”

„Стабилне цене” и ниска инфлација саме по себи не доводе до стабилног курса, зато што курс, поред осталог, зависи и од државног биланса и кретања капитала, без обзира на степен инфлације.

Ово је само још један пример покушаја да се „трвење” уклони, уместо да буде прихваћено као знак здраве међународне економије. Такође треба обратити пажњу на реч „стабилност”, која се тако често може чути из уста како националних (Конфедерација британске индустрије), тако и експонената глобалног капитала (Европска комисија). Сваки индекс понуде и потражње, успеха или неуспеха, као што су цене, курс и каматне стопе, мора бити фиксиран унапред. То тако иде све док се стравичне последице ове филозофије њеним заговорницима не олу-

пају о главу. Конфедерација британске индустрије се сада каје због свог трагикомичног покушаја да „прати курс марке” (који је довео до високе инфлације праћене растом каматних стопа), и да приступи Европском монетарном систему (за чим је уследила најдубља економска криза у последњих 60 година), иако је обе ове одлуке својевремено свесрдно подржавала у име „стабилности”.

Покушај Европског монетарног система да усклади курсна кретања европских валута, представља копију Бенингове стратегије са почетка четрдесетих година:

„Ми смо успели, да уз помоћ ефикасне контроле над економијом, а нарочито над кретањем цена, очувамо стабилност валуте.”

Ово је омогућило:

„(...)неометану сарадњу институција државе и капитала.”

Јасно је да нацистичке мере уведене после 1936. не само што нису зауставиле неконтролисан раст цена у другим европским земљама, већ су, напротив (слично данашњем покушају европских финансијских институција да успоставе монетарну дисциплину), довеле до значајне девалвације валута у односу на марку, на тај начин доприносећи сиромашењу земаља унутар немачке економске зоне.

КУМУЛАТИВНА ИНФЛАЦИЈА ИЗМЕЂУ 1939. И 1942.

Шведска	61%	Мађарска	59%
Данска	89%	Бугарска	66%
Швајцарска	85%	Румунија (до средине 1941.)	145%

Економија је попут балона – што се једна страна више притиска, то се друга више шири, све док на крају „контролисани” балон не експлодира у лице шокираног „контролора”.

Функционер немачке владе Густав Кениг, у књизи „Die Europaeische Wirtschaftsgemeinschaft”, добро описује нагон диктатора да на узди држи непредвидиве флукуације

понуде и потражње, као и пут од економске интервенције до политичке агресије:

„Немачкој је неопходна гвоздена руда, а Скандинавији угаљ и приступ трговачкој флоти, нарочито трамперима који су у рукама Енглеске. Слободно тржиште које не функционише треба заменити новим системом(...) Пред нама је задатак од значаја за читаву Европску заједницу(...) и ја сам убеђен да ће овај пројект надживети крај рата.”

Нацисти су, дакле, намеравали да Европску заједницу (која представља темељ данашње Економске уније) искористе за стварање уједињеног фронта против англосаксонске система слободне трговинске размене.

Иако је само мали број политичара унутар Европске уније спреман да то јавно призна, англофобија представља раширену појаву. У време кризе изазване француским нуклеарним пробама у јужном Пацифику, *Фиџаро* је критиковао „манипулацију јавног мњења од стране англосаксонских империјалиста” (да би општи тон чланка на крају покварио, истичући „право” Француске на присутност у јужном Пацифику). У недавно објављеној књизи, која је поред осталог закупила пажњу Жака Делора, типични француски бирократа Ален Минк тврди да „le libre echangeisme anglo-saxon” нема никакву будућност, јер он не представља „ни филозофски систем, а камоли програм друштвеног уређења.”

Оваквим језиком се данас унутар Европске уније служе заговорници централизације, како би оправдали своје протекционистичке намере. Белгијски министар финансија Филип Мејстат је недавно изјавио како је неопходно образовати „језгро” земаља које имају заједничку валуту, које би представљало снажну баријеру „англосаксонском систему вредности”. Владици кругови у Француској и Белгији предлажу да чак и земље које остану изван „језгра” морају потпасти под контролу финансијских институција Европске уније. По речима француског премијера Алена Жипеа:

„Заједничко тржиште неће моћи да функционише ако суро буде когзистирао са валутама изложеним слободној девалвацији.”

Тешко је дати бољи пример „нежности колективистичког империјализма”. Као и у бројним упозорењима које сам од 1985. па до данас упутио британским министрима, и овде бих желео да истакнем да са економског становишта, израз „јединствено тржиште” представља парадокс који се једино може објаснити политичком одлуком о стварању Европске државе.

Да је читав концепт, као и институције које се на њему заснивају, већ почео да запада у шкрипац, показује поређење између експлозије у броју незапослених унутар Европске уније и успешне политике запошљавања у САД, Британији и југоисточној Азији, где је на власти омрзнути „libre echangeisme anglo saxon”.

Велика Британија има позитиван трговински биланс са свим континентима осим Европе. Баш из тог разлога, све дубље социјално, економско и политичко уплитање Британије у пројект стварања Европске државе, толико годи срцу наших бирократских душмана унутар Европске уније (и нациста). Много је мање очигледан разлог због којег ова идеја привлачи британске политичаре.

5.

АРНОЛД ТОЈНБИ И АТАК НА НАЦИОНАЛНУ ДРЖАВУ

Као што се касније напомиње у седмом поглављу, Краљевски институт за међународне послове у Лондону, био је основан од стране мондијалистичких институција посвећених слабењу и уништењу националне државе, чија је делатност претходно играла важну улогу у одржавању нациста на власти, као и очувању високе продуктивности немачке ратне индустрије.

Ово поглавље је посвећено анализи извештаја, који је четвртој конференцији Института за научно изучавање међународних односа 1931. године поднео Арнолд Тојнби, који је од 1925. до 1955. био на положају директора Центра за истраживање краљевског института. Његово дванаестотомно дело „Истраживање историје” било је објављено у периоду између 1934. и 1961, у издању куће „Oxford university press”. Тојнби је Први светски рат провео у политичком одсеку Обавештајног одељења Министарства иностраних послова. 1952, он је био позван да одржи годишње јавно предавање у помен лорду Риту⁶, а 1956. му је било уручено високо британско одликовање „Companion of Honour”.

Поред таквог педигреа није ни чудо што Краљевски институт за међународне послове оклева да јавност упозна са апсурдним, дивљачким нападима на националну

6 Ова почаст се указује водским личностима из света науке, политике и уметности. Џон (касније лорд) Рит (Reith) био је један од оснивача и први генерални директор ВВС-а. (Прим. прев.)

државу, који су Тојнбију донели толике почести (Тојнби је 1968. постао ванредни члан Француског института). Када сам од лондонског Института затражио копију Тојнбијевог реферата из 1931. године под називом „Послератна међународна кретања”, у одговору је стигао само кратак резиме, иако сам претходно платио трошкове фотокопирања читавог документа... Када сам коначно успео да Институт убедим да ми пошаље комплетан текст, разлози за овакво маневрисање су постали више него очигледни. Ни одредница биографског речника посвећена Тојнбију, која га описује као тихог, шармантног, уљудног и пријатног, не помиње његову дивљачку мржњу према идеји националне државе, као ни његову фанатичну подршку идеји стварања светске владе.

Прво желим да поменем оне делове реферата који су изостављени из резимеа. Слично осталим загриженим мондијалистима, Тојнби свет сачињен од демократских држава доживљава као „безвлашће”. Један од начина за превазилажење овог „проблема” је да се под изговором разоружања, државе приморају да се одрекну националног суверенитета:

„(...) у случају да Прва светска конференција о разоружању не постигне свој циљ, ми ћемо сазвати и другу и трећу(...) Ми ћемо у овоме истрајати све док не решимо не само проблем наоружавања држава, већ и општи проблем међународног безвлашћа, чији је ово само један од симптома.”

Овакви аргументи су, наравно, навели Кенедија да почне озбиљно да се носи сулудом мишљу, како би најбољи начин спречавања нуклеарног рата био предаја америчког и руског арсенала у руке Уједињених нација. Као што је случај и са другим површним аргументима мондијалиста, и овде се напада симптом, а не узрок проблема. Основни узрок ратова у 20. веку је жеља фашиста, комуниста и империјалиста да униште националну државу. Стога би било смешно борцем за мир називати Тојнбија, који је желео то исто, или пак било коју од

мондијалистичких институција основаних на његову иницијативу. Највећу претњу светском миру представља нагомилавање моћи у рукама наднационалних елита, чија се подмуклост најбоље огледа у гушењу изазова и опречних ставова који би могли да угрозе њихову хегемонију. Непријатељи националне државе су, наравно, у исто време и извршни познаваоци закона који држави дају власт над појединцем, породицом и аутохтоном заједницом, то јест елементима органске друштвене хијерархије, чији врхунац представља нација.

У свом извештају, Тојнби признаје да су његови ставови јавности неприхватљиви:

„Ако ћемо поштено, ми у ствари на све могуће начине покушавамо да ограничимо суверенитет и независност око 50 или 60 држава које у овом часу комадају политичку верност човечанства.”

Да се којим случајем мондијалиста Тојнбијевог кова пита, „комадање” би уступило место диктатури његове клике. Тојнби такође арогантно признаје неопходност конспирације (истински фанатик уме да буде застрашујуће искрен у друштву интимних пријатеља):

„Ми се заклињемо у принцип локалног суверенитета зато што га у ствари нападамо. Што је наш атак јачи, то се ми више трудимо да жрецима и следбеницима замажемо очи, како би их онеспособили да свом идолу прискоче у помоћ.”

Ако је принцип националног суверенитета, као што то тврди Тојнби, „лажно божанство”, зашто се он напада тако немилосрдно и мучки? Вероватно зато што Тојнби с једне стране зазира од његове снаге, док са друге ужива у сплеткарењу:

„(...) ми се у овом часу опрезно али доследно боримо да из канци локалних националних држава ишчупамо ту мистериозну политичку силу која се зове суверенитет. У исто време, ми то непрекидно поричемо.”

Тојнби је убеђен „да ће наказа неминовно страдати од нашег мача”. Овако говори истински фашиста који верује у силу и „неминовност”. Како само његове речи подсећају

на Хитлерову (и Колову) „судбину”, која је јача од родољубља. А за случај да га судбина изневери, фанатик уз себе увек има и мач!

Слично Делору који је у стварању Европске заједнице видео крај националне државе, као и нацистима који су предвиђали да ће од Енглеске и Француске на крају остати само име, Тојнби је почетком тридесетих година пропратио овај фашистички програм:

„(...) иако нема сумње да ће (државе) опстати као административне јединице, оне ће престати да имају било какву власт(...) Власт ће, ако не формално а оно де факто, престати да представља локални проблем.”

Антиципирајући Цона Мејдора, чија идиотска (ако не и капитулантска) визија будућности укључује старице које бициклом иду на богослужење и млако пиво по павовима, као и Кенета Кларка, који народ уверава да ће се краљичин профил наћи на британској верзији еура, Тојнби пише:

„Губитак суверенитета не значи да држава исто тако мора да изгуби препознатљиве карактеристике, блиске срцу локалног патриота, као што су фолклор, споменици и колоквијализми. Држава ће представљати погодан објект идолатрије све док год јој је допуштено да се кити својим ђинђулама.”

Фашистоидна арогантност и овде избија на површину – пиво и крајцаре за тупаве масе, а власт новој елити „мудраца”. Свестан моћи идеје националне и верске припадности, овај „професор” је настојао да религију замени идејом „божанства”, која веома подсећа на нацистичку употребу нордијске митологије и сатанистичке симболике:

„Локална држава која је наследила суверенитет, то јест престиж и прерогативе средњовековне цркве, представља наказног узурпатора(...) наш политички задатак је (...) да храм ослободимо ове наказе, те да га наново освештамо „вратимо божанству коме он у ствари припада(...) једној институцији која ће представљати читаву људску заједницу. У данашњем свету, једна таква институција би тешко могла да постане универзална црква.”

Запазите како овај прото-Хитлер покушава да божанство замени својом идејом мистичне силе – јер као истински фашиста, он је свестан хипнотичког утицаја коју таква сила има на масе под његовом влашћу. И комунисти и нацисти су хришћанске обреде заменили квазирелигиозним ритуалима политичке „иницијације”. Церемонија под називом „Jugendweihe” (буквално „иницијација омладине”), која је у Немачкој Демократској Републици била уведена са циљем да копира, а касније и истисне хришћанску конфирмацију, вуче корене из (паганског) нацистичког обреда у славу зрелости. Оба режима су се користила церемонијама како би у наивној младежи пробудили лојалност према политичком систему и идеолошкој „библији”. Толико о деловима Тојнбијевог говора који се нису нашли у „резимеу” Краљевског института.

Зашто се данас овакве изјаве ретко чују? Да ли то значи да се баш нико не заноси овим суманутим фантазијама? Одговор је: „не” – јер данас се оне спроводе у дело стварањем „европских” политичких институција и „новог светског поретка” (1). С друге стране, писци и новинари су постали љубопитљивији, професори опрезнији, а јавност има бољи увид у рад владе (упркос чињеници што је конзервативна влада текст уговора у Матрихту објавила тек после своје изборне победе, тврдећи истовремено да изборни резултат представља доказ да Матрихтски уговор ужива подршку грађана). Народ се данас много мање клања пред ауторитетом него што је то био случај 1931, када су Тојнби и њему слични, уз звуке фашистичких добоша планирали издају своје отаџбине. У то доба, овај надриинтелектуалац, који је гајио амбицију да завлада светом, као и његови пајташи, могли су да у својим сплеткама уживају без страха да ће бити раскринкани.

И дан-данас Краљевски (!) институт покушава да ово лудачко бунцање сакрије од јавности. Ово не чуди ако се у обзир узме да сви они научници, политичари и бизнисмени који су деценијама у потаји рушили оно што су пред јавношћу бранили, сада покушавају да уклоне трагове злочина.

Усред овог псеудорелигиозног миљеа у којем Тојнби говори о храмовима и божанствима, посебно је фасцинантан назив скупа коме се он обратио: „Институти за научно изучавање међународних односа”. Овакво име одаје аргументно убеђење аутора да је (за разлику од заговорника демократије, парламента и националног суверенитета), само њихов приступ строго „научан”. Ово подсећа како на нацистички, тако и на комунистички приступ политици. „Научника” не узнемирава то што међународни односи, поред осталог, зависе од политичке процене, непредвидљивих околности, културне разноврсности, етничке припадности, географског положаја и верских убеђења, као ни то што их није могуће анализирати уз помоћ математике или других објективних метода. „Научник” је „све прорачунао” и „пронашао најбоље решење”, јер он „разуме историју”.

Ова слепа вера у способност научника да свет сажму у пар отрчаних фраза, добро се види из следеће Тојнбијеве реченице:

„Садашња глобализација светске економије започела је првим опловљавањем земљине кугле.”

Слично савременим еврофанатизмама који тврде да „Британија мора да постане део Европе, зато што је Европа њен једини трговински партнер (у ствари, на Европу одлази само 43% нашег промета, док је биланс негативан), Тојнби и његова мондијалистичка клика изједначавају трговину и политичко уједињење. Једини разлог због којег трговина уопште постоји је да омогући увећавање иметка уз помоћ размене добара и услуга, како би се избегле масовне миграције становништва. Кретање капитала и робе омогућава нацијама и етничким групама да очувају кохезију и територијални интегритет као и да уживају просперитет неометан миграционим кретањима. Трговина не би имала смисла када би све државе имале исту идеологију, климу, пољопривреду, индустрију и рударство. Сврха трговине је размена сопственог вишка за робу која је неопходна. Исто тако, до размене идеја не

би могло доћи да се у развијеним деловима земљине кугле, различите географске, културне, политичке, језичке и економске карактеристике нису искристалисале у национални идентитет. Као што је за трговину неопходна разноврсност, тако здрави међународни односи захтевају етничку разноликост. Као што се јасно види из њене геополитичке теорије, Немачку Западна Европа скоро и да не занима, зато што су ту њени конкуренти на сличном степену економског и политичког развоја. Немачка индустрија може да просперира само на другим континентима – нарочито на Истоку. (2) Немачкој је дивовска супердржава неопходна као оруђе политичке доминације над Европом, као и зато што јој она омогућује контролу над трговинским односима са мање развијеним земљама.

У свом извештају, Тојнби се на човечанство обрушава снагом својственом само истинским експонентима колективистичког материјализма (како фашистима, тако и комунистима):

„Уколико човечанство не доведе у ред свој политички и културни живот, оно може да се опрости од економског интернационализма.”

Чак и у случају да овом циљу треба тежити, стални неуспеси мондијалистичких идеја доказују да он није остварив. Чак и у случају масовне сеобе – као на пример миграције Хиндуса у хришћанску Британију, или муслимана у хришћанску Немачку, усељеници задржавају своје навике, ношњу, веру, породичне односе и храмове. Много старији случај бивше Југославије показује да се с временом етничка разноврсност увећава. Дobar пример стабилности језика представља повратак припадника немачких мањинских група из Источне Европе и бившег Совјетског Савеза, који се и дан-данас служе давно изумрлим дијалектом. Америчка индијанска племена која се труде да задрже оно мало земље што им је остало, позивају предузетнике (чак и власнике коцкарница) да се настане у резерватима, за добро племена и читаве нације. Јевреји који су вековима лутали светом, не само што су

коначно стекли дом, већ су уз то оживели хебрејски језик (иако на свету од Јевреја нема већих космополита).

Дакле, као што се међународна трговина не може замислити без нације, слободна размена идеја не може да постоји без слободне индивидуе. Етничке и културне разлике које нису јасно одељене државним границама, стварају осећај угрожености како код већинског народа тако и код припадника мањина.

Тојнбијеве речи представљају најстрашњу осуду његових сопствених идеја. Пишући пред долазак Хитлера на власт, и одмах по оснивању Лиге народа која је требало да искорени рат (!), Тојнби закључује:

„Успеси као што су Лига народа и Париски уговор о одбацавању рата као оруђа државне политике, доказују да је у овом периоду, у борби против анархије у међународним односима постигнут већи напредак него у последњих 400 година.”

За овим је, наравно, уследило 60 милиона жртава Другог светског рата, милиони жртава Стаљинових чистки, комунизам у Кини, рат у Кореји, рат у Вијетнаму, Фокландски рат, рат у Заливу, иранско-ирачки рат, руска инвазија на Мађарску и Чехословачку, рат у Босни и Херцеговини, рат у Авганистану и многи други. Имајући у виду релативно кратак период од педесет година, ово је доказ поражавајућег неуспеха институција заснованих на Тојнбијевим идејама. Према подацима Института за проучавање рата, данас се у свету води 31 рат, и у готово свим случајевима се ради о нацијама које захтевају суверенитет у односу на тиранске наднационалне власти.

Наговештавајући изјаву Пола Ворберга америчком Сенату (види седмо поглавље), као и Колове претње противницима немачке визије европског уједињења, Тојнби тврди да ће национална држава (или „политичко безвлашће”) бити елиминисана „милом или силом”. Тојнби исто тако испољава фашистичке тенденције када велича улогу западне „вештине ратовања” у остваривању његове визије глобалног поретка:

„Једини аспект западне културе коју народи Истока нису могли да занемаре је ратна вештина(...) Пошто су усвојили овај елемент западне културе, они су постали спремни да прихвате и остале.”

Не само што Тојнби не сумња у важност скупова на којима учествују стручњаци његовог кова, већ његова визија владајуће мондијалистичке олигархије укључује бап оне професије које ће касније постати толико проминентне на списковима делегата Билдерберга:

„(...) наше чланство укључује велики број индивидуа које у својим земљама имају снажан утицај на формирање јавног мњења – новинаре, бизнисмене, професоре универзитета, банкарне, адвокате, и у својству приватних лица, армијске и морнаричке офицере и државне чиновнике.”

Обратите пажњу на чињеницу да на списку нема посланика парламента, страначких функционера, активиста, писаца... Тојнбијев елитизам овде долази до пуног изражаја. То, наравно, није без разлога:

„Сада под контролом имамо изванредно средство јавног информисања, које нам омогућава да јавност на један научан, објективан и непристрасан начин упознамо са мњењем у другим земљама. Сада нам преостаје да се потрудимо да уз помоћ овог медија, јавно мњење припремимо за наредну велику конференцију.”

Не само што припадници једне овакве мондијалистичке камариле (као што је, рецимо, Билдерберг) за своје поступке не одговарају пред јавношћу, они се чак труде да онемогуће извештавање од стране средстава јавног информисања. Упркос томе, они очекују да свет усвоји њихова „научна” решења која немају ни подршку грађана, нити историјског председања.

У недостатку демократског изазова, као и воље да се јавност упозна са њиховим махинацијама, Тојнби и њему слични могу на миру да наставе да вуку конце нација и „демократских” држава у циљу стварања новог светског поретка. Каква језива слика будућности која очекује слободне људе и народе.

6. ЈОЗЕФ РЕТИНГЕР – ОД ПРИВАТНЕ СПЛЕТКЕ ДО МОЋИ ЕЛИТЕ

„И ви и ја смо једном били поданици старог, доброг цара Франца Јозефа. Зашто онда да се не удружимо у конспирацији?” (из Ретингеровог писма италијанском председнику владе Алфидеу де Гасперију)

По речима Дизраелија, „личности које владају светом се веома разликују од онога што обичан свет замишља”. Пољски социјалиста Јозеф Ретингер је читава живот провео наговарајући демократски изабране политичаре да учествују у одлукама и плановима које би иначе њихови гласачи одбацили.

Сви они који у праћењу делатности групе Билдерберг и других елитистичких организација виде само сулудо претеривање заговорника „теорија завере”, требало би да обрате пажњу на мотиве и методе њихових оснивача, као и на утицај које оне врше на такозване „демократске” владе.

Ретингерово писмо, поред осталог, открива како његову страст за сплеткарењем, и визију Европе као империје у зачећу, тако и предиспозицију да се у остваривању својих циљева не служи јавном дебатом и демократским изборима, већ интригама у које су уплетени председници влада и крунисане главе.

Пријатељ и биограф Џон Помијан овако описује Ретингера: (1)

„Ретингерове идеје су увек биле интересантне и надањујуће. Оне су саговорнику омогућавале да их сам дефи-

нише, доврши својим сугестијама, допуни или одбаци, да би их на крају прихватио као своје сопствене.”

Помијан такође наводи мишљење амбасадора Пјетра Кваронија:

„Ретингер би прво изикола наговестио шта он сматра пожељним исходом, а затим, кад бих ја почео да схватам о чему се ради, он би поменуо пар детаља, и најзад, зналачким тоном, и неколико имсна(...)”

По свом доласку у Енглеску почетком рата, Ретингер је организовао већи број пријема за председнике избегличких влада европских земаља под нацистичком окупацијом. И поред чињенице да је у њему провео остатак живота, Ретингер Лондон није сматрао огњиштем, већ базом из које би лакше могао да спроведе свој програм остваривања европског „јединства” (ова корисна фраза означава како блиску сарадњу, тако и јединствену целину). Он је до краја живота одбијао британско или било чије друго држављанство (иако му је то, по речима Помијана, знатно отежавало путовање у иностранство).

Најзначајнији заговорник Европске државе је, дакле, био тиква без корена – особа без отаџбине или пасоша, чији је једини дом представљао стан у Лондону.

По завршетку рата, Ретингер је ступио у контакт са институцијом која је од свог зачетка представљала магнет за различите мондијалистичке клике.

„1946. сам схватио да је дошло време за нову иницијативу у правцу европског уједињења. Мој први корак је био да одржим предавање у „Четам Хаусу” (седишту Краљевског института; прим. прев.).

Ретингер је ускоро затим основао „Независну лигу за економску сарадњу”, чији је типично безазлени назив требало да наивну јавност убеди како сврха организације не лежи у промовисању политичког уједињења, већ економске сарадње. Израз „независна”, који на први поглед делује умирујуће, поприма сасвим другачије значење ако се схвати да „независност од влада” у крајњој линији представља моћ над тим истим владама:

„Иако ни Ван Зеланд ни ја нисмо били приморани да своје ставове по питању Европе променимо, ми смо сматрали да би било боље да се ограничимо на давање конкретних сугестија у вези са економским проблемима.“

Срећом по Велику Британију, послератна лабуристичка влада је била итекако свесна правог лица Ретингерове клике. Председник Земаљског извршног одбора Лабуристичке странке, Мени Шинвел, овако је одговорио Черчилу који је у то време био запао у једну од својих паневропских фаза (из које је касније изашао):

„Унутар одбора прсовладава мишљење да је проблем европског уједињења исувише важан да би се његово решавање могло препустити круговима који нису демократски мандат и(...) Конгрес потпуно губи карактер демократског тела када се зна да је сачињен од анонимних индивидуа које су се у њему нашле на мистериозан начин.“

Ове речи треба упоредити са недавним опаскама председника британске привредне коморе:

„Европа је сувише значајна да би била препуштена на милост и немилост политичарима.“

Важно је разумети да су се тадашње лабуристичке вође попут Синвела и Бевина супротстављале заједничким погледима торијевских бизнисмена и европских социјалиста. Другим речима, ни онда се (као ни данас) фундаментални сукоб није одвијао између снага левице и деснице, већ између демократије и хегемоније, између парламента и мондијалистичких олигархија.

Кандидат лабуристичке странке за положај подпредседника „Европске скупштине“ је једном приликом био одбачен у корист конзервативца, јер како пише Помијан:

„Скупштина је знала да ће кад-тад морати да се сукоби с владама, те стога није желела да има челнике који служе два господара.“

У књизи „Издаја у Мастрихту – уништење националне државе“, (Родни Еткинсон и Норис Меквертер; прим. прев.) наводимо пример министара европске комисије

Леона Британа и Нила Кинока, који су прекршили заклетву на верност, коју су били дужни да положи као краљичини тајни саветници. Верност је, попут суверенитета, недељива.

Када је Ретингер, пливајући у новцу који је ЦИА каналисала, уз помоћ „Америчког одбора за уједињење Европе“, одлучио да ступи у контакт са немачким „Prins zur Lippe Biesterfeld“, познатијег под именом „принц Бернхарт од Холандије“, он се послужио посредништвом тадашњег директора корпорације Јуниливер, Пола Рајкенса. Од свог настанка, група Билдерберг је представљала не само тајно политичко удружење, него и корпоратну клику сачињену од банкара, бизнисмена и новинских магната. Као таква, она је верно одсликавала методе Ретингера, који се у борби за остваривање својих циљева користио највишим круговима из света бизниса, банкарства, политике, новинарства и аристократије.

Име Јуниливер (Unilever) се стално среће у контексту разарања националне државе. Слично многим другим масовним снабдевачима робом широке потрошње, и Јуниливер, који тргује прехранбеним производима и детергентима, народе не посматра као заједнице свесних људских бића која припадају одређеним националним традицијама, већ једноставно као потрошаче, чије ставове и навике треба ускладити са навикама потрошача у другим земљама, уз помоћ ефикасног маркетинга. Како државе представљају законску, конституционалну, културну и демократску баријеру налетима белосветских профитера, неопходно је да оне нестану са лица земље. Из тог разлога, експоненти финансијске интернационале ступају у савез са својим непријатељима – социјалистичким странкама и синдикатима, чија мржња према националној држави и њеним конзервативним традицијама има другачије корене.

Скупу Билдерберга одржаном 1996. године у Торонту је, поред осталих, присуствовао и директор холандског огранка Јуниливера, Морис Табаксблат. Флорис Маљерс,

који је током 1993. био на положају директора, исте те године је присуствовао састанку Билдерберга. На недавном састанку локалне комисије за избор парламентарног кандидата Конзервативне странке у Јоркширу, којим је председавао један од бивших челника Јуниливера (који је од компаније примао пензију), способни кандидати су били прескочени у корист даме која је своју изборну јединицу, 400 километара удаљену од Јоркшира, већ заступала у Европском парламенту, и која ће, у случају да буде изабрана, истовремено јоркширске гласаче заступати у Вестминстеру, а народ Есекса у Бриселу – што ће све заједно пореског обвезника коштати милион и по фунти годишње.

Корпорација Јуниливер се поново нашла у центру пажње јавности када је њен потпредседник, извесни Нил Фиццералд, са позиције председавајућег „европског“ одбора Конфедерације британске индустрије, недавно је са презиром напао право британског народа на самоуправу изван оквира Европске уније. Управа Јуниливера свакако представља добар пример малигне мондијалистичке олигархије, која из потаје усмерава потезе „демократских“ политичара.

Билдерберг, дакле, отеловљује Ретингерову животну филозофију, коју његов биограф описује на следећи начин:

„Ретингер је одувек веровао да се јавно мњење повинује мишљењу утицајних појединаца. Како је зазирао од публицитета, он је највише волео да сарађује са малим бројем пажљиво одабраних личности.”

Као и његов ментор Тојнби, и Ретингер је, по речима Помијана:

„(веровао) да религија игра пресудну улогу у развоју цивилизације(...) Зато је он, од самог почетка, настојао да придобије подршку цркве. Конгресу у Хагу је присуствовао прво папски нунције, а затим и кардинал Ђенто.”

Учешће католичке цркве у различитим покушајима реконструкције Европске државе је видљиво како из

спремности Ватикана да призна Хитлера, тако и из чињенице да католици попут Хелмута Кола заузимају истакнуте положаје у врховима европских демохришћанских странака. Али, као што то показују резултати недавних избора у Немачкој и Италији, паневропска идеја не ужива подршку гласача, делом и због уплетености цркве у поратне малверзације демохришћана.

Ово одбацавање еврофанатизма нигде не долази до изражаја више него у Коловој Немачкој. Наравно, нико се превише не труди да ово предочи британском народу – нарочито не BBC који и дан-данас, као и шездесет година раније, спроводи другачији делокруг рада. Европским институцијама је, наравно, у интересу да гласачи европских земаља не постану свесни снаге отпора федерализму, зато би се у том случају претње „изолацијом усред Европе” могле показати празним. Слабост немачке „демократије”, спремност Немаца да се повинују ауторитету, као и недемократски карактер пропорционалног изборног система, до сада су успевали да немачки политички врх заштите од јавног мњења. Али, времена се мењају, и у недавно објављеној књизи под насловом „Немачка на раскршћу – преокрет или пропаст”, професор Гинтер Рормозер показује како је коцкање немачких конзервативаца довело до истих оних катастрофалних последица до којих су довели потези њихових британских колега:

„70% Немаца подржава Европу сачињену од националних држава. Уколико Кол не престане да игнорише све остале проблеме на рачун своје опседнутости Европом, демохришћанима предстоји Ватерло од кога се никад неће опоравити.”

Помињање Ватерлоа свакако представља комплимент антибриселском ставу британског народа, ако не, нажаљост, и ставу његове владе.

Но, вратимо се Ретингеру и почецима његове интригантске каријере. Његов несумњиво фантастичан успех углавном треба приписати аргументу који су пре њега користили и нацисти, додуше мање успешно – да уједиње-

на Европа представља брану болшевизму (што се често чуло у Нирибергу). Захваљујући напорима Ретингера и других, Европски савет се претворио у претечу Европске владе. Помијан пише:

„Савет се састојао од министара, саветодавног одбора парламента и независног секретаријата, то јест замесака владе, парламента и администрације.”

Ретингеров труд је почео да урађа плодом и:

„Скоро сви кључни положаји у скупштини били су у рукама чланова (Покрета за европско уједињење).”

Једно је уз помоћ личних веза и сплеткарења створити политичку организацију, па чак и квазивладу, али шта све то вреди кад влада нема киме да влада? Како би једна тајна организација могла да задобије лојалност или макар само „признавање” поданика? Али, као што истиче Помијан, важно је да форум има назив, и да је сачињен од појединаца способних да „вуку конце” националних влада. Помијан овај процес описује на следећи начин:

„На политичке ставове унутар било које европске земље могуће је утицати уз помоћ ставова и захтева осталих европских земаља. Овакав приступ омогућава ефикасно вршење притиска на земље које не иду у корак са својим партнерима, и како ниједна европска држава није довољно снажна да би могла да на дуже време игнорише остале, он готово увек уроди плодом. Ово објашњава принцип на коме функционише како Заједничко тржиште, тако и било које друго европско удружење.”

Лични контакти тако воде до колективне принуде. Из овога се јасно види како пар индивидуа са добрим везама, који фанатично и истрајно сањају о империји, могу да ту империју и створе. Исто тако је јасно да се на овај начин група појединаца под плаштом „сарадње” претвара у наднационалну олигархију, чија политика иначе не би задовољила подршку гласача у земљама из којих те исте индивидуе потичу.

Имајући у виду овај изузетан тријумф, није ни чудо што су жреци мондијализма тако пуну себе. Помијан пише:

„(...) мали је број оних челника са обе стране Атлантика, који нису присуствовали бар једном од ових скупова. Можда је још и важније то што је свима њима част да приме нашу позивницу.”

Помијан наводи изјаву мађарског дипломате Пала де Ауера у вези са Билдербергом:

„Господин де Ауер је блазирано одмахнуо руком и рекао: 'М'јсје, у политици је важно оно што важни људи сматрају важним'. Према овом простом критеријуму група Билдерберг је свакако важна.”

Да ли се деловање Билдерберга и сличних групација може назвати конспирацијом, питање је лексикона. Било како било, ова оптужба је постала најбоља одбрана интриганата који се на сваки начин труде да прикрију своје трагове. За ово је крива како лоша информисаност новинара, тако и тактика увлачења једног броја новинара и новинских магната у овај мистериозни круг.

„Каква црна завера, кад сам ја, као новинар, чуо за њу?” Јесте, али овде нису заобиђени новинари, већ гласачи. По овом простом критеријуму, Ретингеров Билдерберг је свакако антидемократски.

7. БИЛДЕРБЕРГ

Период од 1973. године (када је на снагу ступила одлука парламента о приступању Британије Европској заједници), па до 1993 (када је парламент ратификовао уговор у Мастрихту), карактерише скоро потпуно уништење британске државе, демократије, правосудног система и суверенитета парламента.

Овако нешто не би могло да се догоди случајно, наочиглед јавности и без активне колаборације од стране водећих британских политичара и бизнисмена. До отварања овог пакленог плана не би дошло да он није био:

- 1) у интересу одређених моћних кругова у Америци, који по сваку цену желе стварање Сједињених Европских Држава.
- 2) заснован на историјском, детаљно разрађеним програмима Немачке и Француске за стварање Европске државе.
- 3) спроведен на недемократски начин (заобилажењем парламента од стране извршних органа власти)
- 4) подржан од стране британске номенклатуре која је тврдила да је нестанком империје, политички и економски утицај Велике Британије постао безначајан. Призивајући сличне ставове из 1914. и 1939, ови властодршци су до те мере успели да удовоље захтевима наших противника, да су притом издали не само наше националне интересе, већ и устав земље.

Кључну улогу у овом процесу је одиграло језгро тајне организације Билдерберг (али не и сви они који су при-

суствовали њеним скуповима), коју је 1954. године основао принц Бернхарт од Холандије. Бернхарт је од 1933. до 1937. био члан Нацистичке странке, из које је иступио дан после свог контроверзног венчања будућом холандском краљицом. (1) Чињеница да је он из партије иступио како би стекао приступ холандској краљевској кући, о њему казује више него његова каснија подршка савезницима. У државној архиви у Вашингтону постоји непотписана копија Бернхартове оставке. Поклич „Хајл Хитлер“ којим се писмо завршава, тешко да би могао да изусту човек који се одриче нацизма. Бернхарт је 1934. године био предмет извештаја одбора америчког Конгреса, који га описује као официра SS-а задуженог за везу између нацистичке владе и њеног највећег индустријског савезника, хемијског концерна IG Farben. (2) Када је 1976. Донерова комисија, формирана од стране холандске владе, објавила да је Бернхарт примио мито у вредности од милион долара од корпорације Локид, он је поднео оставку на свој положај у групи Билдерберг. (3) Као што је било објављено у *Тајмсу* од 10. и 12. јуна 1976., један од сведока, који је са собом носио траке и документа, на путу ка седишту комисије био је прегажен колима, док је његова актен ташна била украдена. Овај сведок је био британски зоолог Том Рејвенздејл, бивши представник за односе с јавношћу Светског фонда за заштиту дивљих животиња, којим је у то време председавао принц Бернхарт.

Узроци настанка ове мистериозне међународне организације, коју сачињавају крупни бизнисмени, социјалистички политичари, шачица заблуделих европских крунисаних глава и новинари (који на миг Билдерберга као да забораве своју оданост отвореној дебати), леже у специфичном карактеру послератних односа између Европе и Америке.

Билдерберг репрезентује, и у исто време привлачи, појединце који сматрају да су државна и корпоратна моћ „ефикасније“ од захтева појединца, породице и нације. Бивши амерички амбасадор у Бону, Џорџ Меги (McGhee),

је пред јавношћу изјавио да је: „**Римски уговор, који је довео до стварања Европске заједнице, био изнедрен на састанцима групе Билдерберг.**” Извод из записника са првог састанка обзнањује циљеве групе:

„(...) постепено стварање међународног поретка који ће надживети садашњу кризу. Када дође прави час, нашу концепцију међународних односа треба раширити по читавом свету.”

Једна од чаробних речи ове узурпаторске клике је „међународни поредак” – израз добро познат како савременим наивним мондијалистима, тако и малигним нацистичким вођама. „Када дође прави час” одаје како дугорочну природу њиховог пројекта („наша концепција”), тако и елемент мистериозности. Фраза „читав свет” открива њихову жељу за глобалном моћи, као и њихову намеру да се реше компликација као што, су на пример, демократске државе.

Буквално све водеће личности Билдерберга уједно припадају и америчком Савету за међународне односе који је (без обзира на присуство многобројних поштених либерала и конзервативних интернационалиста) чедо највећег фанатика међу заговорницима „светске владе”, Пола Ворберга (Warburg). Ворберг је, између осталог, био директор америчке филијале IG Farben, која је током Другог светског рата са Рокфелеровом компанијом Стандард Ојл закључила уговоре о трансферу технологије, користећи се у исто време монополом Стандард Ојла на производњу синтетичког каучука, што је све заједно знатно увећало девизни прилив нацистичке Немачке, као и њен капацитет за производњу ратног материјала. Монопол над извозом технологије за производњу високооктанског бензина, која је била неопходна немачком ваздухопловству, држао је Рокфелеров Стандард Ојл са седиштем у Њу Џерсију.

Сведочећи пред одбором америчког Сената, Ворбергов син Џејмс је 1950. године дао изванредан опис циљева мондијалиста: „Светска влада ће постати стварност, хтели

ми то или не. Питање је само да ли ће она бити остварена милом или силом.” Дакле, док је европски стожер Билдерберга представљао бивши нациста који је имао приступ високом друштву, амерички стуб је персонификовао један Рокфелер, чије је породично предузеће до те мере било предусретљиво према нацистичком режиму, да је, поред осталог, у периоду од средине двадесетих година па све до 1942. одржавало блиске пословне контакте са IG Farben – најважнијим индустријским савезником Хитлера.

У својој књизи „Сви часни људи”, Џејмс Стјуарт Мартин даје следећи коментар:

„Пред нашим очима се постепено појавила слика непријатеља коме шпијуни и саботери нису потребни. Уговором између немачких и америчких произвођача магнезијума (неопходног за производњу авиона), предатна годишња квота за Америку била је ограничена на тричавих 5.000 тона. С друге стране, немачка потрошња је само током 1939. износила 13.500 тона, да би се у току наредних пет година попела на 33.000 тона годишње.”

Агенција Ројтер је 5. октобра 1996. донела вест да недавно објављени документи америчке обавештајне службе потврђују да је августа 1944. у Стразбургу дошло до састанка између вођства SS-а и представника седам немачких компанија, укључујући Круп, Релинг, Месершмит и Фолксваген, на коме су били ударени темељи програма за међународну експанзију немачке економске, политичке и индустријске моћи, „како би се после пораза могло започети са стварањем моћног немачког царства”. Као што се види из извештаја америчког Министарства финансија из 1946, Немци су пред крај рата из земље изнели 500 милиона долара. Сврха овог потеза је била да Немачку припреми за „послератни трговински поход” – другим речима, за ону привредну стратегију коју ова књига назива „корпоратистичком”. На поменутом састанку, немачким компанијама је био упућен савет да се повезују са иностраним предузећима, а представници SS-а су присутнима скренули пажњу на међудржавне споразуме о деоби патентних права које је Круп закључио са

и одјурио да се исповраћа. Очи му се налише крвљу, некако глупо је замумлао, подигао главу и, не затворивши за собом врата, поново је отрчао у заједнички санитарски чвор.

Пријатељи су разменили погледе пуне разумевања и ушли сами. Док је Максим Григорјевич урлао, а после се умивао, отворили су флашу „двина“, узели чашице из ормана и, када се домаћин вратио, онемоћао и бесан, Коља му је већ пружао пуну чашицу:

- За наш сусрет, Максиме Григорјевичу, и да нам оздравите, најмилији наш!

Максим Григорјевич није одбио, испио је, залио водом и сачекао да види - да ли је прошло. И пријатељи су ћутке сачекали, саосећајно гледајући и такође се надајући да ће проћи. И прошло је. Коњак. Максим Григорјевич је издахнуо ваздух и упитао:

- Шта си се од јутра налио па се дереш на степеништу, разбојниче један? - рекао је Кољи, али онако, добро-намерно, прво што му је дошло на језик.

- Па тамо лепо пише - нашалио се Коља - „И степенице су део нашег стана“ - значи, и тамо се може певати, може се чак и спавати. 'Оћемо ли још по једну?

Испили су још по једну. Максим Григорјевич се сасвим одобровољио и чак почео испољавати радозналост:

- Кад си изишао?

- Има већ два месеца.

- И где си луњао све то време?

- Хтео сам да ступим у војску - тамо, код Караганде, а онда сам се предомислио. Вукло ме кући, а имам овде и неки посао - Коља и Тољик разменише погледе и намигнуше један другом.

- Знам ја те ваше послове! Нису послови, него послићи, и то сумњиви. Па је л' ти смеш бити у Москви?

- Смем, смем - умиривао га је Коља. - То ми је тек прва казна, а онда, и моје добро владање на издржавању...

„Европска федерација ће представљати „трећу силу“ (...) Немачка ће поново постати фактор с којим се мора рачунати (...) Колонизацијом Африке, ми ћемо у исто време обезбедити извор сировина за европску индустрију.“ (7)

„Европа“, дакле, чак и у очима Аденауера није представљала проблем од националног интереса, већ објект империјалне амбиције.

Најзад, Аденауеров министар трговине, доктор Зебом је 1951. дао следећу изјаву (која наговештава омиљену фразу британске владе):

„Да ли слободна Европа има намеру да се придружи Немачкој? Немачка је срце Европе, и стога је природно да се удови прилагођавају срцу, а не срце удовима.“ (8)

Из свега овога се види како су наивна хладноратовска политика Сједињених Држава и махинације Билдерберга, под плаштом „новог светског поретка“ и глобализације капитала, довеле до остварења циљева агресивног немачког национализма. Иза знатне финансијске потпоре коју уживају две најзначајније мондијалистичке институције (Савет за међународне односе и Краљевски институт за међународне послове), стоје имена Рокфелер и Форд (9), чији су директори уједно били и чланови америчког огранка концерна IG Farben (који је својим новцем финансирао ширење нацистичке пропаганде (10), и чија су три немачка директора била осуђена у Нирнбергу). Хенри Форд (који је и сâм био члан одбора америчког IG-a) је такође написао књигу „Белосветски Јеврејин“, омиљено штиво Хитлера, којег је двадесетих година аутор књиге финансијски помагао. Форд је 1938. примио највише одликовање које Немачка држава уручује страним држављанима – Велики крст ордена немачког орла. (11)

Извештај под називом „Пророчанство у двадесетом веку“, који је 1931. године на Четвртој годишњој конференцији за научно изучавање међународних односа поднео професор Арнолд Тојнби, најбоље одсликава мондија-

листичку, антинационалну позицију Краљевског института:

„Руку на срце, ми у ствари на све могуће начине покушавамо да ограничимо суверенитет и независност око 50 или 60 држава које у овом часу комадају лојалност човечанства.”

Ове мондијалисте, наравно, не брине то што је лојалност човечанства „раскомадана”, већ чињеница да они ту лојалност не могу да задобију. Дволичњак Тојнби онда наставља:

„Ми све непрекидно поричемо, зато што рушење суверенитета локалних држава и дан данас представља јерес, чије исповедање државника или публицисту може стајати репутације.”

Оне који с пажњом прате пацерску и капитулантску спољну политику Велике Британије, нимало неће зачудити податак да је Тојнби у оба светска рата обављао значајне функције у обавештајном оделу Министарства иностраних послова. Али, тек по завршетку Другог светског рата, пољски интригант доктор Јозеф Ретингер је уз помоћ средстава ЦИА-е основао „Амерички комитет за уједињење Европе”, који је затим омогућио финансирање другог Ретингеровог чеда – Европског покрета. Заинтригиран Ретингеровим сплеткама, принц Бернхарт од Холандије (по рођењу Немац) основао је групу Билдерберг, чији назив потиче од назива хотела у холандском градићу Остербек, у коме је између 29. и 31. маја 1954. она одржала свој први састанак.

Новооснована ЦИА је одмах по завршетку рата успела да заврбује многе младе идеалисте који су рат провели на ратиштима Европе и Пацифика. Њихова жеља је била да се комунистичкој најезди супротставе стварањем антисовјетског блока сачињеног од европских држава. Иако су се 1975. године многе од ових личности налазиле на високим положајима, ЦИА је чак и тада настављала да врши притисак у правцу стварања „Сједињених Европских Држава”. Исте те године, током референдума о приступању

Британије Европској заједници, посланика у парламенту и потпредседника кампање против уласка у заједницу, сер Ричарда Бодија, контактирала су двојица функционера ЦИА-е, који се нису слагали са антибританским и проевропским тоном пропаганде коју је лондонски биро требало да шири. Његов тадашњи директор, извесни Корд Мејер Џуниор је 1954. године био задужен за финансирање Европске омладинске кампање. Чињеница што је ова кампања (за европско јединство) између 1951. и 1954. представљала најактивнији орган Европског покрета, допринела је у великој мери сума од 1.340.000 фунти, коју је захваљујући напорима Мејера и његових колега у њу уложила ЦИА. И поред тога што је магазин *Тајм Аут* овоме посветио читав чланак, ниједан од водећих британских листова није Бодијев доказни материјал удостојио пажње. (12)

Да ли се група Билдерберг може назвати „конспирацијом”? Проевропско језгро унутар њеног управног одбора, које у тајности спроводи стратегију која нема демократски мандат, могла би се у најмању руку назвати антидемократским. Учесници ових скупова су с једне стране експоненти корпоратних интереса и социјалисти који и иначе мрзе идеју демократске државе, а са друге, појединци које импресионира то што се налазе у друштву „познатих” личности. Како би се очувао привид отворености, позиви се уручују и политичарима који потпуно одбацују мондијалистичку, па чак и паневропску визију Билдерберга. (Инок Пауел, Норман Ламонт и Маргарет Тачер су, на пример, учествовали само по једном.) Уопштено говорећи, Билдерберг се састоји од појединаца који верују у државни колективизам, „организовање” капитала и радне снаге од стране супериорних умова (као што су њихови), и који у недостатку подршке од стране гласача код куће, гравитирају ка наднационалним центрима моћи. Није ни чудо што је Маргарет Тачер (чији је пад уз толико увида био дискутован на скупу Билдерберга 1989. године)

недавно изјавила: „Бити нападнут од стране Билдерберга представља почаст.”

Од самог почетка, група Билдерберг је своју стратегију разматрала и промовисала иза затворених врата. Познати новинари који овим скуповима присуствују, о њима никада не пишу, а водећи политичари се позивају не због својих ставова, већ зато што заузимају (или ће ускоро заузети) позиције моћи. И Хит и Блер су позиве примили пре него што су дошли на чело својих партија.

Билдербергери тврде да на њиховим скуповима појединци учествују у дискусијама, и како није тачно да на њима разноразни моћници спроводе свој тајни делокруг рада. Али, ови скупови су обавијени велом мистерије и њихова безбедност је често у рукама оружаних снага земље домаћина. Сваки пут се уводе посебне мере обезбеђења, најважније госте на аеродрому сачекују лимузине, и специјалне телекомуникационе линије се инсталирају између седишта конференције и седишта влада и корпорација. Читави хотели се резервишу искључиво за делегате који у њима бораве инкогнито, дневни ред и списак делегата се не штампају, а ни коминике се не издаје.

Обраћајући се учесницима прославе годишњице Билдерберга, одржане 1991. у немачком месту Занд, Дејвид Рокфелер се „слободној штампи” демократских земаља захвалио на њеној дискретности. Ово је превод чланка објављеног 19. јуна 1991. у француском часопису *Миниј*.

„Захваљујемо се директорима *Вашингтон Пост*а, *Њујорк Тајмса*, магазина *Тајм* и других значајних публикација, што су узели учешћа у прослави, као и зато што нису нарушили дискретију на коју су се обавезали пре скоро 40 година.”

Значајне су дакле оне новине које не доносе вести од било какве важности, које држе да принцип слободе штампе не важи за обичан свет, и које знају да право на приступ информацијама имају владе, али не и њихови поданици. Рокфелер наставља:

„Ми не бисмо били у стању да овај светски пројект доведемо до краја, да смо свих ових година били изложни светлу публицијети. Али, свст је данас просветљенији и више наклонен мондијализму, који ће човечанству уместо рата донети само мир и просперитет.”

Они који у кулоарима кују планове за рушење националне државе, не осврћући се на демократске принципе, и који су убеђени у надмоћност своје клике у односу на остатак света, побесне кад год демократска воља грађана није у складу са њиховим сплеткама. Они исто тако верују да је баш њихово умеће неопходно владајућој олигархији. Тако банкар Рокфелер, наравно, изјављује да:

„Наднационална власт интелектуалне елите и крупних банкара свакако представља напредак у односу на вековни принцип самоопредељења.”

У страху да ће свет одбацити њихове идеје, билдербершка клика своје „новосветске” фантазије крије од јавности која би се иначе могла досетити, и спречити њихово остваривање.

Тврдња да сви делегати присуствују у својству „приватних лица”, оспорена је чињеницом да њихове дневнице плаћа или сâм Билдерберг или владе које они представљају (што потврђују изјаве Дејвида Овена и Тонија Блера). Многи британски посланици често нису у стању да се сете ко је шта платио, и умеју да забораве да своје екскурзије укњиже у парламентарни регистар прихода. Слично већини политичара који присуствују овим скуповима, и Кенет Кларк изјављује како не зна ништа о оснивачу Билдерберга. (13) Многи ће се упитати зашто политичари који за свој положај треба да захвале вољи бирача, учествују (о трошку порезних обвезника или једне тајне групе) на скуповима организације, основане од стране бившег нацисте и есесовца, која уз подршку белосветских бизнисмена проводи тајни делокруг послова, који, као што се види из примера „Европске уније”, тим истим гласачима могу да нанесу озбиљну штету. Посланици се бирају на основу страначке платформе која је усвојена

демократским путем, и њихова је дужност да у парламенту заступају искључиво интересе свог гласачког тела. Тешко да би гласачи с одобравањем прихватили чињеницу да њихов посланик присуствује скуповима једне тајне организације, састављене углавном од појединаца који немају никакав демократски мандат, и који, скривени од погледа јавности, спроводе своју тајну политику.

У књизи „Издаја у Мاستрихту” наведена су имена учесника скупа Билдерберга одржаног 1993. године у Грчкој. Поред осталих, скупу су присуствовала и три делегата из Велике Британије (Кенет Кларк, Тони Блер и ондашњи директор корпорације БАТ, сер Патрик Сихи), **који су се 1995. године, један за другим, у размаку од пар недеља у британској штампи заложили за укидање фунте и Енглеске државне банке – дакле, за увођење заједничке валуте.** 1995. и 1996. на списку делегата се појавило ново британско име – име председника Конгреса британских синдиката, Џона Манкса. Присуство овог водећег синдикалца се добро уклапа у планове Билдерберга. Као и директори корпорација, државни чиновници, политичари и синдикални функционери верују у „организовање” капитала, радне снаге, цена, парламената и најзад, наравно, и држава. Манкс се такође залаже за укидање фунте.

Ово су само неке од личности које су током година редовно присуствовале скуповима Билдерберга:

Денис (лорд) Хили – као студент у Оксфорду, постао члан Комунистичке партије. Саветник Краљевског института за међународне послове (који представља британску филијалу Одбора за односе са иностранством, основаног од стране једног мондијалистичког фанатика). 1985. објавио књигу под насловом „Лабуристичка странка и глобално друштво”. Умешан у делатност групе Билдерберг од њеног оснивања раних педесетих година. У књигама „Политика неутралности” (1955) и „Неутрални појас у Европи” (1958) заговарао совјетску спољнополитичку доктрину. 1979, одликован великим крстом немачког ордена за заслуге. Делегат Велике Британије у консулта-

тивној скупштини Европског савета од 1952. до 1954. Председник Привременог одбора Међународног монетарног фонда од 1977. до 1979; Министар за одбрану Велике Британије од 1964. до 1970; Министар финансија од 1974. до 1979. У његовој одредници у зборнику националне биографије (Who's Who), Билдерберг није поменут.

Ерик Рол – председник групе Ворберг, која је оснивачки члан „Удружења за стварање Европске монетарне уније”. Написао неколико књига под својим правим именом Ерих. Школован у Аустрији, више пута одликован од стране аустријске владе. За услуге „Европи”, одликован Легијом части од стране Франсоа Митерана. Као високи државни функционер, сноси највећу одговорност за одлуку о напуштању Комонвелта од 1962. године, и приступању Европској заједници. (Рол је био заменик шефа британске делегације Едварда Хита.) У пасусу зборника „Who's Who”, посвећеног Ролу, Билдерберг није поменут.

Лорд Карингтон – председник европске и канадске секције Билдерберга. Министар иностраних послова Велике Британије од 1979. до 1982. Министар одбране од 1970. до 1974. Први лорд адмиралитета од 1959. до 1963. Бивши генерални директор концерна GEC. Ни Карингтонова одредница не помиње Билдерберг.

Едвард Хит – 1972. године, својим потписом избрисао 800 година конституционалне традиције и затим од Немаца примио „Карлову награду” (Karlspreis von Aachen) и 75.000 фунти. Недавно у парламенту изјавио да народ не треба да забада нос у његове приходе. Такође, изјавио да губитак међународних риболовних права интересује само шачицу рибара! На питање да ли је масон, Хит је дао негативан одговор. На питање да ли је члан Билдерберга, Хит није одговорио. У његовој одредници у „Who's Who”, нигде се не помиње Билдерберг.

Мартин Тејлор – бивши директор текстилне корпорације Куртолдс. Тренутно директор Барклиз банке. Један од главних покретача „Удружења за стварање евро-

пске монетарне уније". И у његовом случају, „Who's Who” ћути о Билдербергу.

Уз чланове са оваквом педигреом, нема сумње да је група Билдерберг била и остала значајан фактор подривања националне државе и стварања „Евродржаве”. Британски чланови су у поседу необично великог броја награда и одликовања европских земаља, којима демократија није јача страна. Чињеница да од свог настанка група Билдерберг држи у тајности место одржавања, дневни ред и имена учесника својих скупова, говори како о њеном карактеру, тако и о важности коју она придаје свом деловању.

Постоји један злоћудан мит, који између осталих пропагира и ВВС, наиме, да су сви они који сеprotиве такозваној „Европи”, тобоже „десничари”, „екстремисти” и „еврофоби”, док се с друге стране заговорници утапања наше земље у „европску државу” називају „либералима”, „левицима”, „еврофилима” или конзервативцима „једне нације” („one nation Tories” – блиски социјалдемократији; прим. прев.), који у ствари неуморно распродају ту исту нацију. Они које ВВС назива „снагама левице” („мекани” конзервативци и фабијански социјалисти), у ствари су рушиоци земље чији се циљеви не разликују од циљева нацистичке политике тридесетих година. Као што смо већ видели, организацију која је највећи поборник „Европске уније”, основао је бивши нациста и обавештајца SS-а, а европско уједињење се данас беспоговорно спроводи у складу са Хитлеровим програмом стварања „Европске економске заједнице” из 1942. године.

Хитлерова Европа: „Europäische Wirtschaftsgemeinschaft”
Данашња Европа: „Европска економска заједница”

Хитлерова Европа: Lebensraum (животни простор)
Данашња Европа: европски простор

Хитлерова Европа: Колективни „приступ” базичним производима
Данашња Европа: Заједничка риболовна, енергетска и аграрна политика

Хитлерова Европа: Европски валутни систем
Данашња Европа: Европски монетарни систем

Хитлерова Европа: Европска банка у Берлину
Данашња Европа: Европска централна банка у Франкфурту

Хитлерова Европа: принцип региона
Данашња Европа: одбор региона

Хитлерова Европа: заједничка стратегија коришћења радне снаге
Данашња Европа: „Social chapter” – легислатива за заштиту права радника

Хитлерова Европа: економски и трговински споразуми
Данашња Европа: јединствено тржиште

Хитлерова Европа: европска индустријска привреда
Данашња Европа: заједничка индустријска политика

Хитлерова Европа: „модификација закона понуде и потражње”
Данашња Европа: отпор ГАТТ-у

Хитлерова Европа: „замска капитала организованом радном снагом”
Данашња Европа: европски раднички савет

Штавише, методи који се данас користе у циљу подривања националне државе, не разликују се од метода увођења ванредних закона („Notstandsgesetze”) којима се Хитлер користио како би заобишао народ и парламент. Британска влада се овим адутим вешто послужила када се позвала на европске прописе, како би прескочила расправу у Парламенту. За разлику од Хитлера, који је неславно завршио, британски министри који су усвојили његове методе, за свој труд примају одликовања и племићке титуле.

Већи број детаља у вези са немачким европским пројектом, може се наћи у извештају који је министру фон Вајцекеру 1941. године упутио Албрехт Хаусхофер, Хешов саветник и син „геополитичара” Карла Хаусхофера. Извештај је био посвећен плану за федеративно

уређење Европе, заснованом на уређењу Немачке из 1914. године, који предвиђа различите степене повезивања европских држава и Рајха. Тако би Чешка, Словачка и Пољска постале „протекторати”, то јест делови немачког економског система. За њима би дошле такозване „конфедеративне” или „зависне” земље – Литванија, Летонија, Естонија, Словенија, Хрватска и Србија, са којима би рајх склопио билатералне споразуме о кретању становништва. Затим, постојала би група „савезничких” земаља – Финска, Грчка, Белорусија и Украјина, које би са Рајхом биле повезане споразумима о војној и трговинској сарадњи. Најзад, све поменуте земље, укључујући још и Шведску, Данску, Швајцарску и Италију, сачињавале би Европску унију.

Значајно је то што су из овог пројекта потпуно изузете Холандија, Француска и Велика Британија – три државе за које је бивши министар у Европској комисији и водећи Хитлеров апологет сер Рој Денман, у својој недавно објављеној књизи тврдио да би се „спасле”, само да нису ушле у рат с Немачком.

Немачка визија Европе као скупа „концентричних кругова” данас је, наравно, општепозната ствар, а и сам Хаусхофер је тврдио да би склапање међудржавних савеза представљало боље решење у односу на стварање Европске супердржаве. Међутим, по нацистичком схватању националног суверенитета, државама би владале или немачке марионете, или диктатори као у Шпанији и Италији. Хаусхофер, који је веровао у улогу Немачке као централне империјалне силе, одбацивао је границе наметнуте Версајским уговором, и Аустрију сматрао „државом без националног карактера”, која би стога требало да припадне Немачкој. Уз овакве ставове, тешко да би по питању подршке слободном повезивању држава Хаусхофер био ишта бољи од својих агресивнијих колега. И поред тога, узнемирава чињеница да је један нацистички експерт за иностране послове, „Европи” приступао са мање догма-

тизма и отворених претњи него што је то случај са плановима Кола и Делора.

На крају овог поглавља, треба поновити да групу Билдерберг сачињавају (европске) крунисане главе, политичари, банкарни, новински магнати, водећи индустријалци, функционери многих министарстава за иностране послове и увек присутне водеће личности из Велике Британије, САД, Немачке, Холандије, Француске и Италије. Она, по свему судећи, у последњих 40 година представља највећег заговорника креирања европске супердржаве, као први корак на путу ка стварању „светске владе”. Једанаест начела на којима се ова држава заснива, преузето је из Хитлеровог плана из 1942. године за уједињење Европе под немачком чизмом. Изгледа да језгро Билдерберга сачињавају особе које моћ државе и крупног капитала стављају испред појединца, породице и нације. Они су (с доста успеха) за себе придобили оне представнике британског политичког и медијског естаблишмента (или њихове потомке), који су се залагали за склапање мира с Хитлером, и који би раширених руку прихватили његову визију европског уједињења.

У свему овоме, Билдерберг ужива стручну подршку британског Министарства иностраних послова, које је злоупотребило крунски прерогатив како би иза леђа парламента закључило уговор у Маастрихту, тако ударајући темеље европске државе. Билдерберг је одговоран и за ширење опасног мита, по коме су за „очување мира у Европи” најзаслужније Европска економска заједница и њени потомци, и поред тога што је у овоме најважнију улогу одиграо НАТО – слободно удружење суверених држава.

Наша суверена нација је поново на удару моћних корпоративних кругова који теже стварању једне наднационалне државе, чија би величина представљала препреку демократској контроли. Ко сачињава и финансира групу Билдерберг? Да ли је она плод завере нацистичких колабораната, и јесу ли њени потуљени методи у складу са

функционисањем демократских држава које она тврди да представља? Да ли се политичари који узимају удела у скуповима тајних међународних удружења могу правдати наивношћу и неупућеношћу? Није ли истина да деловање ове мистериозне организације не открива право лице њеног дуго прижељкиваног циља – Европске уније?

8.
**СКУПОВИ ГРУПЕ БИЛДЕРБЕРГ:
СПИСКОВИ УЧЕСНИКА
ИЗ 1995. И 1996. ГОДИНЕ**

1995.

Председник

Питер (лорд) Карингтон – директор управног одбора аукционарске куће Кристиз; бивши генерални секретар НАТО-а.

Почасни генерални секретар за Европу и Канаду

Виктор Халберстат – професор економије на универзитету у Лајдену, Холандија.

Почасни генерални секретар за Сједињене Америчке Државе

Казимир Јост – директор Института за изучавање дипломатије, школе Министарства иностраних послова при универзитету у Џорџтауну, Вашингтон.

Учесници

Јозеф Акерман (Швајцарска) – председник Извршног одбора банке Креди Суис [Credit Suisse].

Ђовани Ањели (Италија) – директор компаније Фиат.

Умберто Ањели (Италија) – директор компаније ИФИЛ.

Марити Атасари (Финска) – председник републике.

Пол Алер (САД) – директор компаније Ксерокс.

Луис Мира Амарал (Португал) – министар за енергију и индустрију.

Дуејн Андреас (САД) – директор компаније Арчер-Денијелс-Мидленд.

Франсиско Пинто Балсамао (Португал) – професор комуникација на Новом универзитету у Лисабону; директор компаније Созорнал; бивши председник владе.

Перси Парневик (Шведска) – генерални директор компаније АББ, Асеа Браун Бовери.

Клод Бебеар (Француска) – председавајући одбора и генерални директор корпорације Акса [АХА].

Лојд Бентсен (САД) – партнер фирме Вернер Пипферт Бернард Макферсон и Хенд; бивши министар финансија.

Кристоф Бертрам (Немачка) – дипломатски дописник магазина *Цајт*; бивши директор Међународног института за стратешке студије.

Селахатин Бајазит (Турска) – директор компаније.

Бјерн Бјарнасон (Исланд) – министар за културу и образовање.

Рит Бјерегард (Данска) – министар Европске комисије за заједнице.

Конрад Блек (Канада) – директор новинске куће *Телеграф*.

Џем Бојнер (Турска) – председавајући странке Нови демократски покрет.

Ханс ван дер Брук (међународни) – министар Европске комисије за заједнице.

Џон Браун (Велика Британија) – директор компаније Експлорејшн.

Џон Брајан (САД) – председавајући Одбора и директор корпорације Сара Ли.

Коста Карас (Грчка) – директор компаније.

Марија Кариљо (Португал) – професор социологије.

Хаиме Карвахал Уркихо (Шпанија) – директор и генерални менаџер компаније Иберфоменто.

Адријана Церетели (Италија) – дописник листа *Соле /Соле Оре* из Брисела.

Хикмет Џетин (Турска) – подпредседник владе; бивши министар иностраних послова.

Вили Клас (међународни) – генерални секретар НАТО-а.

Џон Корзин (САД) – директор и партнер фирме Голдман Сакс.

Флавио Коти (Швајцарска) – министар иностраних послова.

Теодорос Колумбис (Грчка) – председник Грчког института за спољну политику.

Девон Крос (Канада) – председник канадске Донер фондације.

Хозе Кутиљеро (међународни) – генерални секретар Западноевропске уније.

Кенет Дам (САД) – професор америчког и међународног права на Правном факултету универзитета у Чикагу; бивши заменик државног секретара.

Етјен Давињон (Белгија) – председавајући Извршног одбора банке Сосијет Женерал де Белжик; бивши потпредседник Европске комисије за заједнице.

Лин Дејвис (САД) – подсекретар за разоружање и међународну безбедност у Министарству иностраних послова.

Жан Паскал Деламира (Швајцарска) – потпредседник Савета федерације; министар за економију.

Мари Жозе Друен (Канада) – директор Извршног одбора Института Хадсон.

Уфе Елеман Јенсен (Данска) – председавајући Либералне странке; бивши министар иностраних послова.

Томас Фоули (САД) – партнер фирме Ејкин Гамп Строс Хауер и Фелд; бивши председавајући Представничког дома америчког Конгреса.

Валтер Френер (Швајцарска) – председавајући Управног одбора Корпорације швајцарских банака.

Томас Фридман (САД) – спољнополитички коментатор листа *Њујорк Тајмс*.

Фриц Гербер (Швајцарска) – председник Извршног одбора и директор акционарског друштва Хофман-Ла Рос.

Дејвид Герген (САД) – гостујући професор Института за јавну политику универзитета Дјук; виши стручни сарадник института Аспен.

Дермот Глизон (Ирска) – врховни јавни тужилац.

Џон Глусенс (Белгија) – председник и директор корпорације Белгаком.

Алан Готлиб (Канада) – бивши амбасадор у Вашингтону.

Сер Дејвид Хенеј (Велика Британија) – стални представник британске мисије при Уједињеним нацијама.

Јука Хармаја (Финска) – председник и директор компаније Енсо-Гутцајт.

Ханс Хекман (Швајцарска) – потпредседник Управног одбора Унион банке.

Вестје Хох (Норвешка) – председавајући Управног одбора компаније Лиф Хох [Leit Hoegh&Co.]; председник Удружења норвешких бродовласника.

Ричард Холбрук (САД) – помоћник државног секретара за Европу и Канаду.

Филип Жофр (Француска) – председник и директор корпорације Елф Акитен [Elf Aquitaine].

Данијел Јансен (Белгија) – председавајући Извршног одбора акционарског друштва Солвеј.

Питер Џенингс (САД) – главни спикер и уредник вечерњег дневника компаније АБЦ Њуз.

Вернон Џордан Џуниор (САД) – партнер фирма Ејкин Гамп Строс Хауер и Фелд.

Питер Кан (САД) – председник и директор компаније Дау Џоунз [Dow Jones & company] која издаје лист *Вол Стрип* и *Цернал*.

Ханс Петер Кајтел (Немачка) – председавајући Управног одбора акционарског друштва Хохтиф.

Роберт Кимит (САД) – финансијски директор корпорације Леман Брадерз [Lehman Brothers]; бивши државни подсекретар за политичка питања.

Хенри Кисинџер (САД) – бивши државни секретар за спољне послове; директор компаније Кисинџер Асоушијетс [Kissinger Associates, inc].

Ралф Клајн (Канада) – председник владе државе Алберта.

Ендрју Најт (Велика Британија) – члан Одбора корпорације Њуз Корпорейшн [News Corporation].

Макс Констам (међународни) – бивши генерални секретар Комитета за европску акцију; бивши председник Института европских универзитета.

Хилмар Копер (Немачка) – портпарол Управног одбора акционарског друштва Дојче Банк [Deutsche Bank A.G.]

Питер Кортвег (Холандија) председник и директор групе Робек; почасни благајник Билдерберга.

Макс Котбауер (Аустрија) потпредседник Кредиташталт-Банкферајн.

Алекс Крауер (Швајцарска) председник и директор корпорације Сиб-Гайги [Ciba-Geigy Limited].

Вилијем Кристојл (САД) – директор „Покрета за републиканску будућност”.

Карл Ламерс (Немачка) – посланик у Бундестагу (портпарол за спољне послове ЦДУ/ЦСУ).

Норман Ламонт* (Велика Британија) – посланик у парламенту; бивши министар финансија; директор фирме Н. М. Ротшилд (Rotschild).

Андре Леви-Ланг (Француска) – председавајући банке Париба, [Banque Paribas].

Франсиско Лусон Лопес (Шпанија) – председник и директор фирме Архентарија, [Argentaria].

Александер Макулан (Аустрија) – директор Фонда Макулан.

Сериџ Мардин (Турска) – директор Одсека за исламистику Америчког института у Вашингтону.

Бјерн Матисон (Финска) – председник и директор компаније Култор.

Хелмут Маухер (Швајцарска) – председник и директор корпорације Нестле.

Тјери де Монбријал (Француска) – директор Француског института за међународне односе; професор економије на Екол Политекник.

Џеј Фрејзер Мастерд (Канада) – председник Канадског института за више студије.

Њено величанство, краљица Холандије.

Анджеј Олеховски (Пољска) – бивши министар иностраних послова.

Георгиос Папандреу (Грчка) – министар за образовање.

* Ламантова критика метода и циљева Билдерберга изазвала је оштру реакцију присутних, а нарочито портпарола владајуће немачке коалиције Карла Ламерса. (Прим. прев.)

Арно Пензијас (САД) – потпредседник корпорације Бел [AT&T Bell Laboratories], задужен за истраживање и развој.

Ханс Фридрих фон Плец (Немачка) – државни секретар у Министарству иностраних послова.

Џеј Роберт Причард (Канада) – ректор универзитета у Торонту.

Давид де Пири (Швајцарска) – директор компаније ББЦ Браун Бовери и председник корпорације Асеа Браун Бовери.

Џајлз Радици (Велика Британија) – посланик у парламенту; председник Европског покрета.

Дејвид Рокфелер (САД) – председник међународног саветодавног одбора банке Џејс Менхетн [Chase Manhattan Bank].

Ерик Рол (Велика Британија) – председник Управног одбора корпорације С. Г. Ворберг.

Ема Ротшилд [Rotschild] (Велика Британија) – директор Центра за историју и економију Краљевског колеџа у Кејмбриџу [King's College].

Ренато Руђеро (Италија) – генерални директор Светске трговинске организације; бивши министар трговине.

Франсоаз Самперманс (Француска) – директор корпорације Експрес.

Стефан Смидахјиди (Исланд) – директор Фонда АНОВА.

Јирген Срем (Немачка) – директор Акционарског Друштва Дајмлер-Бенц.

Волфганг Шурер (Швајцарска) – директор Акционарског Друштва МС Менаџмент Сервис [MS Management Service].

Клаус Шваб (међународни) – председник Светског економског форума.

Тогер Зајденфаден (Данска) – главни и одговорни уредник часописа *Полиџикен*.

Џек Сајнкман (САД) – председник Здруженог синдиката текстилне и конфекцијске индустрије.

Ненси Содерберг (САД) – заменик помоћника председника САД за националну безбедност.

Денис Стивенсон (Велика Британија) – директор корпорације SRU и галерије Тејт [Tate gallery].

Торвалд Столтенберг (Норвешка) – председник Управног одбора међународне конференције о бившој Југославији.

Питер Сатерленд (Ирска) – бивши генерални директор Светске трговинске организације; бивши министар Европске комисије за заједнице.

Његово величанство, краљ Шведске.

Мартин Тејлор (Велика Британија) – директор Барклиз банке [Barclays Bank plc.].

Зан Клод Трисе (Француска) – гувернер Француске државне банке.

Федерико Триљо Фигероа (Шпанија) – потпредседник и посланик Народне странке [Partido Popular].

Инес Усман (Шведска) – министар за транспорт и везе.

Гинтер Ферхојген (Немачка) – генерални секретар Социјалдемократске странке.

Перти Вутилајнен (Финска) – председник Одбора банке Мерита.

Франц Вранички (Аустрија) – канцелар.

Карел Вурстен (Холандија) – председавајући Управног одбора компаније Хајнекен.

Вилијем Волдергрејв (Велика Британија) – заменик министра за пољопривреду, риболов и исхрану.

Жак Валаз (Холандија) – вођа Лабуристичке странке у парламенту.

Стенли Вајс (САД) – директор удружења „Директори за националну безбедност”.

Џон Вајтхед (САД) – бивши државни подсекретар за иностране послове.

Џејмс Вулфенсон (САД) – председник Светске банке; бивши председник и директор компаније Џејмс Вулфенсон.

Ото Волф фон Амеронген (Немачка) – председник и директор компаније Ото Волф.

Пол Вулфовиц (САД) – бивши државни подсекретар за одбрану задужен за политичка питања; декан Високе школе Нице (Nitze) за изучавање међународних односа.

Само 15% учесника овог скупа је икада било изабрано у парламент. Само 4% има било какве везе са средствима јавног информисања, и од тог броја, половина нису новинари, већ власници новинских кућа.

1996.

Сједињене Америчке Државе

Пол Алер (директор компаније Ксерокс)

Дуејн Андреас (директор компаније Арчер-Денијелс-Мидленд)

Лојд Бентсен (бивши државни секретар за финансије)

Џон Брајан (директор корпорације Сара Ли)

Вилијем Бакли (уредник листа *Нешнал Ривју* [National Review])

Џон Корзин (директор фирме Голдман Сакс)

Стенли Фисер (Међународни монетарни фонд)

Чарлс Фримен (бивши помоћник државног секретара за одбрану)

Ричард Холбрук (бивши заменик државног секретара за иностране послове)

Хенри Кисинџер (бивши државни секретар за иностране послове)

Хенри Крејвис (директор фирме Колберг Крејвис Робертс)

Винстон Лорд (помоћник државног секретара за иностране послове)

Сем Нан (сенатор)

Вилијем Пери (државни секретар за одбрану)

Дејвид Рокфелер (директор банке Чејс Менхетн)

Џек Сајнкман (директор Здружене банке [Amalgamated bank])

Џорџ Сорос (председник фондације Сорос)

Џорџ Стефанопулос (лични саветник председника)

Алекс Тротман (директор компаније Форд)

Џон Вајтхед (бивши државни подсекретар за иностране послове)

Канада

Лојд Ексворти (министар иностраних послова)

Конрад Блек (директор корпорације Холиндзер)

Жан Кретјен (председник владе)

Фредерик Итон (директор компаније Итонз)

Ал Флад (директор корпорације ЦИБЦ)

Алан Готлиб (бивши амбасадор у Вашингтону)

Ентони Грифин (почасни председник групе Гардијан)

Мајк Херис (премијер државе Онтарио)

Пол Мартин (министар финансија)

Силвија Остри (Центар за међународне студије универзитета у Торонту)

Тед Роџерс (директор компаније Роџерс Комјуникејшнс)

Ред Вилсон (директор компаније Бел Ентерпрајзиз)

Источна Европа

Анджеј Олеховски (бивши министар иностраних послова Пољске)

Флавио Коти (министар иностраних послова Чешке републике)

Корнелио Сомаруга (председник одбора Црвеног крста Чешке републике)

Ђерђ Шурањи (председник народне банке Мађарске)

Западна Европа и Турска

Лорд Карингтон (председавајући скупа; бивши генерални секретар НАТО-а)

Мати Атисари (председник Финске)

Ђовани Ањели (почасни председник компаније Фиат)

Андерс Аслунд (Карнегијева фондација за мир у свету, Шведска)

Франсиско Пинто Балсамао (бивши председник владе Португала)

Перси Барневик (председник корпорације АББ, Аска Браун Бовери, Шведска)

Краљица Беатрикс (Холандија)

Франко Бернабе (Енте Национале Идрокарбури, Италија)

Карл Билт (представник Уједињених нација у Босни и Херцеговини, Шведска)

Фриц Болкенштајн (вођа холандских либерала)

Хаиме Карвахал Уркихо (директор компаније Иберфоменто, Шпанија)

Бертран Колом (директор компаније Лафарз, Француска)

Георгиос Давиду (директор компаније Хеленик Ботлинг, Грчка)

Етјен Давињон (директор Сосијете Женерал де Белжик)

Гази Ердзел (Турска централна банка)

Емре Гонесеј (гувернер Турске централне банке)

Вестје Хох (директор компаније Лиф Хох, Норвешка)

Јан Хајгеберт (директор корпорације Алмани-Кредитбанк, Белгија)

Јако Илониemi (бивши амбасадор Финске у Вашингтону)

Питер Цоб (директор компаније Ројтерс, Велика Британија)

Лионел Жоспен (вођа француских социјалиста)

Дитрих Карнер (директор акционарског друштва Ерсте Алгемајне-Генерал)

Ендрју Најт (директор корпорације Њуз Корпорейшн, Велика Британија)

Макс Констам (Центар за европску политику, Белгија)

Филип Мејстат (белгијски министар финансија)

П. В. Мелкерт (холандски министар за социјално осигурање)

Џон Манкс (председник Конгреса британских синдиката)

Марио Монти (министар Европске комисије)

Теодорос Пангалос (грчки министар спољних послова)

Јан Петерсен (вођа норвешких конзервативаца)

Малколм Рифкинд (министар иностраних послова Велике Британије)

Сајмон Робертсон (директор концерна Клајнворт Бенсон, Велика Британија)

Ренато Руђеро (генерални директор Светске трговинске организације)

Мона Салин (посланик у Шведском парламенту)

Јирген Шремп (директор компаније Дајмлер-Бенц)

Клаус Шваб (председник Светског економског форума)

Краљица Софија (Шпанија)

Питер Сатерленд (бивши генерални директор ГАТТ-а и Светске трговинске организације)

Морис Табаксблат (директор корпорације Јуниливер за Холандију)

Мартин Тејлор (директор Барклиз банке, Велика Британија)

Франц Вранички (аустријски канцелар)

Антонио Виторино (потпредседник владе Португала)

Карел Вурстен (директор корпорације Хајнекен)

Џејмс Вулфенсон (председник Светске банке)

Од 80 учесника овог скупа, 20% су чланови парламената, а 6% имају везе са штампом, иако ниједан од њих није новинар.

НОВИ „ДЕМОКРАТСКИ” ФАШИЗАМ

Функционер Европске заједнице Жак Делор, који прети „пооштравањем кризе” кад год му нешто није по вољи, и који се пред Конгресом британских синдиката хвали да ће се „ускоро, 80% одлука влада доносити у Бриселу”, говори језиком задртог фашисте. Делор, као и остали апаратчици Европске заједнице, верује да су за очување друштвеног поретка, држава и њена бирократија много важније од нације и парламента.

Делорова прошлост – његова припадност вишијевској верзији Хитлерјугенда, „Compagnons de France”, као и његово величање водећег вишијевског економисте (чији је мото био „владати значи планирати”), чини га, заједно са вишијевским колаборантом Митераном, изврсно квалификованим да Европи наметне фашистички социјално-економски модел.

Експонент социјално-економског фашизма не мари за демократију, зато што искрено верује да се срећа народа може обезбедити уз помоћ јаке државе и дисциплине у сфери капитала и радне снаге, за чије је одржавање задужен он сâм! Америчка новинарка Дороти Томсон је 1940. године провела доста времена у Немачкој, дискутујући са нацистичким теоретичарима њихове европске планове. У *Хералд Трибјуну* од 31. маја 1940, она пише:

„Немци верују да политичка моћ прати економску. Њих промена граница не брине, зато што ће 'Француска' и 'Енглеска' постојати само као језичка подручја, те они стога нису превише заокупљени проблемом политичког

организовања(...) Државе ће изгубити сву контролу над својим финансијским, економским и царинским системима.”

Попут својих претходника, и Хелмут Кол верује да „политичка моћ произилази из економске”. Није тешко претварати се (што је експонентима колективизма у крви), како је неопходно „уредити” трговину, увести администрацију, донети и спроводити међународне законе, а све у циљу увећавања иметка и побољшања „кооперације”. Када је читава непотребна зградурина коначно довршена, долази час да се праве намере открију, као што је то недавно урадио Кол:

„Ми желимо политичко уједињење Европе. Без монетарне уније не може доћи до политичког уједињења, и обрнуто.”

„Изградња заједничког европског дома представља једину стварну гаранцију слободе и мира у 21. веку.”

Призивајући романтичарски национализам нациста, Кол изјављује:

„Будућност ће припасти Немцима(...) када будемо сазидали европски дом.”

Јавност је недавно имала прилике да се изнова упозна са Коловим антидемократским акредитивима:

„Велика Британија ће увести заједничку валуту (то јест, укинути националну валуту), зато што то желе лондонски финансијери.”

Ево праве фашистичке идеје – да ће жеље крупног капитала и финансијских институција неминовно најдјачати жеље гласача. Кол се оваквом начину размишљања научио у Немачкој, где страначке врхушке стриктно контролишу избор посланика у парламент уз помоћ пропорционалне заступљености и система страначких листи. (Посланици на списковима се бирају искључиво од стране партијског руководства, и као такви нису директно одговорни гласачима. За њих је резервисана половина посланичких места у Бундестагу.)

Кол и Митеран су под своју контролу ставили Европску комисију и Европски суд. Овај суд, који признаје да његова улога није правне, већ политичке природе, овако правда своју одлуку о забрани објављивања докумената Европске уније:

„(...) председници влада су више пута захтевали већу отвореност, али, како су њихове изјаве имале јасно политички тон, институције заједнице се њима нису сматрале обавезаним.”

Недавним објављивањем меморандума Европске комисије, јавности је био предочен (успешан) покушај функционера да спрече ширење података о броју грла стоке заражене прионском енцефалопатијом (БСЕ) изван Велике Британије, у циљу очувања стабилности аграрног тржишта (*Тајмс* од 2. јула 1996.).

Колективистичка суровост Европске комисије се најбоље огледа на примеру „европског” функционера задуженог за Европску монетарну унију, Бернарда Конолија. Коноли је био отпуштен зато што је у својој књизи критиковао како монетарну унију, тако и сплетке које су је окруживале. Он овако описује прогањање од стране комисије:

„Они се нису замарали аргументима, већ су напали мене лично. Ја сам тако био окарактерисан као чудака, незгодан тип, радикал и одувек помало ђакнут.”

Како је само типично за ове слабије и неспособњакчије, да за хаос који су сами изазвали окривљују појединце који су тај хаос предвидели или обзнанили. Не чуди ни то што се, суочена са својом неспособношћу, таква једна организација користи лажима и извртањем истине као легитимним оруђима власти. Јер нико други до сама Европска комисија, није одложио објављивање сопствене анкете која је указивала на експлозију песимизма у круговима европског бизниса, да би затим морао да се извини због свог покушаја да уз помоћ фабрикација створи утисак да је европско јавно мњење наклоњено монетарној унији.

У мају 1994. године, лист *Фиџаро* је објавио интервју са бившим министром иностраних послова Француске, Клодом Шесоном. Шесон је том приликом признао да је Европу било могуће „изградити” само у одсуству демократије. Он је за проблеме са којима се Француска суочавала тог момента, окривио демократску дебату у вези са референдумом о уласку Француске у Европску унију!

Бивши француски премијер Рејмон Бар је једном приликом дао одушка својим осећањима у вези са демократијом:

„Никада ми није било јасно зашто би мишљење јавности по питању Европе требало уважавати.”

Онда није ни чудо што такозвани „Европски парламент”, чије посланике бира не више од 35% становништва (25% у Великој Британији), представља уточиште за једно мало криминално братство. Бивши француски министар Бернар Тапи је због финансијских малверзација био осуђен на казну затвора и лишен парламентарног имунитета. Али, Тапи је остао члан Европског парламента, чији су „демократи” одбили захтев француске владе да се он лиши ове привилегије. У ствари, од 66 захтева за одузимање имунитета, поднесених до 1992. године, Европски парламент је уважио само 13. Треба ли онда да нас чуди то што Европска унија, која захваљујући корупцији годишње губи око 6 милијарди фунти, и чији је аграрни систем у рукама мафијаша, уједно представља уточиште подземља.

Упињући се из све снаге да Европску заједницу прикаже у демократском светлу, британски посланик у Европском парламенту, Тони Спенсер пише да, иако је европска легислатива Вестминстеру била наметнута, народ Британије нема право да се буну, јер је она претходно била одобрена од стране Савета министара и Европског парламента (где су британски министри често надгласани), и британске администрације (иза затворених врата). Новопечени евро-фашисти, који сматрају да странацке платформе, општи избори, одговорни послани-

ци и парламентарни суверенитет немају никакве везе са демократијом, нису узнемирани чињеницом што ови елементи демократског процеса не играју никакву улогу у доношењу „европских“ закона.

Ово арогантно гажење наше демократске традиције од стране европске „државе“, ужива свесрдну подршку Конфедерације британске индустрије и сличних центара моћи, који служе као гробља слонова за неспособне директоре британских компанија. Председник британске трговинске коморе је недавно изјавио у *Тајмс*:

„Европа је сувише важна да би била препуштена искључиво политичарима.“

Баш тако, нама су неопходни генији који чуче у седишту Конфедерације и трговинске коморе, и који су тако гласно навијали за улазак Британије у Европски монетарни систем, све док им се он није олупао о главу. Како ово само подсећа на деловање Федерације британске индустрије, која је марта 1939. у Диселдорфу склопила већи број споразума о сарадњи са групом водећих немачких индустријалаца (такозвана „Рајхсгрупе Индустри“), на челу са Густавом Крупом. Било да је реч о припремама за укидање фунте, или о припремама за Други светски рат, деловање Федерације и њеног потомка се може објаснити само на један начин – невероватном глупошћу или подлим издајништвом. Прошлост ове организације треба имати на уму кад год њени представници, у интервјуима ВВС-у, јавности деле лекције о томе шта је најбоље по нашу земљу, или како они то воле да кажу, за „јавно предузеће Велика Британија“ (UK plc).

Политичари који сnose одговорност за подривање британског устава, у исто време имају и искривљене представе о демократској процедури. Када је за оставком Џона Мејдора на положај Конзервативне странке уследио изазов Џона Редвуда, један од чланова Мејдоровог кабинета је овако прокоментарисао предстојеће тајно гласање:

„Ма какво тајно гласање. Већ ћемо ми сазнати имена пробисвета.“

Слика и прилика демократе какав треба да краси „мајку парламената“. Није ни чудо што овакви ставови преовладавају међу Мејдоровим „еврофанатичним“ присталицама.

Један од начина на који фашистички режим држи народ под контролом је и подривање демократских институција, путем потплаћивања њихових представника. Слушајући изјаве министара у оба дома који бране институције и политику Европске уније, јавност не схвата до које мере су се ти исти министри овом политиком окористили. *Санги Тајмс* је недавно објавио чланак посвећен водећем портпаролу Конзервативне странке за аграрна питања – области која је скоро потпуно у рукама Брисела. Како се испоставило, портпароли у оба дома парламента су уједно били и крупни пољопривредни произвођачи, и као такви, обојица су од Европске заједнице примили субвенције и дотације „за необрађену земљу“, у износу између 50 и 150 хиљада фунти. Једно је јасно – европски портпароли у конзервативној влади не заступају демократске интересе британског народа, већ своје личне финансијске интересе.

Још један од метода тираније којим се унутар Велике Британије служе лакеји и марионете европске „државе“ је игнорисање критика, па чак и питања посланика у парламенту. Ово је извод из записника (Хансард) са седнице Горњег дома парламента, одржане јула 1995. године:

Лорд Стодарт од Свиндона (лабуриста) је питао да ли влада Њеног величанства има намеру да поручи израду анализе која би показала предности и мане учлањења Велике Британије у Европску унију, у односу на приступ Заједничком тржишту.

Лорд Хенли (портпарол владе): „Ваше милости, влада нема намеру да учествује у изради овакве једне анализе(...) Влада је мишљења да су предности учлањења у Европску унију очигледне.“

Моћници који у својој арогантној заслепљености много штошта сматрају „очигледним“, не желе ни да чују

гласове који нуде алтернативу њиховим идејама (истину), те стога никоме не допуштају да „мудрост” државе доведе у питање.

Три одлике истинског фашисте – вера у моћ и право државе, гушење опречних мишљења и злостављање слабијег (наместо рационалне расправе), сјединиле су се у личности еврофанатичног конзервативног посланика и заменика министра за иностране послове, Тристана Гарел-Цонса. Гарел-Цонс је свој дивљачки напад на колегу конзервативца образложио следећим речима:

„Жеља ми је била само да видим твој лепш како плива низ реку, као пример државним непријатељима.”

Ове речи добро илуструју вербално, па чак и физичко злостављање коме су конзервативни посланици изложени од стране владиних редара.

У књизи „Издаја у Мастрихту”, у којој Норис Меквертер и ја анализирамо узроке који су довели до пропасти осамстогодишњег британског устава, скрећем пажњу на чињеницу да слично статуту Уније северних држава у Америци (од које су јужњачке државе покушале да се отцепе), ни уговор у Риму, као ни уговор у Мастрихту који је требало да га допуни, не садрже клаузуле о иступању из Европске уније. Холандски портпарол Европске уније, Николаус ван дер Пас је недавно наговестио предстојећи „грађански рат” у Европи:

„Изаз не могућ(...) Све је ово исувише огромно и компликовано (!) да би се могло упоредити са посланичарницом где се улази и излази по вољи.”

Ево још једног примера империјалистичког нагона европског корпоратног колективизма. О слободи и одговорности, нацији и демократском суверенитету, нема ни говора. Ову клаустрофобичну, агресивну параноидност Европске уније најбоље одсликава уводник листа *Фиџаро*, у коме се као лек за незапосленост изазвану „европским” политичким одлукама у социјалној и економској сфери, предлаже увођење мера протекције.

„Читав свет треба да се промени како би се очувала запосленост у Европи.”

Како само ово подсећа на острашћено бунцање Хитлера и његових следбеника. Није ни чудо, јер теоријске и практичне манифестације фашизма описане у овом поглављу, представљају природан продукт друштвених, економских и конституционалних структура, усвојених од стране „Европске уније”, која се заснива на Хитлеровим плановима из 1942. године. Они који заборављају историју, осуђени су да је изнова искусе на својој кожи.

10.
ПОПУШТАЊЕ НЕМАЧКОЈ:
ЗЛОКОБНЕ ПАРАЛЕЛЕ

И поред тога што начела већине политичких странака могу стати на једно парче папира, њихово остваривање није у рукама неколицине хиљада страначких активиста који у та начела дубоко верују, већ у рукама милиона грађана који се са њима „слажу”. Успех зависи од способности партијског врха да препозна природне следбенике своје политичке филозофије. Челници, дакле, по сваку цену морају да придобију тип особе који позитивно реагује на одређене „кључне” речи и фразе, као што су „држава”, „саосећајност”, „наднационални” или „солидарност”. Шта се у име ових флексибилних израза ради, наравно, сасвим је друга прича.

Природна наклоност ка одређеној идеологији обично није условљена сталежом, чак ни иметком, већ породичном историјом и врстом занимања којим се баве чланови породице или групе породица. На овај начин, предузећа се успешно преносе с колена на колено, док је другим породицама у крви политика (Херд, Черчил, Хог), новинарство (Џеј), глума (Редгрејв, Милс) или социјализам (Вилсон, Бен).

Са становишта идеологије, појединци и странке (као и крила странака) који су тридесетих година овог века играли водећу улогу у удовољавању Хитлеровим захтевима, исти су они који све од 1972. предњаче у подривању британског устава.

Нарочита констелација политичких и економских идеја карактерише све оне који су тридесетих година били спремни да поздраве уједињење Европе под немачком чизмом – или који му се у најмању руку нису опирали, као и све оне појединце и организације које данас нимало не узнемирава чињеница што њихова отаџбина може завршити као једна од покрајина „европске” државе. Сви они верују у оправданост и ефикасност политичке акције, у моћ државе, колективну терапију за друштвене и економске проблеме, у наднационалне организације, у већинско гласање као социјални камен мудрости, и најзад, у небитност нације и парламента. Они се користе корпоратним капиталом, како би увећали моћ државе. Они друштвену и индустријску „солидарност” промовишу на тај начин што синдикалце, политичаре и крупне капиталисте повезују у „трипартитне” колективе, не обазирјући се притом на жеље бирача и потрошача.

Овакав став према управљању економијом је карактеристичан како за све лабуристичке владајуће гарнитуре, тако и за поратне конзервативне владе на челу са Мекмиланом, Хитом, и у мањој мери, Мејџором. Чак и на крају Другог светског рата, када је постало јасно да је по Европу и Велику Британију совјетски комунизам исто онолико погубан као и нацистичка тиранија, знатан део британске Лабуристичке странке се из све снаге трудио да удовољи хировима Стаљина.

У говору који је одржао у марту 1946. у америчком месту Фултон (пре збацивања демократске чехословачке владе и убиства Јана Масарика), Черчил је упозорио на опасност од светског болшевизма:

„Од Шћећина на Балтику до Трста на Јадрану, на континент је пала гвоздена завеса. У готово свим земљама на власти су полицијски режими, и засад, изузев у Чехословачкој, демократија не постоји.”

На ово је 105 лабуристичких посланика потписало предлог у парламенту који је од владе захтевао да се оглади од Черчиловог говора. Ово подилажење Стаљину, као

и предратно подилажење Хитлеру, за многе лабуристичке посланике било је нешто сасвим нормално. Лабуристи су од почетка па до краја треће деценије гласали против наоружавања земље. Критикујући предлоге конзервативаца за поновно наоружање, Атли (први послератни премијер, лабуриста Клемент Атли; прим. прев.) је у парламенту изјавио следеће:

„Оружје не доноси безбедност, и ми не желимо да учествујемо у његовом гомилању.”

Предратни лабуристички премијер Ремзи Мекдоналд је показао изузетну предсретљивост према нацистима. У својој књизи „Попустљивци”, Гилберт и Гот пишу: (1)

„Мекдоналд скоро да уопште није показивао знаке непријатељства према новој Немачкој. Он није био спреман да протестује против илегалног немачког наоружавања.”

Немачком амбасадору Хешу, Мекдоналд је рекао како: (2)

„од самог почетка није веровао извештајима који су упозоравали на експесе, и како је добро разумео природу револуције и околности које је прате. Он је исто тако имао разумевања за прве кораке младе немачке државе, те није имао намеру да је критикује.”

Према изводима из Хешовог дневника, Мекдоналд је: (3)

„(...) имао план детанта за који кабинет није знао. Хитлер је требало да посети Енглеску. Влада и народ би га дочекали на најсрдачнији могући начин.”

Гилберт и Гот запажају: (4)

„Немачки министар иностраних послова фон Нојрат је на маргини Мекдоналдовог предлога додао реч 'апсурдно'.”

Лорд Ален од Хартвуда, још један социјалиста, који је због одбијања да се бори у Првом светском рату био осуђен на казну затвора, успевао је са подједнаким ентузијазмом да се додвори како Хитлеру, тако и Стаљину. Када се 1935. у Берлину састао са Хитлером и Герингом,

Ален је био пун разумевања за немачке притужбе у вези са Версајским уговором. На скупу у Оксфорду, он је изјавио да „Хитлеру треба допустити да узме оно што жели у Источној Европи”, као и да „Немачкој треба дати не само њене предратне колоније, већ и друге.” (5)

Лорд Ален је такође 1935. године, у Лондону присуствовао састанку организованом поводом објављивања енглеске верзије књиге штампане у Совјетском Савезу, која је била посвећена изградњи беломорско-балтичког канала – „једне срамне књиге” како каже Солжењин, „прве књиге у историји руске књижевности која велича ропство.” За 18 месеци, у изградњи канала живот је изгубило 250.000 људи. Док је с једне стране ћутао о милионима жртава Стаљиновог терора, овај социјалиста је свесрдно помагао једног другог геноцидног кољача, који је себе исто тако називао социјалистом.

Иако сам идејама социјалистичког историчара Арнолда Тојнбија посветио читаво поглавље, овде треба поменути неке од изјава које су Тојнбија учиниле идолом издајничког „Клајвденског” круга⁷. Тојнби је као и многи њему слични у поход Хитлеру отишао 1936. године, дуго пошто су све илузије у вези са природом нацистичког режима биле разбијене. Тојнби је био „убеђен у искреност Хитлерове жеље за миром и блиским пријатељством са Енглеском”. Заједно са Лодијаном и осталим улагивачима, Тојнби је, недуго пошто је немачка војска умарширала у Рајнску област, председнику владе Болдвину упутио телеграм у коме се поздравља Хитлеров „план за 25 година мира”. (!)

Иако је британска влада Немачкој јасно ставила до знања да „нема намеру да се одрекне ниједне једине територије под британским мандатом (у корист Немачке)”, Тојнби је у Хамбургу, у вези са колонијама, изјавио следеће:

7 Клајвден је назив палате Лорда Лодијана у којој су се средњом тридесетих година представници британске и немачке елите састајали у циљу формулисања прохитлеровске политике. (Прим. прев.)

„Ми Британци нисмо толико глупи да сматрамо како све мора остати по старом. Очигледно, до промене, која представља саму срж људске делатности, мора доћи или мирним или насилним путем.“

Уобичајену клику диктаторских улизица, колективиста и обожаваалаца државне и корпоратне моћи, сачињавају социјалисти, конзервативни „корпоратисти“, као и појединци који из незнатних разлога приступају странци која себе назива „либералном“. Лорд Лодијан (члан Мекдоналдовог кабинета) и бивши премијер Лојд Џорџ одлично илуструју опасност коју собом носе убеђења британских „либерала“.

Лорд Лодијан, који је постао сцијентиста, 1935. године, се у свом јавном предавању („Burge Memorial Lecture“), заложио за стварање светске федерације. Све до 1938, када је коначно признао своју наивност, Лодијан је веровао да:

(6) „(...) корсни садашње невоље леже у томе што нико није спреман да изиђе у сусрет оправданим захтсвима Немаца.“

1936., он је Идну рекао да Британија не сме да Немачкој ускраћује статус велесиле: (7)

„(...) на који она има право како захваљујући својој историји и култури, тако и својој моћи.“ (Немачкој се мора допустити) да изађе из окружења и постигне стабилност.“

1939. године, након што је свет искусио тајно наоружавање, стотине хиљада политичких затвореника, агресивни антисемитизам, верске прогоне, „кристалну ноћ“ и војну окупацију Рајнске области, Лодијан је успео да напише: (8)

„(...) преовладавало је мишљење да су прогони углавном били изазвани чињеницом што су Немачкој била ускраћена многа права на која претендују остале суверене државе.“

Лодијан је 1935. године Хитлеру рекао да не искључује могућност промене политичког статуса Аустрије, а 1937, он је пред Хитлером изјавио да „за Британију, Источна Европа није од виталног интереса“ (што подсећа на изјаву

Џона Мејџора да присуство Британије у Северној Ирској „није мотивисано користољубљем“). Хитлер је, наравно, био вољан да Лодијана узме за реч.

Имајући у виду овакав педигре, није ни чудо што се Лодијаново име нашло на списку који је Хес пред свој лет за Шкотску у мају 1941. године примио из руку Албрехта Хаусхофера, и који је садржао имена оних британских политичара који су се истицали својом подршком Немачкој. (9)

Према мишљењу тог другог великог либерала, Лојда Џорџа, Хитлер је био: (10)

„(...) најврсни живи Немац (...) Да је и нама да на челу државе имамо једног тако изузетног човјека.“

Онда можда и није зачуђујуће што данашњи вођа либерал-демократске стране, Педи Ешдаун, понавља опасне ставове нациста и њихових страних симпатизера:

„По мом мишљењу, национална држава није ништа друго до једна недавна историјска појава. Ја не верујем да ће она опстати у недоглед.“ (Хансард од 18. 12. 1991) „Европа не може да остане на овом степу интеграције. Уколико не почне да се креће унапред, Европа ће почети да иде уназад.“ (Хансард од 20. 5. 1992.)

Као што истичу Гилберт и Гот: (11)

„Они који су желели да удовоље Хитлеру, могли су се наћи свуда, без обзира на пол, припадност странци или клубу.“

У најбољој позицији да опасну политику попуштања спроведу у дело су, наравно, били министри у конзервативној влади. Нарочито је запањујућа паралела између Чемберлена и Мејџора и њихових главних саветника за иностране послове, сер Хораса Вилсона и Дагласа Херда. Један очевидац је овако описао Вилсона, који је, захваљујући чињеници да се његова канцеларија налазила у резиденцији премијера (Даунинг Стрит број 10), имао апсолутну контролу над Чемберленовом спољном политиком, и поред тога што није био на положају министра иностраних послова: (12)

„Током свих ових кризних година које су захтевале снажну и одлучну акцију, Вилсонова склоност ка одуговлачењу и формулама, потцртавала је и увешавала премијерovu слабост.”

Слично колеги Џона Мејдора који је изјавио да се премијер осећао усамљеним проводећи ноћи у Даунинг Стри-ту, лорд Вултон пише: (13)

„Сећам се како је једне ноћи, тек што смо вечерали, Вилсон у одласку рекао: 'Морам да се нађем свом господару. У овом часу, он је изузетно усамљен.'”

Лојд Џорџ је изразио популарно мишљење када је изјавио да се Невил Чемберлен „није издигао изнад нивоа провинцијског произвођача креветских постоља”, за кога је и рођени отац сматрао да није способан да буде политичар. Исто тако, Џон Мејдор је изјавио како је политиком почео да се бави зато што је мислио да не може достићи врхунац ни у једној професији. Тешко је пренебрећи паралеле између начина на који је Хитлер третирао Чемберлена, и става „мога пријатеља Хелмута” према Џону Мејдору, који је, иако наоко пријатељски, у ствари презрив. Изгледа да сличан став заузима и Мејдоров министар финансија Кенет Кларк, који тера своје, не обазирјући се на договорену политику владе и расположење унутар странке. Сличну улогу је тридесетих година играо сер Хорас Вилсон, који је, иако формално при Министарству финансија, у ствари вукао конце Чемберленове спољне политике.

У знак протеста због ексцеса Хитлеровог режима, директор ланца робних кућа „Луисиз”, лорд Вултон је решио да затвори своје бранше у Немачкој. Сер Хорас Вилсон је Вултона позвао у Даунинг Стрит да би га обавестио: (14)

„(...)како је Чемберлен осудио његов потез, као и да он (Вултон) нема право да се на овај начин меша у спољну политику земље.”

Али, од свих водећих конзервативаца, издајништвом се највише истакао бивши министар у кабинету, сер Семјуел

Хор, који није могао да се помири са периферном улогом амбасадора у Мадриду, коју му је Черчил био доделио. Он је у Шпанији, без знања Министарства иностраних послова, ступио у контакт са Хесом и Хаусхофером, који су у то време (свакако уз одобрење Хитлера) вршили припреме за Хесов лет преко Ламанша, као и за склапање мира са Великом Британијом, за чиме би уследила инвазија на Совјетски Савез. Иако се није слагао са неким од сурових метода нациста, Хаусхофер је у потпуности прихватао њихове спољнополитичке циљеве, док је Хес, с друге стране, био фиреров одани слуга. Хоров мировни план је, поред осталог, захтевао Черчилову оставку, коју је и сам Хор страшно прижељкивао. Својим нацистичким партнерима, Хор је штавише рекао да ће „Черчил кад-тад поднети оставку, те да ће он (Хор) бити позван да образује нову владу”. (15)

Кнезу Хоенлоуеу, Хор је рекао да би положај премијера прихватио само у случају да му се дају одрешене руке да рат приведе крају. Иако се о Черчиловој оставци нашироко расправљало, нико није инсистирао на Хитлеровом силаску с власти. Хор је чак изабрао и министра спољних послова – Р. А. Батлера, који је касније постао један од Мекмиланових протежеа, као и један од раних експонената „хитизма” у редовима конзервативне владе.

Извештаји који су у Берлин стизали из Мадрида, показивали су да је Хор непрекидно покушавао да ступи у везу са немачким држављанима. Ово издајничко понашање је, без сумње, допринело Хесовом убеђењу да би његов долазак у Енглеску довео до промене владе. Захваљујући изјавама које је Хор дао немачким функционерима, Черчилова оставка је за Немце постала ствар од највећег приоритета.

Као што је у својим разговорима са Хором Хоенлоуе истицао глад Немачке за руском земљом и нафтом, и Хес је својим испитивачима ставио до знања да би Британији било допуштено да задржи империју, догод Немачка има одрешене руке у Европи. Чињеница да је један британски

амбасадор и бивши министар унутрашњих послова био у стању да шурује са нацистима, сама је по себи невероватно срамна. Међутим, много је горе то што је после рата Хор постао „виконт Темплвуд”.

Отпуштање извесног капетана Ауса са положаја британског вицеконзула у ХанOVERу, представљало је још један ударац за противнике попуштању Хитлеру. Како није био дипломата већ трговац, Аус се није снебивао да каже истину о немачком наоружавању. Британска влада је без речи протеста уважила притужбе Немаца, који су се на сваки начин трудили да своје операције сачувају у тајности. Исто се догодило крајем осамдесетих година, када је улизичка британска влада отпустила министра у кабинету, Николаса Ридлија, због његове изјаве да Европска унија није ништа друго до параван за немачке националне интересе!

Нас, који још од 1972. отворено упозоравамо на покушаје подривања британског устава, као и на одређен тип немачког политичара који жели да завлада Европом, често називају „германофобима”. Ми смо до ових закључака дошли не зато што се плашимо свих Немаца, већ зато што познајемо неке Немце. Ако смо ми германофоби (омиљен поклич попустљиваца, како тридесетих година, тако и данас), онда је то и бивши канцелар Вили Брант који је тридесетих година напустио Немачку, да би се под псеудонимом Херберт Фрам борио у норвешком покрету отпора.

„Германофилија” је карактерисала како заговорнике попуштања Хитлеру тридесетих година, тако и Џорџа Кенана, који је у наоружавању Немачке видео зидање бедема пред најездом комунизма. Мејџор је, бар у почетку, на сав глас хвалио свог „пријатеља Хелмута”, иако је овај понављао многе опасне клишеје из тридесетих година. Германофилија такође карактерише приступ групе Билдерберг, коју је основао официр SS-а (види седмо поглавље). И на овом примеру се виде паралеле између предратне политике попуштања, и облика које је

она попримила после рата. Чак и начин на који Гилберт и Гот употребљавају реч „скептичан”, има савремену паралелу:

„Германофилија је у почетку представљала један јасан и кохерентан став. Међутим, што је отпор према њој више растао, што се више показивало да је она неприкладна, или чак погрешна, став се све више претварао у тајну опсесију(...) Почело је да се ради иза затворених врата, и планови су се ковали у потаји. О деловању Хитлерових симпатизера до 1937. године, јавност је знала мало; у наредне три године, она није открила баш ништа.”

Ја истичем описе тајновитости деловања Хитлерових симпатизера, зато што они верно одсликавају како методе Билдерберга, тако и планове водећих британских странака које су иза леђа грађана, британски устав и парламент ставиле на олтар нове „Европске државе”.

Ако је уопште могуће наћи савремени еквивалент Хоровог издајништва, онда је то понашање министра иностраних послова, Дагласа Херда, како за време преговора у Мاستрихту, тако и по силаску с политичке сцене. Херд је погазио Мејџорово обећање да ће Британија иступити из преговора уколико дански референдум одбаци уговор у Мастрихту. Дан пре гласања, Херд је данску кампању против Мастрихта минирао изјавом да негативан исход референдума не би за собом повлачио иступање Британије.

Херд је своје непознавање основних уставних појмова показао честим изјавама да до стварања европске федерације не може доћи зато што унија представља „децентрализован” систем – као да су „федеративан” и „децентрализован” два супротна појма.

Било би смешно ако посланик у парламенту не би умео да направи разлику између суверенитета Британије и суверенитета једне стране силе. У случају министра иностраних послова, ово се показало катастрофалним.

Херд је исто тако показао презир према демократији када је, после пораза владе у парламенту у вези са Мастрихтом, изустео трагичну истину, наиме, да „парла-

мент не може да опозове уговор у Мاستрихту". По потписивању уговора (без сагласности парламента), Херд је изјавио: „Боље да седнемо и прочитамо шта смо потписали."

Пошто је на крају своје капитулантске каријере иступио из владе, Херд се запослио у банци Натвест (National Westminster), која представља главну покретачку снагу иза „Удружења за Европску монетарну унију", и чији је бивши директор активан члан „Центра за европску акцију" који се залаже за укидање фунте и државне банке. Хердова годишња плата у износу од око 200.000 фунти, представља један од најбољих примера „одложеног мита" (contingent corruption), где се за потезе које вуку док су у влади, министри награђују тек пошто из владе иступе. Херд је играо одлучујућу улогу у процесу преузимања власти над британским правосудним, политичким и економским системом, од стране Европске уније. Слично Хору, Херд је за своје заслуге у издаји британске круне био награђен одликовањем и титулом „Companion of Honour", које му је уручила сама краљица.

Још једном, речи Гилберта и Гота посвећене предатним симпатизерима Немачке, лако би се могле применити на њихове савремене наследнике: (17)

„Само мудре, далсковиде и скептичне личности су говориле о отпору Немачкој(...) До 1937, пронацистички ставови су се могли срести само у круговима аристократије. Те године, они су се заједно са Чемберленом уселили у Даунинг Стрит. Индивидуални ђеф је постао званична политика."

Осавременења верзија би могла да гласи овако:

„До 1990. прогермански ставови су се могли чути само у круговима Министарства иностраних послова и Конфедерације британске индустрије. Те године, они су се заједно са Џоном Мејдором уселили у Даунинг Стрит, који је, пак, постао 'срце Европе'. Мондијалистички пројекти су се претворили у реалност конституционалне капитулације."

11.

МОЋ НАЦИСТИЧКОГ НАСЛЕЂА

Европска унија се у потпуности заснива на друштвено-економским структурама „Европске економске заједнице", чије су стварање нацисти предлагали 1941. године. Прикривени и недемократски методи којима се владавина Уније намеће Великој Британији – „европска" легислација, директиве и одредбе које углавном прескачу парламент, представљају савремени еквивалент ванредних закона уз помоћ којих је Хитлер својевремено владао Немачком.

Ово није зачуђујуће ако се има у виду да је начелник „европског одсека" Министарства иностраних послова у Аденаусеровој влади, претходно исти положај заузимао и под Хитлером. 134 висока функционера Рибентроповог Министарства спољних послова је своје положаје задржало до прве половине педесетих година, када су коначно били раскринкани у парламенту.

У овом поглављу показујем како се историја поновила. Изјаве и планови нациста пре, за време и после рата, данас се огледају у деловању немачке владе, изјавама њених челника, у ставовима њених колабораната у Белгији и Француској, и најзад у моћи Европске уније чији су нацрт дали сами нацисти, и коју су „демократски" Немци натурали донедавно слободним народима Западне Европе.

**НАЦИСТИЧКА ЕВРОПА = Н.Е.
ДАНАШЊА „ЕВРОПА” = Д.Е.**

Н.Е. Чехословачка – француски носач авиона у сред Европе (Адолф Хитлер).

Д.Е. Чешка република се из совјетског сателита претворила у немачки протекторат. (дневник *Прашка Пошта*, 1996.).

Н.Е. Другови, у питању је немачки народ! Немци у Чехословачкој нису ни беспомоћни ни напуштени. У то можете бити сигурни (Адолф Хитлер, 1938).

Д.Е. У случају да не дође до напретка у процесу европске интеграције, Немачка би највероватније била принуђена да се послужи традиционалним методама у циљу стабилизације Источне Европе (реферат немачке демохришћанске странке под насловом „Размишљања о европској политици”, 1995).

Н.Е. „(...) Жудња за хиљадугодишњим рајхом захтева хитну промену приступа. У том циљу, ми треба да се послужимо паневропском фатаморманом (доктор Дуизберг, директор концерна IG Farben, главног индустријског савезника нациста, чији су челници били осуђени у Нирнбергу).

Д.Е. Концепт европског јединства је био и остао једина ефикасна гаранција против национализма (Хелмут Кол, 1996).

Н.Е. Свет припада срчанима. Њима и бог помаже (Адолф Хитлер; извод из књиге „Хитлер-биографија” Јоакима Феста; Франкфурт, 1973, страна 683).

Д.Е. У политици и у рату, јачи је у праву (Хелмут Кол, 1996).

Н.Е. Ми градимо нову Европу (поклич нациста по упаду у Норвешку).

Д.Е. Изградња заједничког дома за све европљане остаје једина истинска гаранција мира и слободе у 21. веку (Хелмут Кол, 1996).

Н.Е. Свет ће сутра бити наш (из нацистичке химне „Хорст Весел”).

Д.Е. Будућност ће припасти Немцима, када будемо сазидали Европски дом (Хелмут Кол, 1995).

Н.Е. Убудуће, Немачкој више неће бити потребна демократија, већ систем сличан совјетској диктатури, који ће немачком политичком врху омогућити да Европи врати улогу светског центра моћи („Жироцентра” у Мадриду, 1950).

Д.Е. (...) председници влада су више пута захтевали већу отвореност, али како су њихови захтеви били отворено политичке природе, они нису обавезивали институције заједнице (Европски суд правде).

Н.Е. Само Немци заиста могу да Европу доведу у ред... Ми смо практично једина сила у данашњој Европи способна да води. Фирер је убеђен да ће Рајх загосподарити читавом Европом (из Гебелсовог дневника 1942-1943; Њујорк, 1948, страна 357).

Д.Е. Погледај Европу и ко је сачињава! Британија се држи по страни, Француска је политички нестабилна, Италија има нестабилну привреду. Земље Бенелукса ни не рачунам. Ко, дакле, сачињава Европу? Немачка (изјава Конрада Аденауера, наведена у књизи Хенрија Брендона „Узмицање америчке силе”).

- Н.Е. Хитлер је изјавио како Чехословачкој не преостаје ништа друго него да ступи у савез са Немачком. Он је Чехе упоредио са „путницима који су се запутили у Нову Вес, али су сели на воз који иде за Гринау. Они питају кад воз треба да стигне у Потсдам, и захтевају да он стане у Новој Веси. Било им је тешко објаснити да то једноставно није могуће, зато што воз уопште не иде у том правцу. Чехословаци су исто тако сели на погрешан воз. Противно својим жељама, они су морали да наставе овом пругом, јер су се шине тако склопиле.” (Спољнополитички документи 1919-1945. Из архиве немачког Министарства спољних послова која се налази у Вашингтону; серија Д, број 158, страна 191; цитирано у књизи Гордона Крејга „Немачка 1866-1945, страна 705).
- Д.Е. Ми не можемо да чекамо на најспорији брод у конвоју (Хелмут Кол). Немачка представља локомотиву европске композиције (Хелмут Кол).
-

- Н.Е. Немачка је са Италијом и остатком Европе повезана заједничком судбином (нациста, професор Хајнрих Хунке, 1941).
- Д.Е. Политика уједињења нема алтернативу, осим ако не желимо да изазивамо судбину (Хелмут Кол, 1995).
-

- Н.Е. Колебљивост коју подразумева реч „демократија”, не годи немачком уху (Геополитички центар у Мадриду, 1950).
- Д.Е. Никако ми није јасно зашто би мишљење јавности у вези са Европом требало уважавати (бивши француски премијер Рејмон Бар) Европу би било немогуће изградити демократским средствима. (француски министар иностраних послова Клод Шесон).

- Н.Е. Англосаксонски економски систем, то јест традиционални систем државне економије мртав је (нациста, професор Хајнрих Хунке, 1941).
- Д.Е. Важно је увести заједничку валуту, као баријеру англосаксонском систему вредности (белгијски министар финансија Филип Мејстат, 1996).
-

- Н.Е. (белгијски амбасадор) Картије дошао око 11, да протестује што противно споразуму, британске трупе пролазе кроз Брисел. Рекао сам му да не знам ни за какав уговор. Уосталом, било је неопходно да заузмемо што боље дефанзивне положаје како бисмо могли да бранимо његову одвратну земљу (из дневника сер Александра Кадогана, мај 1940).
- Д.Е. У току рата у Заливу, Белгија, која је чланица НАТО-а, одбила је да Велику Британију снабдева оружјем и муницијом.
-

- Н.Е. (...) стабилне цене унутар европских земаља партнера, умањиће трвење у монетарним односима (нацистички банкар, доктор Бернхарт Бенинг, 1941).
- Д.Е. Европски монетарни систем ће обезбедити стабилност европских валута (Конфедерација британске индустрије).
-

- Н.Е. Ниједна европска држава није у стању да сама достигне ниво економске слободе који омогућава задовољавање свих друштвених потреба (нацистички министар економије, Валтер Функ, 1941).
- Д.Е. Велика Британија ће увести заједничку валуту (то јест укинути фунту), зато што то желе лондонске финансијске институције (Хелмут Кол). Велика Британија мора увести заједничку валуту (то јест укинути фунту) ако жели богатство и моћ. (британски посланик у Европском парламенту, Џон Стивенс).

- Н.Е. Ми желимо Европу ограђену са свих страна (нациста, професор Хајнрих Хунке, 1941).
- Д.Е. Читав свет треба да се промени како би се очувала европска запосленост (*Фиџаро*, 1995). Феномен националног суверенитета се појавио у 19. веку (директор компаније Јуниливер и Европског одбора Конфедерације британске индустрије, Нил Фиццералд).
-

- Н.Е. Зашто губити време у повезивању свих земаља Европе у царинску унију, само да би у сажетој форми реконструисали енглеску глобалну економију (нациста, професор Хајнрих Хунке, 1941).
- Д.Е. Ми желимо политичко уједињење Европе. Без монетарне уније не може доћи до политичког уједињења, и обрнуто (Хелмут Кол).
-

- Н.Е. Немачка би требало да „се остави покушаја да развија глобалну индустрију и трговину, и да уместо тога све своје снаге усредсреди како би нашем народу обезбедила довољно животног простора за наредних сто година. (...) Пошто овај простор постоји само на Истоку (...) Немачка изнова покушава да се за своје интересе бори стварањем непобедиве копнене силе (Адолф Хитлер, 1928; „Тајна књига Адолфа Хитлера, Њујорк, 1961. стр. 142-145).
- Д.Е. Британија мора бити у срцу Европе (Џон Мејдор). Да ли слободна Европа намерава да се придружи Немачкој? Немачка је срце Европе, и стога је природно да се удови прилагоде срцу, а не обратно (министар у Аденауровој влади, Ханс Зебом, 1950).
-

- Н.Е. Ми не говоримо о капиталу, већ о радној снази, и ту радну снагу користимо пуним капацитетом (Адолф Хитлер).
- Д.Е. Министар Европске комисије за социјална питања Патрик Флин је на скупу Конфедерације британске индустрије изјавио да би се уз помоћ колективних споразума истргла из руку политичара, и предала у руке управе и радника (*Ивнинг Стандард* од 8. 11. 1994.).
-

- Н.Е. Тај вечити бундија Хитлер неће утећи неопходности деловања (француски амбасадор у Берлину, Андре Франсоа Понсе, 1933).
- Д.Е. Тамо где Немачка нуди јасне и недвосмислене сугестије, Француска је дужна да пружи подједнако јасне и недвосмислене одговоре(...) Француска више не сме да оставља утисак земље која (...) често оклева да предузме одлучујуће кораке у њиховом остваривању (извештај Демохришћанске странке, 1995).
-

- Н.Е. Хитлер би волео да је у стању да уништи све постојеће примерке „Мајн Кампфа“ (...) суседи Немачке имају разлога да буду на опрезу (сер Хорас Рамболд, 1939).
- Д.Е. 15. децембра 1994, на дан ратификације уговора у Матрихту од стране Шведског парламента, власти су извршиле упад у просторије издавачке куће Хагланд и конфисковале више примерака књиге „Мајн Кампф“. Власти су деловале по судском налогу издатом на захтев Баварске.
-

- Н.Е. 1936. – Чемберлен је сменио Болдвина, Халифакс Идна, а Ванситарт је послан у Дом лордова. 1938. – Минхен.
- Д.Е. 1990. – Тачер, Ридли и Лосон су уступили место Мејдору, Кларку и Херду. 1992. – Матрихт.
-

Британац је данас постао „грађанин” једне друге државе, и притом му је одузет и пасош (који је једном био довољан да докаже кривицу озлоглашеног издајника „лорда Ха Ха”⁸ и пошаље га на вешала). Држављанима земаља Европске уније је дозвољено да без питања прелазе границе Велике Британије. Визе које су за улазак у земљу неопходне држављанима трећих земаља, не одобрава британска влада, већ Европска унија. Један инострани суд, од кога су наше правне институције дужне да траже финалну арбитражу, има право да забрани примену закона донетих у Британском парламенту. Све су ово успеси једне туђинске силе, којој британски народ годишње даје 8 милиона фунти, у сврху финансирања пропагандне машинерије која пуном паром ради на његовом уништењу.

Што захваљујући успаваности Британије, што издајству једног броја њених водећих „демократских” политичара, фашистички пројект из тридесетих и четрдесетих година је готово сасвим остварен. „Колико год да је савремена Европа слична оној нацистичкој, ми можемо имати поверења у демократске акредитиве њених твораца.” Овај изговор губи на уверљивости када се зна да је немачки канцелар 1996. изјавио како „у политици и рату, јачи је у праву”.

Хитлерови симпатизери и наивци су тридесетих година Черчила називали ратним хушкачем, а његове присталице германофобима. Данас се на сличан начин оптужују противници Европске уније, пројектоване и контролисане од стране Немачке. Иако се ми, који смо изучавали немачку

политику и језик и радили у Немачкој, не плашимо немачког народа (који осећа исто што и народ Британије), ми познајемо одређене Немце. Нама је јасно да у одсуству стабилне демократске, парламентарне, па чак и националне традиције, оне антидемократске снаге унутар Немачке које су Хитлера довеле на власт и са њиме сарађивале, изнова гурају Европу у пропаст.

⁸ Вилијем Џојс се родио у Америци 1906. Пошто је био избачен из Британске уније фашиста под вођством сер Озвалда Моузлија, основао је фанатично прохитлеровску британску Националсоцијалистичку странку. После пребега у Немачку, био је спикер програма на енглеском језику радио Хамбурга од септембра 1939. до априла 1945. Надимак „лорд Ха Ха”, Џојс је стекао захваљујући свом извештаченом акценту. На крају рата, он је заробљен и у Олд Бслију осуђен на смрт. 3. јануара 1946. Џојс је погубљен у затвору Вондзворт.

ЗАШТО СЕ НАПАДА ШВАЈЦАРСКА?

Дуготрајна и непрестана кампања уперена против Швајцарске, којој се пребацује што је за време рата учествовала у откупу украденог „нацистичког злата“, однедавно је попримила такве размере, да би се требало упитати да ли иза публицитета и дипломатских напада не лежи нешто више од разумљиве забринутости јеврејских жртава нацизма. Стога је било охрабрујуће то што је амбасадор Швајцарске у Лондону осудио како ове нападе, тако и (предвидљиво) претеривање од стране BBC-а. У свему овоме, највише запрепашћује лицемерје критичара Швајцарске – држава које су четрдесетих година или биле под фашизмом (Немачка и Италија), или су са њиме сарађивале (Француска), као и Америке, чије су велике корпорације током тридесетих и четрдесетих година пружале подршку нацистичкој индустрији.

Америчке корпорације су током тридесетих година са нацистичком индустријом закључиле низ споразума о заједничком коришћењу кључних индустријских патената, и све до половине 1943. помагале нацистичку ратну машину, која не би могла да функционише без америчког синтетичког каучука и технологије за производњу високооктанског бензина. Немци су се америчким компанијама служили као параваном за своју делатност унутар САД, амерички произвођачи аутомобила су свесрдно подржавали нацистичку индустрију (Хенри Форд је примио највише немачко одликовање, а његову књигу „Белосветски Јеврејин“, Хитлер је силно хвалио), док је

само Министарство финансија САД оптужило америчке банке за сарадњу са нацистима.

Најеклатантнији пример вероватно представља сарадња компаније Стандард Ојл из Њу Џерсија и водећег нацистичког индустријског концерна IG Farben, који је још 1934. одржавао ратне вежбе! Комбинат IG Farben је исто тако био једно од водећих предузећа којима су на привремену дужност редовно били додељивани официри SS-а. После 1935. године, улога немачке индустрије у ратним припремама постала је јасна чак и америчкој финансијској штампи. Један од најзначајнијих доприноса Стандард Ојла напорима немачке индустрије представљао је извоз технологије за производњу синтетичког бензина из угља, чији је корисник био комбинат IG Farben. Уз помоћ ове технологије, Немачка је 1944. године произвела преко 5 милиона тона синтетичког бензина (у поређењу са 340.000 тона, колико је произвела 1934). Америчко Министарство рата је закључило да:

„(...) без огромних производних капацитета, интензивног истраживачког програма и разгранате мреже међународних контаката које је поседовао концерн IGF, улазак Немачке у рат би био незамислив. IGF је своју моћ усредредио не само на наоружавање Немачке, већ и на слабење њених будућих жртава, увећавајући ратни потенцијал немачке индустрије и подривајући спремност осталих држава(...) Постоји недвосмислен доказ да је управа концерна била у потпуности упозната како са немачким планом за освајање света, тако и са сваким појединачним чином агресије.“

И поред тога, у управном одбору америчког крила IGF-а седели су директори Форда, њујоршке Федералне резервне банке, банке Нешнал Сити (National City) и Стандард Ојла. За разлику од својих немачких колега, ови бизнисмени нису били проглашени кривима на суђењу у Нирнбергу!

Намерна или ненамерна колаборација Американаца са нацистичким режимом, одвијала се на много вишем нивоу него што је случај са колаборантством за које се оптужује

Швајцарска – и поред тога што за разлику од Швајцарске, Америка није била окружена двома незаустављивим фашистичким велесилама.

Ако ништа друго, Швајцарска је имала статус неутралне земље под оружјем, и да је Хитлер којим случајем решио да спровођењем детаљног плана инвазије из 1940. да одушка својој мржњи („један гнусан и бедан народ и земља(...) смртни непријатељи нове Немачке”), Швајцарци би се оружја латили. Чињеница је да 1942. Американци нису објавили рат Немачкој (Немачка је објавила рат Америци). У ствари, за једини случај швајцарске помоћи Немачкој, директну одговорност сносе Американци. Америчке осигуравајуће компаније су реосигурање савезничке трговачке флоте поверили швајцарским друштвима, упозоравајући тако немачку ратну морнарицу на путање савезничких конвоја.

Народ Швајцарске је у потпуности одбацивао нацистичку политику. И поред окружења, вербалних и физичких претњи од стране нациста на северу и фашиста на југу, швајцарска парламентарна историја памти само једног посланика Националног фронта. Швајцарску „оружану неутралност” је бранило 800.000 људи – читавих 20% становништва. Швајцарски Црвени крст је пружао помоћ избеглицама и савезничким војницима који су се нашли у заробљеништву земаља осовине. Током рата, Швајцарска је била уточиште за 300.000 избеглица (узимајући у обзир број становника, у Великој Британији ова цифра би износила 4.5 милиона). Као што је Черчил изјавио на крају рата:

„Од свих неутралних држава, Швајцарска има највише права на дистинкцију. Она је била и остала демократска држава, спремна да слободу брани међу својим планинама, и упркос раси, у мислима углавном на нашој страни.”

Хералд Трибјун је 1943. објавио следећи коментар:

„Швајцарци су остали доследни себи чак и у најдљим данима 1940. године, када су између Хитлера и Европе стајале само срчаност Велике Британије и слепа вера слободних грађана света.”

Оно што нападе на Швајцарску чини нарочито сумњивим је одсуство било какве критике у вези са улогом „неутралне” Шведске, која је откупом веће количине нацистичког злата знатно увећала немачке девизне резерве. Уз то, Швеђани су градили бродове намењене немачкој морнарици, давали пратњу немачким бродовима који су пролазили кроз шведске територијалне воде, дозвољавали немачким трупам да на путу за Финску прођу кроз шведску територију, и допустили компанији за израду кугличних лежајева СКФ да Немачку снабдева огромним количинама ове неопходне ратне потрепштине, те јој тако омогућили да надокнади губитке изазване савезничким бомбардовањем. Шведски бизнисмени су робију избегли само захваљујући томе што су Американци пуну пажњу посветили свом новом непријатељу на Истоку.

Чињеница да је ВВС нарочито гласан у својим напади-ма на Швајцарску, представља случај бесрамног лицемерја, ако се узме у обзир да је тај исти ВВС између 1937. и 1939. Черчилу бранио приступ радио таласима, те да је преко свог програма „Sonderbericht” Немачкој све до почетка рата упућивао помирљиве поруке. Еврофашистичке тенденције унутар ВВС-а које су, наравно, присутне и дан-данас, огледају се у увођењу ембарга на мишљење противника Европске уније, као и у одбијању да се сагледа, па чак и помене штета коју су британском уставу нанеле одлуке парламента из 1972, 1986. и 1992. године. Како боље илустровати начин на који ВВС манипулише јавним мњењем, него чињеницом да се међу многобројним међународним телевизијским екипама које су извештавале са највећег послератног скупа у Великој Британији, ВВС истицао својим одсуством (митингу „Странке за референдум”, најзначајније антиевропске партије која је узела учешћа у општим изборима 1997, одржаном у Александра Паласу, присуствовало је 10.000 људи).

Нема сумње да ови координирани напади иду у корист појединим корпоратним и политичким круговима који

настоје да слома отпор независних земаља које још увек нису капитулирале пред новопеченом „европском” државом. Можда је Шведска ових напада поштеђена зато што се налази унутар Европске заједнице, док Швајцарска (најбогатија земља у Европи) одлучно одбија да у њу ступи, тако по други пут спречавајући даље ширење немачке „Европе”.

ЗАКЉУЧАК

Снаге које су већ два пута у току овог века безуспешно покушале да створе европску државу под немачком чизмом, успеле су да свој циљ остваре наоко мирним путем, захваљујући једној јединој околности. Само једна околност је могла да доведе до тога да, упркос ранијим поразима, политичка и економска моћ Немачке и њених сателита тријумфује на штету утицаја и моћи британског Комонвелта и система слободне трговине. Само захваљујући једној околности је та „мајка парламената” у Вестминстерској палати, свој демократски суверенитет предала у руке туђинске бирократије. Све је ово постало могуће само захваљујући околности да је Европска унија, тај плод конспирације и договорне легислације у чијем стварању парламенти нису узели учешћа, заснована на статуту Уније америчког севера *који не садржи ни клаузуле ни механизме који омогућавају издвајање из савеза.*

Као и у време Вајмарске републике, успон фашизма је омогућен стварањем државне, колективистичке привреде; као што су у Немачкој тридесетих година „маса” политичку моћ стекле на штету моралног и економског ауторитета појединца, оне се данас мобилишу на једини могући начин – путем колективизације која је под државном и наддржавном контролом.

Оба периода пружају идентичну слику процеса постепене капитулације. Они који су некад критиковали растућу моћ нацистичке Немачке, и појединци који данас упозоравају на фашистички карактер европске „државе”, у оба случаја су „германофоби”. Док је Федерација бри-

танске индустрије све до 1939. сарађивала са немачком индустријом, данашња Конфедерација пљује по праву британског народа на суверену државу и парламент. Као што су средства јавног информисања између 1937. и 1939. (1) намерно игнорисала Черчила, покрет против Европске уније је имао крајње ограничен приступ медијима како у периоду пре усвајања одлуке стварању Европске уније 1986. године, тако и пред доношење одредаба Мастрихтског уговора 1992. и 1993. године. Као што је немачком народу допуштено да се са иницијативама Хитлеровог режима упозна тек пошто су ове биле спроведене у дело, тако је и текст уговора у Мастрихту 1992. објављен тек по завршетку општих избора, чији је резултат према тврђењу владе представљао потврду подршке коју уговор жива у британској јавности.

Као што је Черчил крајем тридесетих година преживео покушај одузимања посланичког мандата од стране конзервативаца, истакнути „евроскептик“ сер Џорџ Гарднер се са сличном опасношћу суочио (и успешно је пребродио) 1996. године. Као што је Хес по свом доласку у Шкотску 1941. захтевао Черчилову оставку, тако је група Билдерберг по свој прилици „дискутовала“ оставку Маргарет Тачер, најљућег душманина „еврофанатика“. Где је сер Семјуел Хор, тај предратни нацистички симпатизер и амбасадор у Шпанији од 1940. до 1944, заједно са Хесовом кликом потајно радио на Черчиловом уклањању, данас сер Леон Британ, један од наших „министара“ у Бриселу, свакодневно крши заклетву на верност Уједињеном краљевству и учествује у доношењу политичких одлука уперених против краљичиних поданика у Канади (у време спора између Европске уније и Канаде око права на риболов у Атлантику – прим. прев.).

Британов ирски колега Патрик Флин јавно заговара метод који је Хитлер применио са толико успеха, наиме, да корпорације треба да заобиђу своје парламенте и поступе по савету недемократске Европске комисије. Вођа британске „Либералне“ странке се данас додворава ново-

печеној европској „држави“, као што су се некад либерали Лодијан и Лојд Џорџ додворавали Хитлеру. Док је Хес захтевао да се обрати „краљевој странци“, Кол своју моћ над британским народом увећава служећи се „крупним прерогативом“, и из Бона помпезно најављује да ће британска фунта бити укинута „јер то желе лондонски финансијери“.

Мондијалистичко семе које су Хитлеру толико олакшале посао, данас се спроводе у дело, често под плаштом старих клишеа као што су „европска интеграција“, „нови светски поредак“ и „међународна солидарност“. Тешко да се може наћи аспект Европске уније који 1942. није био зацртан од стране нациста, и тешко да је могуће наћи нацистичку оптужбу на рачун слободне трговине и „англосаксонског“ система, која се данас, додуше, *sotto voce*, не понавља у Бриселу, Бону и Паризу.

Ова књига помиње имена већег броја водећих британских политичара који су примали одликовања од оних европских држава на чијем су разарању активно радили. Док су неки, попут Хита, роварили изнутра, други, попут „еврократе“ и Хитлеровог симпатизера Денмана (2) или лорда Џенкинса, деловали су „извана“, са својих европских позиција, или су, као што је то био случај с Тојнбијем, као представници академског и административног естаблишмента, у кулоарима пљували по држави коју су „служили“.

Корпоратни конзерватизам који је током друге и треће деценије владао Немачком, наишао је на одобравање свих водећих странака, и поред тога што је стравична незапосленост довела до ренесансе нацизма и комунизма. Напуштена од стране својих природних следбеника, британска Конзервативна странка је последњих година почела да се ослања на донације крупних корпорација, које су заузврат стекле одлучујући утицај у процесу доношења пакета владиних мера – поред осталог и у вези са Европом. Док се, с једне стране, чланство странке преполовило, мањак у страначкој каси у износу од 19 милиона

фунти се претворио у вишак од 20 милиона, захваљујући анонимним прилозима великих компанија. У потрази за антидемократским гралом централизације моћи, новој „Конзервативној” странци су се прикључили како лабуристи, тако и либерали. Либерали су спремни да у име бирократске „европске” државе избришу сваки траг либералног устава. Лабуристи су спремни да се заувек одрекну права на контролу над социјалном и индустријском политиком у корист фашистичке „Европе”, за коју их уговор у Матрихту везује „неопозиво и нераскидиво”. Мејџор и Блер се надмећу у смишљању корпоратних клишеа („јавна компанија Велика Британија”, грађани као „деоничари” друштва), и јуре да покупују што више гласова уз помоћ зараде од приватизације монопола и национализације лутрије, која и даље функционише на принципу приватног профита.

Колективизованим масама се дају одрешене руке да у пароксизму конзумеризма протраће иметак стицан и мудро пажен од стране малог броја појединаца. Противтежу колективима капитала чине колективи радне снаге (синдикати) и, као у вајмарској Немачкој, мали број удружења привилегованих потрошача. Слободни и одговорни појединци, породице и заједнице су из овога искључени, пошто нису у стању да принудом утичу на изворе економске и политичке моћи. Судбину која је снашла ове часне институције слободног друштва, сада проживљавају саме државе.

Европа је обишла пун круг. Велика Британија се данас суочава са истом врстом кризе која јој је претила тридесетих година. Пред нама је избор: или ћемо наставити да попуштамо захтевима финансијске интернационале и једне империјалистичке силе засноване не на принципу изражавања воље грађана, већ на њеном гушењу, или ћемо се с друге стране окренути британској породици народа, њеном универзалном систему слободне трговине и владавине права, која је нашој земљи омогућила да сачува наклоност бивших поданика, и која данас привлачи сло-

бодне државе широм света. Моја је нада да ће ова књига макар мало допринети заустављању овог трагичног тока догађаја, те да још није прекасно да својим примером, то јест враћањем суверенитета нашој држави, избавимо Европу.

ДОДАТАК

БРИТАНИЈА И „ЕВРОПА”: КОНСТИТУЦИОНАЛНА И ЕКОНОМСКА КАТАСТРОФА

Као што смо видели у претходним поглављима, европски социјално-економски модел фашизма под немачким утицајем дијаметрално је супротан либералном англосаксонском интернационализму. Из агресивних, увредљивих и хегемонистичких изјава заговорника „интегрисане Европе”, како унутар Велике Британије тако и изван ње, подједнако се јасно види да би њихова креација неминовно представљала антитезу свему што се подразумева под парламентарном демократијом.

Такође је очигледно да је британској економији, вековима свиклој на слободну међународну трговину, слободно формирање цена и инострану конкуренцију, огромна штета нанета околношћу да је у последње 24 године била изложена хировима такозваног „континенталног” система, тог мезимчета вишијевске Француске, нацистичке Немачке и фашистичке Италије, који представља темељ данашње Европске уније.

Чињеница да је „европска” унија тоталну забрану извоза британске говедине увела без трунке научног доказа и упркос мишљењу стручњака Британије, Европе и Светске здравствене организације да наша говедина није заражена, недвосмислено указује на немоћ Велике Британије да се одупре апсолутној доминацији коју над њеним економским и политичким институцијама ужива једна страна сила, сачињена углавном од држава које су између 1939. и 1945. по читавој Европи шириле фашистичку идеологију. До овога је дошло захваљујући међудржавним уговорима које су министри у конзервативној влади сво-

јевољно потписали, које је наш парламент ратификовао и наш правосудни систем спровео у дело (пошто наше судије нису имале избора).

Ова скандалозна издаја принципа за које су две генерације Британаца положили животе у два светска рата, била је планирана иза затворених врата и, противно уставу, прогурана кроз парламент. Стожери британског устава су били порушени не уз помоћ свима доступних и недвосмислених закона који су плод демократске дебате, већ „имплицитним укидањем” – то јест из потаје, не обавештавајући ни парламент ни народ да су за уништење историјских статута и прецедентског права у ствари заслужни европски уговори ратификовани од стране министара, под плаштом „крунског прерогатива”. Ово је можда најгнуснији аспект разарачке политике „конзервативне владе” коју ће и наши потомци памтити само по злу.

1972. године, у време расправе у парламенту посвећене одлуци о приступању Европској економској заједници, тадашња конзервативна влада је британски народ уверавала како се ради о уласку у **заједничко тржиште суверених националних држава**. Из изјава које је у међувремену дао тадашњи премијер Едвард Хит, јасно се види да је он од самог почетка био спреман да наш национални суверенитет жртвује на олтару европске супердржаве. Захваљујући легислацији из 1972, 1986. (одлука о стварању Европске уније), и 1992. (Мастрихт), његове намере се у овом часу спроводе у дело.

Европска унија има 15 земаља чланица. Међутим, Европу сачињавају 42 земље од којих су, према статистикама Уједињених нација објављеним 1993, најбогатије Швајцарска, Норвешка и Шведска – **1993. ниједна од ових земаља није била чланица Европске заједнице**. И поред тога што је фонд кампање шведске владе за приступ унији (финансиран из џепа пореских обвезника) био 20 пута већи од фонда „НЕ” кампање, за прихватање уговора у Мастрихту је гласало 52% грађана.

Када су Норвешка и Швајцарска одбиле да се прикључе Унији, вредност њихових валута и деоница је скочила, док су каматне стопе забележиле пад. По писању *Фајненишл Тајмса*, **независност плаћа дивиденде**. Данас се велика већина грађана Норвешке, Шведске и Аустрије противи уласку у Европску унију.

Историјска снага Европе лежи у стабилности и наслеђу њених **нација**. Ниједно значајно европско достигнуће, нарочито не победа над немачким империјализмом и националсоцијализмом у два светска рата, није било остварено на наднационалном нивоу. Поједине државе су деловале или саме, или у **савезу** са другим сувереним државама.

Тек пошто се „Заједничко тржиште” претворило у „Европску заједницу” наоружану политичким институцијама и законским инструментима који су јој омогућили да надгласа појединачне демократске државе, Европа је почела да подбацује у сфери економије (низак ниво економског раста и улагања), социјалне заштите (најдужи период незапослености, као и највећи број незапослених међу развијеним земљама) и политике (пораст трвења између европских држава и јачање фашистичких партија у Немачкој, Француској и Италији).

КАКО ЈЕ „ЕВРОПА” ДОВЕЛА ДО РАЗАРАЊА БРИТАНСКОГ УСТАВА

Европска легислација из 1972, 1986. и 1993. (која је кроз парламент прогурана захваљујући необавештености народа и застрашивању посланика) заснива се на два процедурама које немају преседана у конституционалној историји.

- 1) измени државног устава Велике Британије уз помоћ међудржавних уговора.
- 2) тоталном преношењу суверенитета од стране нашег парламента на „Европску” заједницу, која за-

тим доноси специфичне директиве и прописе намењене Великој Британији, којима парламент више није у стању да се одупре.

Хитлер је апсолутну моћ стекао служећи се баш овим методом, то јест коришћењем ванредних закона који држави омогућавају да делује без санкција парламента.

Од 1972. Британци су изгубили:

- * Неограничену законодавну моћ парламента (Европски суд правде је у више случајева суспендовао законе изгласане од стране наших посланика).
- * Неотуђиво право британских судских институција на тумачење и потврду закона (британске судије су сада дужне да се за коначно мишљење обрате Европском суду у Луксембургу).
- * Британски пасош (традиционални пасош је уступио место „Европском”).
- * Право да НЕ БУДУ грађани друге државе без своје сагласности. Ми смо постали „Европски грађани” који имају (у овом часу недефинисане) „обавезе” према Европској унији.
- * Свог суверена, који је постао „европски” грађанин обавезан и опорезован од стране Европске уније. Краљица дакле није више суверен, већ **сизерен**.
- * Искључиво право да кроз парламент одлучују о својим порезима. Тако Британија данас нема право да испод 15% обори прирез на оне робе и услуге које већ подлежу овој или вишој стопи.
- * Захваљујући увођењу начела већинског гласања у нове сфере одлучивања унутар Европске уније, наш парламент не може бити надгласан једино у области иностраних послова, буџета, одбране и (делимично) соци-

јалне политике. Међутим, уговор у Мастрихту сугерише да ово право вета „не треба користити”.

- * Право на арбитражу од стране политички независног суда. Свемоћни „Европски суд правде” је политичка институција чији је основни циљ, по речима самог Суда, „свлађавање отпора влада процесу интеграције”, право да се њима управља искључиво у складу са програмима британских политичких странака. Многе од одлука које се данас спроводе без претходне расправе и одобрења парламента, никада нису представљале део страначких програма.
- * Право на међународно призната риболовишта унутар територијалног појаса широког 350 километара. Шпанским рибарима је, на пример, дозвољено да од Европске заједнице откупе део годишње квоте додељене Великој Британији. Заједница је недавно Шпанцима дозволила риболов у југозападним приобалним водама Велике Британије. Британски министар је био немоћан да ово спречи. Недавно објављени извештај Уједињених нација о очувању постојећег рибног богатства је закључио да је контрола од стране **влада** најефикаснија. Извештај нарочито истиче Фокландска острва – над којима британска влада ужива суверенитет који је изгубила код куће.
- * Право на граничну контролу и право да одлуче ко у Великој Британији има право на усељење и рад, као и право гласа. Ова права аутоматски припадају свим „европским грађанима”, то јест **сваком коме једна од земаља чланица понуди своје држављанство**.
- * Право на успостављање критеријума за издавање улазних виза држављанима трећих земаља (на пример, земаља Комонвелта и Сједињених Америчких Држава).
- * Искључиво право на жигосање злата и сребра, у складу са седам векова старим и међународно признатим

прописима о обележавању предмета од племенитих метала. Убудуће ћемо морати да усвојимо европски жиг, који одражава нижи стандард квалитета.

- * Право да на уласку у земљу проверавају, надзиру и по потреби у карантин ставе увезену стоку. Сада је инспекција дозвољена тек по приспећу стоке на фарму – што је често исувише касно. Бар у два случаја, ово је за последицу имало губитак читавих крда ране стоке.
- * Краљичини поданици који се данас налазе на „министарским” и „амбасадорским” положјима у Европској заједници, недавно су у име Европе и британског народа напали Канаду и њене становнике који су такође краљичини поданици, и који уживају свесрдну подршку народа Британије. **Британска влада је све време ћутала.**

До овог незапамћеног губитка суверенитета је дошло без сагласности британског народа. Преко 20 милијарди фунти из чистог доприноса буџету Европске заједнице потрошено је на пропагандну кампању Европске уније. Про-федералистички „Европски покрет” је од владе добио 10 милијарди фунти, тобоже зато што представља „међустраничку организацију”, иако овај изговор ништа није вредео антиевропским „међустраничким организацијама.”

АСТРОНОМСКА ЦЕНА „ЕВРОПЕ”

- * За 22 године, колико је већ у Европској заједници, Британија је њен буџет увећала за 25 милијарди фунти, како би задржала чланство клуба с којим има видљив кумулативни трговински дефицит од 100 милијарди фунти.
- * Док је 1994. Европска заједница од Велике Британије добила укупно 7.4 милијарди фунти, ГАТТ-у (Општем

уговору о тарифама и трговини) је припало само 2.730.000 фунти.

- * У периоду између 1973. и 1993, у трговини са Европском заједницом, Велика Британија је забележила укупан дефицит у износу од 70 милијарди фунти, да би истовремено у трговини са остатком света остварила суфицит у износу од 80 милијарди фунти. Иако је могуће да би иступање Британије из Уније угрозило „Европу”, оно свакако не представља опасност по саму Британију.
- * И поред тога што 43% од укупне девизне зараде Велике Британије долази из земаља Европске уније, 75% нашег укупног трговинског дефицита потиче из истог извора – **упркос чињеници што су земље Уније најзначајнији увозници британске нафте из Северног мора.**
- * Британија је 1973. напустила Европско удружење слободне трговине (ЕФТА), како би се прикључила Европској економској заједници. **До 1994, све земље чланице Европске економске заједнице су, са изузетком Луксембурга, имале нижи национални доходак од земаља чланица ЕФТА-е.**
- * Када се Британија прикључила Европској економској заједници, она је по богатству била на другом, а унутар ЕФТА-е на трећем месту. Данас се она налази на четвртном месту од дна табеле земаља Европске уније, и уз то је сиромашнија од свих земаља чланица ЕФТА-е.
- * Без обзира на то, британски допринос буџету Уније је други по величини. Годишњи допринос који тренутно износи 7 милијарди фунти, у 1997. години ће се попети на 10 милијарди. Иако се део ове огромне суме враћа у земљу, о њеној расподели одлучује не демократски изабрана британска влада, већ Европска заједница.
- * Упадљиве плаве табле којима заједница обележава пројекте које тобоже финансира, представљају пример

отворене империјалистичке пропаганде и чисту лаж. „Финансира” значи да нам она тај новац ПОЗАЈМЉУЈЕ!

- * Чак и АКО се субвенције заиста додељују, британски народ их је платио и преплатио за читавих 50% – оно што одлази на европску бирократију.
- * Један од пројеката заједнице у Северној Ирској је из непознатих разлога пропустио да на видном месту покаже европску заставу, као и таблу која заједницу именује као „финансијера” пројекта. Функционери заједнице су представницима компаније ставили до знања да би подизање једне овакве табле увећало њихове шансе да се у будућности окористе „помоћи” заједнице.
- * Трговинска размена Велике Британије са Европском унијом **није ни на који начин условљена чињеницом што је Британија чланица Европске уније.** Швајцарска, која не припада Европској економској зони, а камоли Европској унији, 1993. је забележила извоз у земље Европске уније који је по глави становника био три и по пута већи од извоза Велике Британије у земље Уније у истом периоду. Норвешка је извезла три пута више него Британија, а Шведска (која тада није била чланица) два пута.
- * Конфедерација британске индустрије и министри често често преувеличавају значај Европске уније за британску привреду, тврдећи како тобоже Јапанци не би инвестирали у Британију ако би она остала изван уније. Али јапанске компаније знатна средства улажу у Мађарску која није чланица Европске уније, **и често истичу како британски положај у односу на Европску унију нема никаквог утицаја на њихову инвестициону стратегију, чак изјављујући да би увођење заједничке валуте представљало камен спотицања њиховом улагању у Велику Британију.**

- * 75% наших иностраних улагања одлази у земље изван Европске уније. Велика Британија је највећи светски инвеститор у најмоћнију светску привреду – привреду САД.
- * Приход од средстава Велике Британије уложених у земље Комонвелта два пута је већи од прихода од инвестиција унутар земаља Европске уније.
- * Стотине хиљада радних места у бродоградњи, рибарству, производњи угља, ваздухопловству, компјутерској индустрији и индустрији за прераду челика, нестало је захваљујући чињеници да британска комерцијална предузећа нису способна да се носе са огромним субвенцијама које наведене привредне гране уживају у Француској, Немачкој, Италији и Шпанији, уз одобрење Европског савета министара.
- * Дугорочна незапосленост у земљама Европске уније (46% од укупног броја незапослених) много је виша од дугорочне незапослености у САД (7%) и Јапану (18%).
- * Трошкови запошљавања и инфлација унутар Европске уније су много виши него у Америци и Јапану, док су пораст продуктивности и ниво страних улагања много нижи.
- * Европа је једини континент с којим Британија бележи трговински дефицит.
- * Четворочлана британска породица на храну недељно троши 28 фунти више (1.500 фунти годишње) унутар Европске заједнице, него што би трошила у случају да се Британија прехранбеним производима снабдева на светском тржишту.
- * Британски фармери задовољавају само 70% британске потражње за млеком. Пошто им Заједничка аграрна политика забрањује да ову квоту премаше, ми смо принуђени да млеко увозимо из земаља чланица, где су трошкови производње виши.

- * Када је Удружење малих предузећа од својих чланова затражило да наведу најзначајнију последицу британског уласка у Европску унију, 60% анкетираних је одговорило „повећање правних и административних трошкова” (само 5% је поменуло пораст обима продаје).
- * Увођење заједничке валуте би значило укидање како стерлинга тако и Енглеске државне банке, која би своје резерве морала да преда у руке Европске централне банке са седиштем у Немачкој, а укупни годишњи девизни прилив Велике Британије у износу од 79 милијарди фунти, служио би као потпора „европској” држави и заједничкој валути.
- * Када је *Санди Телеграф* упитао директоре 100 водећих британских компанија, да ли своју компанију сматрају: а) британском, б) интернационалном, ц) европском или д) глобалном, велика већина је се одлучила за „а)”, и ниједан директор није заокружио „ц)”.

ЗАКЉУЧАК

Британска историја не памти случај да су толики уставни прерогативи и парламентарна права жртвовани уз овако трагичне економске последице.

Ако желимо да наша нација, осам векова наше парламентарне традиције, као и наше мирољубиво и толерантно друштво преживе, ми из ових стопа морамо да иступимо из Европске уније, да повратимо свој суверенитет и слободу и да тргујемо у оквиру „Европске економске зоне”, те наследнице „Заједничког тржишта” које је британски народ прихватио референдумом из 1975. године.

НАПОМЕНЕ

УВОД

- (1) Мартин, Џејмс Стјуарт, „Сви часни људи”, Меклеланд и Стјуарт, Канада и САД, 1950, предговор
- (2) *ibid.* стр. 5
- (3) *ibid.* стр. 5
- (4) *ibid.* стр. 14
- (5) *ibid.* стр. 14
- (6) *ibid.* стр. 15
- (7) *ibid.* стр. 15-16
- (8) *ibid.* стр. 24
- (9) *ibid.* стр. 262
- (10) *ibid.* стр. 90
- (11) *ibid.* стр. 264
- (12) *ibid.* стр. 264

1.

СОЦИЈАЛИЗАМ, КОРПОРАТИЗАМ И СУШТИНА ФАШИЗМА

- (1) Сајмон Тејлор, „Немачка 1918-1933”, Дакворт 1983, стр. 47
- (2) *ibid.* стр. 53
- (3) Перл С. Бак, „Као што се догодило: шта причају Немци 1914-1944”, Њујорк 1947.
- (4) Тејлор, *ibid.* стр. 58
- (5) Тејлор, *ibid.* стр. 94 и 96

- (6) Тејлор, *ibid.* стр. 85
- (7) Тејлор, *ibid.* стр. 63
- (8) Тејлор, *ibid.* стр. 78
- (9) Тејлор, *ibid.* стр. 86
- (10) Тејлор, *ibid.* стр. 90
- (11) Тејлор, *ibid.* стр. 98
- (12) Документ са суђења у Нирнбергу број ПС 3901
- (13) Тејлор, *ibid.* стр. 121

2.

ЕЛЕМЕНТИ ФАШИЗМА УНУТАР БРИТАНСКИХ ПОЛИТИЧКИХ СТРАНАКА

- (1) Извод из чланка новинарке Ен Еплбаум у магазину *Сјектјејџор*, у коме се она присећа своје посланичке кандидатуре.
- (2) Фридрих Рек-Малецевен, „Дневник очајника”, Аудио-гроув, Лондон, 1995.

3.

УТИЦАЈ НАЦИОНАЛСОЦИЈАЛИЗМА ПОСЛЕ ДРУГОГ СВЕТСКОГ РАТА

- (1) Овај, као и други наводи у овом поглављу, је из књиге Т. Х. Титенса под насловом „Немачка шурује с Кремљом”.
- (2) Титенс у књизи преноси овај разговор са тадашњим уредником часописа *Шџиџл*.
- (3) „Сусрети са Кенаном”, Френк Кас, Лондон, 1979, стр. 208.
- (4) *ibid.* стр. 212
- (5) *ibid.* стр. 214

ЕВРОПСКА ЗАЈЕДНИЦА И НАЦИСТИЧКИ ПРОГРАМ ЗА УЈЕДИЊЕЊЕ ЕВРОПЕ ИЗ 1942. ГОДИНЕ

- (1) Овај, као и остали наводи, су из књиге нацистичког министра економије Валтера Функа и његових сарадника под насловом „Die Europäische Wirtschaftsgemeinschaft”, Берлин, 1942.

АРНОЛД ТОЈНБИ И АТАК НА НАЦИОНАЛНУ ДРЖАВУ

- (1) Види нарочито десето поглавље.
- (2) Нарочито је интересантно удварање Кола Кини, које се поклопило са захлађивањем односа између англосаксонских држава и Кине, као и огромно улагање Немачке у привреду бившег Совјетског Савеза.

ЈОЗЕФ РЕТИНГЕР: ОД ПРИВАТНЕ СПЛЕТКЕ ДО МОЋИ ЕЛИТЕ

- (1) Овај, као и други наводи у овом поглављу, су из књиге Џона Помијана под насловом „Јозеф Ретингер, мемоари сиве еминенције”, Универзитет у Сасексу, 1972.

БИЛДЕРБЕРГ

- (1) Герард Алдерс и Коен Хилбринк „Афера Сандерс – шпијунажа и интрига у савременој Холандији”, Хаг, 1996, стр. 130-132, и архиви националсоцијалистичке партије у Државној архиви у Вашингтону, РГ 59, досије Министарства иностраних послова број 6435, фасцикла 856.00Б / 12-1047.
- (2) Представнички дом америчког Конгреса. Комитет за неамеричку активност, 73. заседање Конгреса, друга

седница број 73-ДЦ-4, штампарија владе САД, 1934. Сведочење шефа обавештајне службе концерна IG Farben, Макса Илгнера на суђењу у Ниртбергу.

- (3) Извештај холандске Донерове комисије из 1976. и *Тајмса* од 28. августа 1976. Процес је био обустављен тек када је краљица запретила абдикацијом.
- (4) Сведочење доктора Оскара Лера пред поткомитетом америчког Сената „Елиминација немачких ратних капацитета”, 2. јула 1945. Штампарија владе САД, 1945.
- (5) Објављивање у *Франкфуртер Рундсау* септембра 1951. је присилило канцелара Аденауера да 16. октобра исте године пред парламентом призна истинитост оптужби.
- (6) У књизи главног нацистичког „геополитичара”, генерала Карла Хаусхофера.
- (7) Конрад Аденауер, *Рајнишер Меркур* од 20. маја 1950.
- (8) Говор доктора Ханса Кристијана Зебома од 15. септембра 1951.
- (9) Мудијев приручник за инвеститоре, 1930., стр. 2149.
- (10) Представнички дом америчког Конгреса, специјални Комитет за неамеричке активности. Истрага нацистичких пропагандних активности. 73. заседање Конгреса, друга седница 73-ДЦ-4 ГПО 1934.
- (11) *Њујорк Тајмс* од 1. августа 1938. (и фотографија) и досије министарства иностраних послова, Вашингтон „Извори Хитлерових финансија”, извештај америчке амбасаде у Берлину.
- (12) „Ујка Сем иде на пијацу” часопис *Тајм Аут* 23-29. маја 1975, као и пишчев разговор са сер Ричардом Бодијем.
- (13) *Тајмс* од 24. маја 1995., као и каснија преписка са госпођом Лин Рајли, која је у поседу аутора.
- (14) „Издаја у Мастрихту – уништење националне државе”, Родни Еткинсон и Норис Меквертер, друго издање, издавачко предузеће Компјупринт, 1995.

НОВИ „ДЕМОКРАТСКИ” ФАШИЗАМ

- (1) Мартин Гилберт и Ричард Гот, „Попустљивци”, Вајденфелд и Николсон, Лондон, 1963, стр. 37
- (2) *ibid.* стр. 37
- (3) *ibid.* стр. 38
- (4) *ibid.* стр. 38
- (5) *ibid.* стр. 93
- (6) *ibid.* стр. 23
- (7) *ibid.* стр. 25
- (8) *ibid.* стр. 26
- (9) „С Немачком нема мира”, Улрих Шиле, Ланген Милер, Минхен-Берлин 1994. (докторска теза на универзитету у Бону, 1993), стр. 296
- (10) Гилберт и Гот *ibid.* стр. 50
- (11) *ibid.* стр. 45
- (12) *ibid.* стр. 133
- (13) *ibid.* стр. 69
- (14) *ibid.* стр. 132-133
- (15) Шиле, *ибид.* стр. 309
- (16) Гилберт и Гот, *ibid.* стр. 60
- (17) *ибид.* стр. 60

ЗАКЉУЧАК

- (1) Чак ни у програму намењеном немачком слушањству које је наводно одражавао британску „тачку гледишта”, под називом „Zonderbericht” (специјални извештај), ВВС се није трудио да сачува политичку објективност. На 649. страница другог тома књиге „Историја радиодифузије у Великој Британији”, Ејса

Бригз примећује да је: „до марта 1939. (...) садржај програма 'Zonderbericht' одражавао политику попуштања, која је још увек била на снази.”

- (2) Сер Рој Денман је од 1970. до 1972. био члан тима који је преговарао о уласку Британије у Европску економску заједницу, министар иностраних послова Европске комисије, а затим и „амбасадор” Европске заједнице у САД. Он не само што је нападао Черчила, већ се и противио уласку Британије у рат с Хитлером. У својој недавно објављеној књизи „Пропуштене шансе” (Касел, 1996), Денман тврди да би свет изгледао много другачије да је којим случајем Русима било допуштено да униште Хитлера. Британија, Француска, Белгија и Холандија би остале нетакнуте. Ова фарсична теорија би можда и звучала уверљиво да Хитлер Француску није окупирао две године пре него што је објавио рат Совјетском Савезу. Али, овако нешто се и може очекивати од неспособних британских политичара, које страначке врхушке по навици шаљу у Европу и ките витешким титулама.

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР ДРУГОМ ИЗДАЊУ	7
ПРЕДГОВОР СРПСКОМ ИЗДАЊУ.....	9
УВОД.....	22
1. СОЦИЈАЛИЗАМ, КОРПОРАТИЗАМ И СУШТИНА ФАШИЗМА	35
2. ЕЛЕМЕНТИ ФАШИЗМА УНУТАР БРИТАНСКИХ ПОЛИТИЧКИХ СТРАНАКА	52
3. УТИЦАЈ НАЦИОНАЛСОЦИЈАЛИЗАМА У ПОСЛЕРАТНОМ ПЕРИОДУ	64
4. ЕВРОПСКА УНИЈА И НАЦИСТИЧКИ ПРОГРАМ ЕВРОПСКОГ УЈЕДИЊЕЊА ИЗ 1942. ГОДИНЕ	73
5. АРНОЛД ТОЈНБИ И АТАК НА НАЦИОНАЛНУ ДРЖАВУ	85
6. ЈОЗЕФ РЕТИНГЕР – ОД ПРИВАТНЕ СПЛЕТКЕ ДО МОЋИ ЕЛИТЕ	94
7. БИЛДЕРБЕРГ	102
8. СКУПОВИ ГРУПЕ БИЛДЕРБЕРГ	119
9. НОВИ „ДЕМОКРАТСКИ” ФАШИЗАМ	132
10. ПОПУШТАЊЕ НЕМАЧКОЈ: ЗЛОКОБНЕ ПАРАЛЕЛЕ	140
11. МОЋ НАЦИСТИЧКОГ НАСЛЕЂА	151
12. ЗАШТО СЕ НАПАДА ШВАЈЦАРСКА?	160
ЗАКЉУЧАК	165
ДОДАТАК	170
НАПОМЕНЕ	180